

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHASING HER

THE DARK LOVE SERIES BOOK 3

KAT T. MASEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CHASING HER

Kat T. Masen

Onun Peşinde
Bir Sapık Romantizmi
Karanlık Aşk Serisi 3. Kitap

Kat T. Masen Telif

Hakkı 2020 Kat T. Masen
Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu e-kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Sorumluluk Reddi: Bu kitaptaki materyaller açık bir dil ve cinsel içerik içermektedir ve 18 yaş ve üzeri olgun izleyiciler için hazırlanmıştır.

Editing by Nicki at [Swish Design & Editing](#)
Proofing by Kay at [Swish Design & Editing](#)
Kitap tasarımı: [Swish Design & Editing](#)
Kapak tasarımı: [Outlined with Love Designs](#)
Kapak Resmi Telif Hakkı 2020
Birinci Baskı 2020
Tüm Hakları
Saklıdır

CONNECT WITH ME ONLINE

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu
görmek ister misiniz?

Haber bültenime
kaydolun.

[Buraya tıklayın](#)

BLURB

Sözlerinin kafamda yankılandığını duyuyorum.
Bana onu yalnız bırakmamı söyleyen ses.
Ona yaklaşmaya cüret edersem hayatıma son verme tehdidi.

Julian Baker her şeye sahipti. Çarpıcı yakışıklılık, zenginlik, zeka ve kız.
Etrafındaki herkes için o Bay Mükemmel'di.

Kader hiçbir zaman onun yanında olmamıştır ve bir domino etkisi gibi hayatı kontrolden çıkmaya başlar. Maskenin ardında, trajik geçmişinin peşini bırakmadığı kırık bir adam yatmaktadır. Unutmak için kendini umutsuzca, aynı derecede ulaşılmaz biri olan Charlotte Edwards'a tutunmaya çalışırken bulur.

Julian kendini kurtarmak için son bir çabayla yardım ister, ancak hiç beklenmedik biri hayatına girdiğinde ve beklenmedik bir dostluk oluştuğunda evrenin başka planları vardır.

Düşmanın kız kardeşi-Adriana Evans.

TABLE OF CONTENTS

<u>Blurb</u>
<u>İçindekiler Önsöz</u>
<u>Birinci Bölüm</u>
<u>İkinci Bölüm</u>
<u>Üçüncü Bölüm</u>
<u>Dördüncü Bölüm</u>
<u>Beşinci Bölüm</u>
<u>Altıncı Bölüm</u>
<u>Yedinci Bölüm</u>
<u>Sekizinci Bölüm</u>
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
<u>Onuncu Bölüm</u>
<u>Onbirinci Bölüm</u>
<u>Oniki Bölüm</u>
<u>Onüçüncü Bölüm</u>
<u>Ondördüncü</u>
<u>Bölüm Onbeşinci</u>
<u>Bölüm Onaltı</u>
<u>Bölüm Onyedinci</u>
<u>Bölüm</u>

On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu
Bölüm Yirminci
Bölüm Yirmi Birinci
Bölüm Yirmi İkinci
Bölüm Sonsöz
Kat T. Masen'in Diğer
Kitapları Benimle Çevrimiçi
Bağlanın Yazar Hakkında

PROLOGUE

Yol boyunca tökezledi, az önce çıktığı futbol maçı hakkında durmadan konuşurken vücudu benimkine sürtündü.

Sarhoş haliyle daha fazla yürüyemeyeceğini bildiğim için tetikte bekledim. Kolunu benimkiyle birleştirdi ve dokunuşunun hissinin kararımı gölgelemesine izin vermemek için kendimi çok fazla tutmam gerekti.

Karanlık gecede bile *çok güzeldi*. Altıncı sınıftan beri ona hayranlık duyuyordum; gülüşü tüm yüzünü aydınlatıyor, sevimli gamzelerini sergiliyor, sırtından aşağı akan çikolata kahvesi saçlarını gösteriyordu.

Ama o beni sadece yan komşusu olan bir ezik olarak gördü.

"Julian, sence okuldaki en güzel kız ben miyim?" Kıkırdadı, nefesinde bayat bira kokusu vardı.

Elbette okuldaki en güzel kız olduğunu biliyordu ve son sınıfta olduğumuz için balo kraliçesi seçileceğini de biliyordu. Bu unvanı hak ettiğinden hiç şüphem yoktu, sadece neden futbol takımıyla takılarak kendini küçümsediğini anlamıyordum. Onlar bir grup beyinsiz sporcuydu ve tek istedikleri futbol oynamak, sarhoş olmak ve cinsel fetihleriyle övünmekti. Chelsea de onlardan biriydi.

"Hadi Chelsea, öyle olduğunu biliyorsun." Sesim çekingendi. Kızların yanında pek rahat değildim ve kendimi ifade etmek hakkında ne biliyordum ki?

Duygular mı?

Bir kahkaha attı. "Bahse girerim rüyanda beni görmüşsündür ve muhtemelen tüm çarşaflarına boşalmışsındır."

Yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissettim, kızardığımdan neredeyse emindim. Dediğim gibi, kızların yanında rahat değildim ve son sınıftaki tek bakire olabileceğimden oldukça emindim. Durumu garipleştiren şey ise her gece olduğu gibi yatağa girip uyumaya çalışırken onu düşünmemdi. Ona karşı hissettiğim cinsel arzuyu kontrol edemiyordum. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama son zamanlarda bu neredeyse her gece oluyordu.

Ona cevap vermedim. Neyse ki evine varmıştık. Ailesinin çok uyuduğunu biliyordum, bu sayede her gece gizlice dışarı çıkabiliyordum.

"Eve gitmek istemiyorum. Hadi Julian, biraz eğlenelim," diye sızlandı. "Chelsea, yarın finallerimiz var. Uyuman gerek."

Hiçbir uyarıda bulunmadan bedenimi kendi bedeniyle aynı hizaya çekti. O kadar yakındım ki şampuanının, *vanilyalı bir şeyin* kokusunu alabiliyordum.

"Ben hallederim. Annenin arabasını alalım... belki beni Willow's Peak'e götürebilirsin?"

Bu düşünceyle hafifçe kıpırdandım. Willow's Peak kötü şöhretli bir sevişme yeriydi. Sevişmeyecekseniz oraya gitmezsiniz, bu yüzden ben de gitmemiştim. Kendimi gergin hissetmekten alıkoyamıyordum. Bekâretimi kaybetmem gereken bir kız varsa, bu umutsuzca aşık olduğum kız olmamalı mıydı?

Evimden çok uzak olmayan zirveye doğru yola çıktık. Yolda Chelsea radyoyu kurcaladı ve The Cardigans'ın 'Lovefool' şarkısını açtı. Şarkı sözlerini bağıra bağıra söylüyor, saçlarını savurarak o anın içinde kayboluyordu.

Arabayı park ettiğimde sinirlerim tepeme çıktı ve kafamda binlerce düşünce dolaşmaya başladı. *Ne yapacağım ben? Ya yanlış yaparsam?*

Emniyet kemerini çözmeye çalışırken kendi kendine kıkırdıyordu. Ona doğru bakamadım ve bunun yerine pencereden karanlık gökyüzüne baktım, aslında panik atak geçirirken yıldızlı geceden büyülenmiş gibi davrandım. Arka koltuğa tırmandı ve onu takip etmemi işaret etti.

Kahretsin. İşte bu kadar.

Onu takip ettim çünkü ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden *Playboy*'un eski sayılarını okumak yerine porno falan izlemedim? Nefes al. Yapabilirim.

Bunu yap. *Sadece yükünü çok erken boşaltma.*

Kucağıma tırmanarak kendini nazıkçe bana sürttü, hissettiğim bu sinir yığınyla ereksiyonum kaçınılmazdı.

"Sakin ol," diye fısıldadı.

Parmakları sikimin etrafına sıkıca yerleşene kadar elini boxerımın içine kaydırды. Bu his karşısında irkildim. Beklediğim gibi değildi, hatta daha iyiydi.

Sütyeninin içine uzanıp bir prezervatif çıkardı.

Tanrım, neden seks eğitiminde daha fazla dikkat etmedim?

Ben kendi utancıma kapılmışken onun bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Şaftımın üzerinde sıcak bir his yayıldığını hissedene kadar vücudunu tekrar kaydırды ve bir kelebek etkisi gibi, vücudumun her yerine yayılmaya başladı ve var olduğunu hiç bilmediğim tüm parçalarıma ulaştı.

Yavaş hareketlerle bana binmeye başladı, hareketleri hızlanana kadar yavaşça öğüttü. Bu duygu beni tüketiyordu. Ona bunun ilk seferim olduğunu söylemek istemedim, ancak güven eksikliğimden bildiğinden şüpheleniyordum.

"Julian, ilk seferini hatırlamanı istiyorum. Beni ne kadar çok istediğini biliyorum... şimdi beni sonsuza dek, sana böyle hissettiren ilk kız olarak hafızana kazıyacaksın."

Sözleri kafamın içinde yankılandı. O sonsuza dek bana böyle hissettiren ilk kız olacaktı ve şu anda onun son olmasını istediğimden hiç şüphem yoktu.

Bir şekilde kendime güvenimi buldum ve ellerimi yüzüne koydum, gözlerinin içine bakarken şefkat onun hareketlerini durdurdu. Sadece bu güzel kızı görüyordum, mükemmel vücuduyla bana işkence eden, İngilizce notlarımı isteyebilmek için beni uyandırmak amacıyla pencereme taş atan, geceliğinin ne kadar şeffaf olduğunu fark etmeyen kızı. Hayatımda gördüğüm en büyüleyici bal kahvesi gözlere sahip kız.

"Chelsea... *Seni seviyorum.*"

Dilimden döküldü ve gözlerindeki bir şey, bana geri yansıma şekli, bana bu kelimeleri ona söyleyen ilk kişi olduğumu söyledi.

"Beni seviyor musun?" diye kekeledi.

Başımı salladım ve dudaklarımı onunkilere doğru götürdüm. Onu öpmeme izin verdi ve dilimi kendi diliyle okşadı. Bu, bir yoğunluk dalgası gibi gelen hissi ve bilinmeyen zevki hissetmem için yeterliydi.

bir parçamdı. Tırmanış daha büyüktü ve dudaklarını dudaklarıma bastırduğında, bu his içime yayıldı ve güzel bir finişe doğru hızla ilerledi.

Kendimi kontrol etmek için umutsuzca hava emmeye çalışırken nefesim düzensizdi. *Lanet olsun, az önce seks yaptım!* Çatılardan bağırmak istedim, yüzümde kalıcı olarak sabitlenmiş bir sırıtış vardı. *Az önce sevdiğim kızla seks yaptım!*

Kendini çekerek yanıma yığıldı. Camlar buğulanırken kapıyı açtı ve ikimiz de hava almak için dışarı çıktık, serin esintiyi memnuniyetle karşıladık.

"Beni sevdiğini söylemiştin." Chelsea sırttı. Tanrım, o kadar güzeldi ki. "Seviyorum." Ben de gülümseyerek onu kendime çektim.

Onu kucakladıktan sonra kollarını belime doladı ve cebimden anahtarları aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

Sesinde Chelsea'ye özgü bir heyecan vardı, her zaman sınırları zorlardı. İlkokuldayken bile, eğlenmek için komşularımıza eşek şakaları yapmam için bana meydan okurdu. Sonuçların ne anlama geldiğini asla kavrayamadı ve ailesi onun vahşi tarafına karşı her zaman kayıtsız kaldı.

"Chelsea, hadi ama, annem beni öldürür. Ayrıca ehliyetin de yok."

"Julian, beni seviyorsun, değil mi? O yüzden bana güven." Motoru çalıştırdı, kükreme sesi çevremizdeki ıssız alanda yankılandı, sonra kapıyı arkasından kapattı. "Bak, arabayı test edeyim... göle gidip geleyim."

Uzakta gölü görebiliyordum, çok uzak değildi. Gece geç saatti ve etrafta kimse yoktu. Chelsea yanlış bir şey yapamazdı. Bana bir öpücük verdi ve arabayı ters çevirerek yanımdan geçti. Müziğin sesini sonuna kadar açarak uzaklaşırken arka lambaları izledim. Güldüm, kafasının gölgesinin uzaklaştığını gördüm, ta ki araba bir anda dev bir kayaya çarpıp kontrolden çıkana kadar. Araba hızla devrildi ve ben koşarak onu durdurmaya çalıştım ama hızım beni aştı ve büyük söğüt ağacına çarptı.

Hayatımı kurtarmak için koştum, göğsüm ağrıyordu ve paniğim artıyordu. Yardım için çığlık attım, arabadan çıkan dumanın sorun yaratacağını biliyordum. Sadece birkaç adım daha atarsam onu enkazdan çıkarabilirdim. Birkaç adım daha...

Ta ki patlama sesi beni geriye savurana ve alevler arabayı sarana kadar. Gecenin karanlığında onun adını haykırdım.

O gitmişti.

CHAPTER 1

Vantilatörün kontrolsüzce döndüğü tavana bakıyorum ve gözlerim titriyor, odaklanamıyorum. İnlemeler yoğunlaşıyor, onları duyuyorum, yüksek sesle, neredeyse delici. Hafif bir kıpırtı beni uyandırıyor. Zihnimin evim dediği o ürkütücü yere geri dönmek istemediğim için kaskatı kesiliyorum.

Ama ben zayıfım.

Hisler artmaya başlıyor ve vahşi bir hayvanın, avının etrafında dönen bir etoburun mırıltısı gibi adımı söylediğini duyuyorum. Beni okşadığını hissediyorum, hisler yanlışı geliyor ama şu anda sahip olduğum tek şey onlar. Kontrolü kaybediyorum.

Sadece bir kez
daha. Onun yüzünü
görüyorum.

Ve ben patlıyorum.

Bir an içinde güçlü ve yıkıcı bir şekilde içime işliyor, beni yatak başlığını kavramaya zorluyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve vücudumdaki her kas vahşetten geriliyor.

Benden bu kadar.

Tatmin olmuş bir şekilde geri çekiliyor ve dilini ağzının kenarından lekeli dudakları boyunca gezdiriyor. Kestane rengi saçları omuzlarına dökülüyor ve çabucak toplayarak çıplak gövdesini ortaya çıkarıyor. Bakıyorum çünkü güzel ama güzel değil ve o değil.

Gözlerinde benden daha fazlasını istediğini görebiliyorum, vermek istemediğim, veremeyeceğim bir parçamı. Ruhumu istiyor. Bana sahip olmak istiyor.

"Sorun nedir, düğün çiçeğim?" diye mırıldanırken komodine doğru eğilip çantasından bir sigara çıkarıyor.

Sigara içenlerden nefret ederim. İğrenç bir alışkanlık ve ciddi bir iticilik, ama onu becermek istiyorsam pazarlık konusu yapılmaması gereken bir şey olduğunu savundu.

"Onu burada yakmayın."

"Hadi ama, bir kıza rahat ver. O kadar sert sakso çektim ki madalyayı hak ettim," diye böbürleniyor.

Sigarayı yakmaya çalışırken elinden çekip alıyorum ve komodinin yanındaki çöp kutusuna atıyorum. Öfkeyle oflayıp pufluyor ve kollarını kavuşturuyor. Göğüsleri yukarı doğru itilmiş, silikonlar güçten patlamaya hazır görünüyor.

"Bunu gerçekten aştım, Julian. Ne sikim istiyorsun, ha? Bir dakika önce aramalarımı görmezden geliyorsun, sonra da beynimi dağıtmak için buraya uçmam için yalvarıyorsun."

Cevap basit, *Charlie'yi istiyorum*.

Ve Roxy o değil, onu ne kadar değiştirmeye çalışsam da. Saçları aynı görünebilir ama o parlaklıktan, o çiçek kokusundan, ellerinizi üzerinde gezdirmenize izin veren usulca dökülme şeklinden yoksun.

"Duşa giriyorum. Lütfen işim bittiğinde gitmiş ol."

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırıyor, kolumdan tutup beni kendisine doğru çekiyor. "Önce saçımı boyattın, sonra da beni Lex'in evine onu becermem için gönderdin. Geri tepmesi benim suçum değil! Bana aldığın parfüm ve kıyafetlerin aynısını mı giyiyor? Ben aptal değilim, Julian. Tıpkı ona benziyorum. Sadece seks sırasında benim değil de onun adını haykıracağın anı bekliyorum."

Neredeyse oluyordu, ya da her seferinde dilimi ısırarak zorunda kaldım mı demeliydim?

"Roxy. Git buradan. Şimdi."

"Memnuniyetle. Hastalıklı ve sapkın fantezilerini gerçekleştirmek için beni bir daha arama."

Roxy kıyafetlerini alıp hızla giyiyor. Tamamen giyindikten sonra kapıya yöneldi ama benimle yüzleşmek için durdu. "Yerinde olsam arkamı kollardım. Eğer Lex Edwards'ın bundan haberi olursa, seni öldürür. Artık ona bulaşmazdım... ya da karısına." Roxy kapıyı arkasından çarptı ve beni kendi acıma duygularıyla baş başa bıraktı.

O haklı. Onun tarafından yakalanmadığım için şanslıydım.

Ateşle oynuyordum, elimde bıçaklar, en yüksek binanın kenarında duruyordum ve bir rüzgarla *öldüm*. Lex ne yaptığımı, ne yaptığımı bilseydi, şimdi saygılarını sunabilirdin.

Ama ben o kadar aptal değilim.

Ve ben her zaman ondan bir adım öndeyim.

Başımı öne eğerek yatağın kenarına oturdum ve bir kez daha nerede yanlış yaptığımı ve şu an bulunduğum noktaya gelmeme nasıl izin verdiğimi anlamaya çalıştım.

Charlie bana Chelsea'nin varlığını unutturan tek kadın. O gün spor salonunda onu gördüğüm anda bunu anlamıştım. Elbette benzerlikler vardı, esrarengiz benzerlikler, ama sadece fiziksel benzerlikler.

Her yönden mükemmel, inanılmaz derecede güzel ve seksi, zeki, esprili ve hayatta tam olarak ne istediğini biliyor. Ve o şimdiye kadar yaşadığım en harika sikiş.

Onun gibi kadınların öylece kucağınıza düşmediğini biliyorum. Çoğu zaman, kafalarında gevşek bir ceviz olur ya da evlilik ve bebek böceği tarafından ısırılırlar. Ben de kendi payıma düşeni aldım ama Charlie o kadınlara hiç benzemiyor.

Herkes onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğu konusunda beni uyardı, ben de birkaç ay sonra ona evlenme teklif ettim. Neden olmasın ki? Tüm arzularımı tatmin etti ve Chelsea'nin ölümünden beri başıma bela olan kâbusların olmadığı bir gelecek için bana umut verdi.

'Evet' dediğinde, daha fazla mest olamazdım. Meğer yanınızda mükemmel bir kadın varsa evlilik ve aile kurmak o kadar da kötü değilmiş.

Onu istiyordum, her şeyini. O benim sonsuza dek mutluluğum olacaktı ve en önemlisi, Chelsea'nin hayaleti artık beni rahatsız etmeyecekti.

Ama her iyi şeyle birlikte kötü şeyler de gelir ve ben hala onun geri çekildiği anı hatırlıyorum - keşke nedenini bilseydim.

"Muhteşem, gerginsin. İşte kötü bir gün mü geçirdin?"

Charlie'nin omuzları sertleşti. Normalde ona masaj yapmamdan hoşlanırdı. Aslında bu her zaman onu arkadan götürmeme, saçlarını çekmeme ve kulağına tam da onun hoşuna gidecek şekilde küfürler fısıldamama neden olurdu.

"Evet, onun gibi bir şey," diye mırıldandı.

Dönüp bana baktı, gözleri acılı görünüyordu. Aklını kurcalayan bir şeyler vardı ama konuşmak istemeyen birini zorlamak benim tarzım değildi.

Elimi boynunun arkasına doğru götürdüm ve hafif bir güçle onu kendime çektim. Dili dilimin etrafında dönene kadar ilk başta bir direnç vardı ve hafifçe inledi. Bu benim olanı almak için bir işaretti ama nefes nefese geri çekildi ve kafasını boşaltması gerektiğini söyleyerek özür diledi. Koltuktan kalktı ve çantasını aradı, sadece bir anlığına eğilip bana veda öpücüğü vermek için durdu.

Kolunu tuttum. "İyi miyiz?" diye sordum, endişelenecek bir şeyim olduğundan değil, ne de olsa o benim nişanlımdı. Charlie yüzüğümü kabul etti ve gururla parmağına taktı. Yakında Bayan Baker olacaktı.

"Julian, biz iyiden de öteyiz. Aslında, mükemmeliz."

Mükemmeldik.

Charlie'nin hayatına tekrar girdiği güne kadar.

İçten içe, Charlie'nin anlattığından daha fazlası olduğunu biliyordum. Evet, tamam, hepimizin bir geçmişi var. Burnumu sokacak biri değildim ve onun da benim hayatıma burnunu sokmasını istemiyordum. Chelsea'yi ya da sevdiğim tek kızın, her şeyimi verdiği kızın gözlerimin önünde cayır cayır yandığı gerçeğini bilmesine gerek yoktu. Özellikle de kabusların her gece peşimi bırakmadığını ve sadece yanımda uyuduğu ilk gece durduğunu bilmesine gerek yoktu.

Beni, hayatına tekrar girecek herhangi bir eski sevgiliyi önemsiz kılacak kadar sevdiğini düşünecek kadar aptaldım ama tabii ki şans hiçbir zaman benim yanımda olmadı.

Lex Edwards olmalı.

Onun kim olduğunu biliyordum. Onun hakkında kapsamlı bir araştırmayla aylarımı alan bir makale yazdım. Tüm hayatını inceledim. Ayakkabı numarasını bile söyleyebilirdim. Dikkate alınması gereken bir güçtü. Zekası onu bir iş adamı olmaya itti ve diğer tüm milyarderler gibi o da en hüzünlü varoluşu yaşadı. Rastgele fahişeler her zaman onunla fotoğraf çektiriyordu. Aleti görünürdeki her sarışının içindeydi.

Ama tüm bunlar olurken bile Charlie ve Lex'in bir geçmişi olduğunu ve onun hayatına geri dönmesinin ilişkimizi fiilen bitireceğini bilmiyordum.

Ona güvenmeye çalıştım ama zayıfladığımı hissettiğimde kaçtım. Tıpkı yardım balosunun olduğu gece olduğu gibi güçsüzdüm ve korktuğumda her zaman yaptığım şeyi yaptım, satıcımı ziyaret ettim. Tek başıma, karanlıkta, Chelsea'yle konuşurken bir şeyler yapıyordum. Ona korkularımı anlattım, onu özlediğimi ve sevdiğimi söyledim. Bir mucize olması için dua ettim, gerçekten ölmemişti, lanet olası bir kabus görüyordum ve her an uyanabilirdim.

Bu dualar hiçbir zaman karşılık bulmadı ve kâbuslar daha yeni başlıyordu.

Aptal değildim. Charlie'nin bana ihanet ettiğini biliyordum. Ve hastalıklı ve çarpık bir şekilde, bunu yapmasına izin ver, onu incitmesine izin ver ve sonra onun gerçekte ne olduğunu görecektim diye düşündüm. Lex Edwards onun lisede bıraktığı adam değil, narsist özelliği eninde sonunda ortaya çıkacak ve onu affedilmeyecek şekilde kıracak.

Hamptons'a gideceğini söylediğinde onu incitmek istedim; bu yanımda bugün bile aklımdan çıkmıyor. Satıcım yeni bir sevkiyat yapmıştı ve zamanlama mükemmeldi çünkü kaçmak için başka bir yolum yoktu. Bir şeyler yapmanın eşiğindeydim, hayal gücümün canlandırmasına izin verdiğim karanlık şeyler, ama sanki biri beni koruyor, her şeyi yok etmemi engelliyordu.

Kendimi Hamptons'a gidecek kadar temizledim, benim olan şey için savaşmaya hazırdım, ta ki annemden beni Güney Carolina'ya geri götüren bir telefon alana kadar, çünkü Chelsea'nin ailesi kendi canlarına kıymıştı. Tek çocuklarının ölümünün acısıyla Chelsea'nin öldüğü yere gitmişler ve arabalarını göle sürerek anında boğulmuşlardı. On iki yıl sonra Chelsea'nin otuzuncu doğum günü olacaktı.

Bu olay toplumu sarstı ve kâbuslar yeniden başladı.

Kontrolden çıkıyordum.

Gündüzler geceye, geceler de gündüze dönüştü.

Yüzüğü bana geri verdiğinde Charlie'nin gitmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum ama kokainin etkisindeydim ve artık ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Chelsea'yi özliyorum. Bu acı dayanılmaz.

Kabuslar beni rahatsız ediyor, alevler görünüyor ve onun adını haykırmaktan ciğerlerim acıyor.

Hayat büyük bir bulanıklığa dönüştü. New York'taki işimi kaybettim ve ev sahibim beni evden çıkardı. Annem onunla kalmam için yalvardı. Resmen dibe vurmuştum, gerçekleşmeyi bekleyen bir ölüm.

Uyuşturucu satıcımdan kaçmam gerekiyordu, o verdiği sürece kabul edecektim.

Ülkenin öbür ucuna taşınmak kendim için verebileceğim en iyi karardı - güneşin altında eğlenmek, eskiden sevdiğim sörf ve diğer açık hava sporlarının tadını çıkarmak. Cevap Kaliforniya'ydı.

Evrenin başka fikirleri vardı, ya da belki de kaderdi. Charlie mi? Los Angeles'ta mı yaşıyor? Yaşadığım şoku tahmin edebilirsin. İşaretler oradaydı, birlikte olmamız gerekiyordu. Sadece bu sefer çuvallamadığımdan emin olmalıyım.

İşte bugün buradayım, ona son dokunduğum galadan tam sekiz ay sonra. Benim *muhteşem* Charlie'm. Straplez siyah elbisesinin içinde parlıyordu ve dokunduğumuz anda her bir parçam yıkıldı. Gülümsemesi tüm kötü geçmişimi silmeye yetti, birlikte olmamız gerektiğine inanmamı sağladı.

Onu hala sevdiğimi söylememe yetecek kadar.

Bana kocasını sevdiğini söyledi ama buna bir an bile inanmadım. Çok fazla duraksama vardı ve Charlie'yi herkesten daha iyi tanıyordum - evliliği dağılıyordu. Lex Edwards'ın genç asistanı Montana Black'i becerdiğine dair dedikodular yayılmaya başlamıştı. Belki de 'dedikodu' departmanımızda çalışan bir meslektaşına hiçbir şeyden bahsetmemeliydim. Ama yine de Charlie'nin hayatı parçalanıyordu ve kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Sorun şu ki, güvensizliğimin aramızdaki konumumu zayıflatmasına izin verdim ve benim için onu terk etmesi için yalvardım. Her parçam bir mucize için dua etti, ama asla gelmedi. Bunun yerine, o adamın kollarına geri döndü ve ben de üç ay temiz kaldıktan sonra başka bir torbacının zulasına girdim.

Yataktan kalktım ve dolabıma doğru yürüdüm. Spor ceketlerimin arkasında duvarda hafif bir boşluk var. Uzanıp onu çıkarıyorum; Charlie'nin biz birlikteyken çektiğim, çıplak, yatağıma yayılmış fotoğrafını. Gözlerindeki şehvet, onu becermem için bana yalvarışı, anında sertleştiğimi hissediyorum. Ve bununla birlikte, tekrar boşluğa uzanıyorum ve kendime yapmayacağıma söz verdiğim tek şeyi, artık yapmamak için kendimle savaştığım tek şeyi, birkaç ay önce evinden çaldığım külotunu çıkarıyorum.

Ahlaki değerlerimle mücadele ediyorum. Yanlış olduğunu biliyorum, ama takıntı beni ele geçiriyor ve bu yüzden onu burnuma doğru çekip kokusunu içime çekiyorum.

Koku Charlie'ye ait.

Bir doz morfin gibi içime yayılıyor, hislerimi, açgözlülüğümü ve şehvetimi ateşliyor - kendime izin vermeyeceğime söz verdiğim her şeyi

Kendimi hissetmek için. Bu gece, onu bir kez daha izlemek için yine gizlice evine gireceğim.

Londra'da.

Güvende
olacağım.

Onu koruyabilirim.

Sadece bir gece daha, sonra duracağıma söz
veriyorum. Bir gece daha.

Ama yanılıyorum.

CHAPTER 2

Kapının gürültüyle vurulması beni derin uykumdan uyandırdı. Saatile bakmak için döndüm, saat yedi.

Kim lan bu?

Gözlerimi şiddetle ovuşturuyorum, dün gecenin anısı gözümün önünden geçiyor ve bana neden bitkin olduğumu hatırlatıyor.

Odanın içinden belli belirsiz bir parıltı süzülüyordu. Silueti benimle dalga geçiyordu ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacağından emindim. Bluzunu omuzlarının üzerinden kaldırdı. Kahretsin, işte buydu. Beklediğim şey buydu. Elleri atletinin alt kısmına uzandı, durana kadar karnının hemen üzerinde kaydırdı. Başka bir şeye odaklandı. Komodine doğru yürüdü, telefonu kulağına götürürken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Bir saat sonra, konuşmanın uzunluğundan rahatsız olmuş bir şekilde çalıların arkasında oturuyordum. Onunla konuştuğuna şüphe yoktu. Lanet olası pislik, onu bir saat bile yalnız bırakamıyor. Yıllık bir konferans için Londra'da olduğunu düşünürsek, işinin başında olması gerekirdi.

Hareketleri değişti ve can sıkıntım azaldı. Buraya geliş amacıma devam edebilmek umuduyla dürbünümü yerleştirdim. Bunun yerine, görüşümü kapatan panjurların yavaşça indiğini ve onun görüş alanımdan çıktığını gördüm.

Lanet olsun!

Hayal kırıklığıyla yanımdaki kayayı tekmeledim, acı içimde sekerken aptalca bir hareketti. Tanrım, sen lanet olası bir eziksin Julian. Bunu yaptığım her seferde olduğu gibi, şehvet kısa sürede suçluluk duygusuna yenik düştü. Hasta bir piçtim ve bunu yapmama izin vermemin tek nedeninin kokain bağımlılığımın yerini alması olduğunu biliyordum.

Charlie'yi takip etmek daha sağlıklıydı, değil mi?

Bu, içten içe yanlışı olduğunu bildiğim bir şeyi meşrulaştırmak için kullandığım sapkın bir yoldu.

Koridorun dışından gelen sesi duyuyorum ve belli belirsiz tanıdık geliyor. Üzerimde sadece boxer'ım ve kazağımla kapıya doğru sendeleyerek ilerliyorum. Gözetleme deliğinden baktığımda yüzü görüyorum. Cılız görünümlü, şurasında burasında garip lekeler olan bir yüz. Gözlerimi ovuşturuyorum, bu düşündüğüm kişi olamaz.

"Hadi, Jools Amca, aç şu lanet kapıyı!"

Şaka yapıyor olmalısın.

İsteksizce kapıyı yeğenim Tristan'a açtım. "Tristan?"

Neden ve ne halt yemeye geldin buraya?"

İçeri dalar, spor çantasını yere atar ve omzundan sarkan küçük bir çantayı yavaşça sehpanın üzerine yerleştirir. *Olamaz*, spor çantalar asla iyiye işaret değildir. Kalacak bir yer arayan bir serserinin işaretidir. Benimle kalamaz. Ben yeryüzünde yalnız dolaşmak için doğmuş bir göçebeyim. Huzur ve sessizlikten hoşlanırım. Burada bir çocukla yaşayamam.

"Annem kafayı yediğini ve bir arkadaşına ihtiyacın olduğunu söyledi."

Kendini evinde gibi hissediyor, kanepeye oturuyor, ayaklarını masanın üzerine koyuyor ve ellerini başının arkasında birleştiriyor.

Kendimi sakinleştirmek için parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ama tabii ki işe yaramıyor. "Tristan, burada kalamazsın."

"Neden olmasın? Burası ikimiz için de yeterince büyük." Masadan bir dergi aldı ve yüzünü buruşturdu. Finans edebiyatının onun zevki olmadığını düşünmekte haksız değilim.

Evim çok büyük değil. Alt katta keyifsiz bir masaj yerinin üstünde tek yatak odalı bir daire ama şu anda karşılayabildiğim tek şey bu. Kokain için o kadar çok para harcadım ki güvenli bir daire gibi lükslerden vazgeçmek zorunda kaldım. O kadar da kötü bir yer değil, içi oldukça modern ama gerçekten sıkışık.

Kanepede uyumak zorunda kalacak.

Ne yani, şimdi de kalabileceğini mi düşünüyorsun?

"Reşit olmayan biriyle ilgilenecek vaktim yok, Tristan. İş ve diğer şeylerle yeterince meşgulüm."

Gece aktivitelerinize engel olacak. Ona kalacak başka bir yer bulun, kafamın içindeki sadist sesler bana bağıyor.

"Küçük mü? Yirmi bir yaşımdayım. İçki içmek, kumar oynamak ve kök salmak için yeterince büyüğüm. Kaliforniya'dayım, buradaki hatunlar çok ateşli! Az önce dışarıda bir sarışın vardı... Beni buzlu çay içmeye davet etmek istedi ama yemin ederim... ve *yemin ederim...* komando gibi giyiniyordu. Beni sikmek istiyordu." Argo konuşmasına rağmen Avustralya aksanı gözümünden kaçmadı.

"Tristan, neden Amerika'ya geri döndün?" Aniden ortaya çıkmasından rahatsız olarak ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Josie ilk çocuğunu beceriksiz kardeşine öylece göndermez. Sana en son ne zaman baktığımı hatırlıyor musun? Seni neredeyse kafanın üstüne düşürüyordum."

"Bir yaşımdaydım... Bu yirmi yıl önceydi."

Kız kardeşimi oğlunu sevdiğini bilecek kadar iyi tanıyorum ve onu gönderme düşüncesi onu günlerce depresif bir sarmala sokardı, Josie'nin benim sorumsuz ve geleceği olmayan biri olduğumu düşünmesinden bahsetmiyorum bile.

"Gerçek mi? Dört numaralı koca benden hoşlanmıyor." Sesinin tonunda bir değişiklik var. Gözleri pencereye doğru kayıyor, bu da benim konuyu değiştirmem ve Josie'yi arayıp *neler* olduğunu öğrenmem için bir işaret. Kahretsin, o pislik ona elini bile sürmemiş olsa iyi olur.

Burada kalmasına izin verdiğime inanamayarak bir nefes verdim. Başka nereye gidebilir ki? Berbat bir amca oldum, sanırım en azından bunu ona borçluyum.

Ona bakmaya devam ederken, beş yıl önceki Şükran Günü'nden bu yana ne kadar değiştiğini fark ediyorum. Josie, üç numaralı kocası yüzünden Avustralya'ya taşındıklarında bana sürekli Tristan'ın fotoğraflarını gönderiyordu. Bu kötü bir tren kazası gibi sona erdi ve o da dört numaralı kocaya geçti. Tristan büyüdü ve bir erkek oldu. Tamam, belki de bir erkek-çocuk. Benden biraz daha kısa, fiziği üzerinde *Yeşil Fener* sembolü olan bol bir tişörtün arkasında saklı. Saçları dağınık ve düzensiz, ağartılmış sarı onu Avustralyalı bir sörfçü gibi gösteriyor ve muhtemelen bu yüzden de bronzlaşmış durumda.

"Tamam, dinle, burada kalabilirsin ama sadece birkaç haftalığına ve bazı temel kurallar koymak istiyorum." Kahretsin, ne zaman bu kadar ebeveyn oldum?

"Anlaştık." Gülümsüyor.

"Bir numara... Kendinden sonra topla. Pasaklılara tahammülüm yok." "Peki, yatak odanı nasıl açıklıyorsun?"

"Bir daha olmayacak bir anlık konsantrasyon kaybı." Hayır, Roxy bir daha *olmayacak*.

"Doğru, yani harika kafa yapan bir hatunla seviştin, ama gün ışığında yüzü arananlar posterine mi ait?"

"Kural iki... benim hayatım özeldir. Burada kalmak istiyorsan, mahremiyetime saygı göster."

"Ne vardır sen Saklanıyorum, Amca Jools? Bazıları garip BDSM Fetiş mi?"

Buralarda bir yerde mağaranızın gizli bir girişi mi var?"

"Üç numaralı kural... lütfen bana 'Jools Amca' demeyi kes. Saygı saçmalığını siktir et. Evet, ben senin amcanım ama Julian kabul edilebilir."

"Tamam, şimdi benim kuralım, ve sadece bir tane var."

"Dalga mı geçiyorsun, evlat?" Buna gülmek zorundayım. Tristan ve kurallar mı? "Aslında iki tane. Evde kokain yok. Seni aşırı dozda yaptığınız bir çizgi."

Ne oluyor lan? Bu ne cüret! "Artık o boku yapmıyorum."

"Eskiden öyleydin, o yüzden yapma. Yardım falan al." "Ve iki?" Sinirlenerek sordum.

"Eğer ben sana 'Jools Amca' demeyi bırakırsam, sen de bana 'çocuk' demeyi bırakırsın." Tokalaşmak için elini uzatıyor, ben de isteksizce uzatıyorum.

"Harika, şimdi *de e n önemli* şey." Değerli kargosunun fermuarını açıyor ve PlayStation 4'ü ortaya çıkarıyor.

Video oyunları mı?

Çocukça konuşuyorsun.

En son doksanlarda *Legend of Zelda* oynamıştım. Chelsea'den hemen önce. Sakın oraya gitme, *şimdi olmaz*.

"Dinle, ki... Tristan. Ben video oyunu seven biri değilim. Bugün Cali'deki ilk günün olduğuna göre, Venice Beach'e gitmeye ne dersin?"

"Harika, kardeşim!"

"Evet, harika." Küçük bir kahkaha atmadan önce başımı sallıyorum. Aylardır attığım ilk kahkahaydı.

Kordon boyunca yürüyoruz ve her zaman olduğu gibi ne tarafa dönerseniz dönün eğlence etrafımızı sarıyor. İnsan burada sadece biraz para için umutsuzca kalabalık toplamaya çalışan farklı gösterileri izleyerek saatler geçirebilir. Her yaştan insan yanımızdan patenlerle, bazıları Segway'lerle kayarak geçiyor. Şortlu ve bikinili bayanlar, güneşte parlayan bronz tenleri ve uzun saçlarıyla yanımızdan rahatça geçip gidiyorlar. Tristan arada bir durup kızlarla flört etmeye çalışıyor ama pek de etkili olamıyor.

"Demek Avustralyalısın? Hemsworth kardeşleri tanıyor musun?" Kıkırdıyorlar.

"Elbette! Jason ve Keith mi? Aslında onlarla aynı okula gittim."

İğrenç bir şey. Ona Liam ve Chris'i kastettiklerini söylemeye yüreğim el vermiyor ama kahkahalar atarak uzaklaştıklarında bunu yapmam gerektiğini hissediyorum.

"Züppeler," diye bağılıyor.

"Uh, evlat... Sanırım Chris ve Liam Hemsworth'ten bahsediyorlardı."

"Bana öyle deme, peki kim?"

"Biliyorsun... şu iki Avustralyalı aktör."

"Oh... Thor! Bunu biliyordum. Dostum, buradaki kadınlar çok seksi! Lanet olsun, yatılı okulda çok şey kaçırmışım..." Arnold Schwarzenegger özentilerinin gösteriş yaptığı ve bir sonraki büyük şey olmaya çalıştığı ağırlık alanının önünden geçerken sesi kesiliyor.

"Bu adam gibi silahları nasıl alabileceğimi sanıyorsun?" Tristan ön kolları güzelce kesilmiş olsa da biraz zayıf bir adamı işaret ediyor.

"Tanrım, ki... Tristan, steroid ya da başka bir şey almaya başlaman gerekecek.

Ergenlik çağını bitirdin mi sen?"

"Güzel... *değil!* Yerel spor salonunu kontrol etmem gerekebilir. Fena değilsin, ne kadar kaldırıyorsun?"

"Spor salonuna gitmiyorum. Evde ağırlık çalışıyorum."

Spor salonu, boktan bir geçmişe ve bir sürü yüke sahip güzel kadınlarla tanıştığınız yerdir. Birinci ders: Kalbinizi göğsünüzden söküp çıkaran, gözlerinizin önünde ezip geçen, sonra da "Ha-ha, ezik" diyerek yüzünüze geri fırlatan kadınlar.

"Bruce Wayne gibi mi?" diye ağzından geçiriyor ve ardından kıkırdıyor. "Ne kadar orijinal. Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Gerçekten mi? Çünkü gerçekten benziyorsun-

"İğneleme, Tristan. Araştır."

Hokkabazların yanından biraz daha yürüdükten sonra bir kahve arabasının önünde durduk. Bir espresso sipariş ediyorum ve çocuk beş parasız görüldüğü için Tristan'a da bir tane söylemeyi teklif ediyorum.

"Kahve?" Sanki ona bir bardak siyanür isteyip istemediğini sormuşum gibi kaşlarını kaldırdı. "Dostum, o yaşlı insanların içeceği... Ben bir milkshake alacağım."

"Milkshake mi? O bir çocuk içeceği," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Başka bir dükkândan onun milkshake'ini ve benim espressomu aldıktan sonra okyanusa bakan bir bank bulup oturuyoruz. Çok güzel bir gün, Los Angeles'ta olabildiğince güzel. Dünyanın en mükemmel plajlarından bazılarını ziyaret etmişken, tüm bu dumana hala alışamadım. Yine de açık havada olmak ferahlatıcı bir değişiklik.

"Hâlâ gazeteci misin?" Tristan soruyor. "Evet... şimdilik."

"Neden bu arada?"

"Başka şeylere bakıyorum."

"Nasıl?" Milkshake'ini höpürdeterek içiyor ve ardından yüksek sesle geçiriyor.

Tanrım, sınıf yok.

Özlemlerimi anlatmaya zahmet etmeli miyim? Adam yirmi bir yaşında. Özgeçmiş muhtemelen bir dizi fast-food zincirinden oluşuyor. Diğer insanlarla bu tür konuşmalara alışık değilim. Los Angeles'a taşındıktan sonra arkadaş edinmekte zorlandım, özellikle de kafam sürekli kokainle iyiyken. Torbacım benim tek dostum ya da düşmanımdı, ona ne dersiniz deyin. Tüm arkadaşlarım hala New York'ta benim geride bıraktığım yüksek hayatı yaşıyor.

"Gazeteciliğin artık bana göre olduğunu sanmıyorum."

Bu dürüst bir gerçek ve son zamanlarda zihnimde ağır bir yük oluşturuyor. Gazetecilikte başarılı olma tutkusu, hırsı ve arzusu artık içimdeki kıvılcımı ateşlemiyor. Birçok kez kalemi kağıda dökmeyi denedim. Ancak ortaya saçmalıktan başka bir şey çıkmıyor. Ona neden kariyerimi değiştirmeyi düşündüğümü söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Belki de bir parçam Tristan'ın benim hatalarımdan bir ders çıkarmasını umduğu içindir.

"Ama sen üniversiteye bu boku okumak için gitmedin mi? Fikrini değiştirmek için artık çok geç değil mi?"

"Belki de... Bilmiyorum."

"İşte bu yüzden memlekette üniversiteye gitmedim. Ne anlamı var ki?"

"Akademik nedenlerle mi? Bir kariyeri takip edebilecek kadar eğitimli olduğundan emin olmak için mi?"

"Bir kariyere ihtiyacım yok, serserilik yapmaktan mutluyum." Cevabı çok soğukkanlı, çok kesin.

Harika, elimde bir serseri var. Josie belli ki onu yatılı okula bırakmanın işe yarayacağını düşünmüştü.

Kaykaylar ve yarışmalar hakkında saçmalamaya devam ediyor ama benim dikkatim dağılıyor. Saatin kaç olduğunu biliyorum - Perşembe öğleden sonra, saat dört, ve tıpkı saat gibi, oluyor... o burada.

Evet, Venice Plajı'na gitmemizi önermemin bir nedeni var.

Charlotte'un yanında sık sık gördüğüm ama ismen tanımadığım bir kadın var. Sarı saçları ve çarpıcı bir vücudu var. Antrenman kıyafetlerini giymişler, Charlie'nin karnı atletin altından çıkıntı yapıyor.

Yaklaşık üç ay önce bunu keşfettiğim anı hatırlıyorum. Karnı bir gecede patlamıştı ve ikinci çocuğuna hamile olduğunu inkar etmek mümkün değildi. Ondan sonra bir alem yaptım, her gece düz kokain ve hap karışımı. Torbacım neredeyse yanıma taşındı. Beni bu durumdan kurtaran tek şey patronumdan aldığım, kendimi toparlamamı yoksa gideceğimi söyleyen bir uyarı oldu. Birikim hesabım tükendiği için temiz kalmaktan başka çarem yok.

Bunu yapmak için Charlie'yi daha çok takip ediyorum. Bu bir kısır döngü.

Birinin durması gerektiğini biliyorum.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine yerleştirerek, beni görmediğinden emin bir şekilde Charlie'ye bakmaya devam ediyorum. İnanılmaz derecede güzel. Saçları kısa kesilmiş, sadece omuzlarına değiyor ve at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış. O ve sarışın yoga pozları veriyorlar ve lanet olsun, çok fazla yayılma var. Giysili porno gibi.

Tristan'ın sesi tekrarladığında yoga fantezimin içinde kaybolmuştum, "Beni dinliyor musun? Çünkü esmer kadınla ve onun yanındaki ateşli kışla meşgul görünüyorsun. Esmere ateşli bir kış parçası diyebilirdim ama nedense hamile bir kadına böyle demek politik olarak yanlış görünüyor."

Seçtiği kelimeler karşısında irkildim. "Kadınlar hakkında hep böyle mi konuşursun?"

"Ne şekilde? Sadece bariz olanı söylüyorum." Omuz silkiyor, hâlâ onlara bakıyor. "Gidip merhaba dememe ne dersin?"

Panik başlar. "Hayır. Hayır, sakın buna cüret etme. Ayrıca, kadınlara asılmayı bırakmalısın. Kibar tarzımı bozuyorsun. Neyse, gitmemiz gerek."

"Neden?"

Neden, Julian? Çabuk bir neden düşün. "Seni bu akşam Lakers maçına götüreceğim."

"Dostum, ciddi misin? Evet, bu harika! Hep bir tanesine gitmek istemişimdir."

"Evet, harika..."

CHAPTER 3

Lakers maçının özel koltukları olduğu ortaya çıktı, yani biletler bir servete mal oldu. Bundan kaçış yolum yoktu, bu yüzden kredi kartımın limitini doldurdum ve bu fikri ortaya attığım için kendime lanet ettim. Elbette harika vakit geçirdim ama eve dönerken yol boyunca gelecek ay kirayı nasıl ödeyeceğimi düşünüp durdum. Gazetecilik iyi para kazandırıyor ama ben borç içinde boğuluyorum. Şimdi Tristan benimle birlikte ücretsiz yaşıyor ve beslemem gereken bir boğaz daha var.

İşte bu yüzden uyuşturucu çekmemelisin, seni aptal.

Günler geçtikçe, Tristan yolumdan çekiliyor. Gün içinde nereye gittiği beni aşıyor. Biraz para kazanmak için bazı oyunculuk işlerini denemekten bahsediyor. Hollywood'daki tüm oyuncu özentileriyle sıraya girdiği düşüncesine gülüyorum, ama bir diş macunu reklamında küçük bir iş aldığında aptal gibi görünüyorum. Sanırım harika dişleri var.

İşime dalıp, fazladan para kazanmak için yapabileceğim her haberi yapmaya çalışıyorum. Gerçek şu ki kitabımı yayınlatmam gerekiyor. Bir taslak yazıyorum ve yarısına geldim. Eğer bir yayıncı bulabilirsem, yayınlanmış bir yazar olma hayalimi gerçekleştirmenin yanı sıra finansal olarak da ilerlemiş olacağım. Birkaç torpil yaptıktan sonra yarın öğleden sonra bir yayıncıyla görüşmeyi başardım.

Sinirlerim tepeme çıkmaya başladı, bu yüzden beni sakinleştirecek bir şeye ihtiyacım olduğuna karar verdim. Beni gerçekliğe geri getirecek.

Charlie gerçeği.

Her zamanki yerime, portmantonun gizlediği köşedeki kabine oturuyorum. Neyse ki kafedeki menüler uzun ve bu sayede her seferinde yaptığım gibi saklanabiliyorum. Saatime bakıyorum, on bir; her zamanki kahve saati. Son üç aydır hiç aksatmadan her Salı buraya geliyor. İçeri girdiğinde her zaman telaşlı görünüyor, her zaman sipariş ettiği uzun siyah yerine duble naneli sıcak çikolata siparişıyle acele ediyor.

Geçen Salı günü daha da telaşlıydı ama o haldeyken çok güzel görünüyor. Onu hamile görmek iki ucu keskin bir kılıç gibi. *Onun* yaydığı ısıltıyı izlemek için can atıyorum, ama karnının belirgin büyümesi bana *onun erkek* olduğunu hatırlatıyor ve bu beni öldürüyor. Başka bir adam ona dokunuyor. Ona dokunuyor.

"Jools Amca!"

Ne oluyor lan?

"Dünya'dan Jools Amca'ya mı? Dostum, iyi misin? Hayalet görmüş gibisin." Arkasına saklandığım menüyü kaparak paniğe kapılmama neden oldu.

"Burada ne yapıyorsun? Ve bana öyle deme."

Gergin bir şekilde kapıyı izliyorum. Lanet olsun! Her an burada olabilir. Menüyü ondan çekip alıyorum, okuyormuş gibi yapıp dikkat çekmemeye çalışıyorum.

"Meyve suyun bitmişti ve sana bağırdım ama beni duymadın, ben de seni takip ettim." Kaykayını yere atıyor ve yüksek bir ses çıkarıyor. Parmağımı ağzıma götürerek sesini alçaltmasını işaret ediyorum, o da bana 'her neyse' der gibi bakmaya devam ediyor.

"Bu biraz sapıkça, değil mi?" Tencere dibin kara, seninki benden kara.

"Ateşli bir piliçsen sapık gibi." Bacaklarıma bakmak için eğildi. "Ama belli ki seksi bir piliç değilsin."

Göz ucuyla kapıya baktığımda Eric'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. *Kahretsin, Eric!*

Tezgâha doğru yürüyor ve sırtı bize dönük bir şekilde sipariş veriyor. Belki de kim olduğumu unutmuştur. Evet, kesinlikle beni hatırlamayacaktır. Onu galadan beri görmedim. Ama yine de, Eric olduğunu hatırlıyor musun? Fotoğrafik bir hafızası var. Yardım balosu için smokin giydiğim zaman, zihninde yer ettiğimi söylemişti ve takım değiştirmeye karar verirsem, raket ve top ağzı hazır olan ilk kişi o olacak.

Bize doğru yürümeden önce arkasını dönüp kahveciye göz kırpmıyor.

*Sadece nefes al, bu bir tesadüf.
Charlie'yi görmek için burada
değilsin.*

*İnsanların kahveye ihtiyacı var,
benim kahveye ihtiyacım var.*

Evet, buna devam et!

"Vay, vay, vay... Bay Baker. Uzun zaman oldu." Sırıttıyor.

"Eric, nasılsın?" Elini sıkarak kibarca soruyorum.

"Harikaydım. Ama beni tanımak istemezsin ve eğer tanırsan, o zaman ding, ding, ding!" Kaşlarını yukarı aşağı kaldırıyor ve gülmeme neden oluyor. Eric hiç değişmemiş.

"Bunu birden fazla vesileyle ortaya koyduğumuza inanıyorum."

"Evet, öyle. Ama erkekler orta yaş krizi sırasında sallanırlar."

"Eric, otuz üç yaşındayım ve tüm saçlarım duruyor. Orta yaş krizine girmeme daha çok var diye düşünüyorum."

"Tamam, ama seni lüks bir spor arabayla dolaşırken görürsem, 'Bu adamın gelmiş geçmiş en küçük penisi var' diye bağırabilirim."

Gülmeye devam ediyorum.

Eric'in her durumu tersine çevirme gibi bir huyu var. İşte buradayım, Charlie'yi beklediğimi bilecek diye paranoyak oldum. En azından *henüz* bunu belirtmedi.

"Ee, bu senin çocuğun falan mı?" Tristan'a bakar, onu bir aşağı bir yukarı süzer.

"Dostum, ben yirmi bir yaşındayım... çocuk sayılmam," diyor Tristan savunmacı bir tavırla.

"Oh, güzel aksan. Belki de kaykay beni yanılttı," diye çocukça cevap verir Eric.

"Eric, bu benim yeğenim, Tristan. Birkaç haftalığına benimle kalıyor."

Tanışma faslı bitmiştir, artık Eric bu karşılaşma hiç yaşanmamış gibi neşeli yoluna devam edebilir.

"Memnun oldum, Tristan. Sen de Aşağı Ülkeden misin?" Eric'in Avustralya aksanı berbat.

"Hayır, yerli bir güneyli. Sadece Sydney'deki yatılı okula gönderildim," diye düzeltiyor Tristan.

"Yatılı okul mu? Ne kadar da *Harry Potter*'cısın. Yatılı okul bir rüyanın gerçekleşmesi gibi olurdu. Diğer çocuklarla bir yatakhane tıklıp kalmak mı? Ortak duşlar..." Tristan rahatsız görünmeye başlayınca sözünü kesmeye başladı.

"Öyle bir şey değil," diye mırıldanıyor Tristan, sesi kısık.

Eric, Tristan'ın rahatsız olduğunu hisseder ve devam eder. "Peki, ne kadarlığına Cali'desin?"

"Resmi olarak iki hafta, ama yine de Jools Amca beni ne kadar tutarsa o kadar uzun."

İsmi duyunca yine irkiliyorum ve ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. Tristan ağzından "üzgünüm" kelimesini çıkarıyor.

"Tristan kanepede sörf yapmaya karar verdi, ya da PlayStation'ıyla birlikte süresiz olarak kanepeme yerleşti mi demeliyim?"

Eric saçmalamaya devam ediyor, filtresi devre dışı bırakılmış gibi görünüyor. "Doğru, elektronik cihazlarla aram iyi değildir. Tabii yanında bir de-"

"Anlıyorum Eric... zevklerin biraz tartışmalı." "Sadece bekar bir hayat yaşayanlar için." Eric gülüyor.

Bir fikrim var. İşe yarayacak mı? Kim bilir, ama Tristan'ı meşgul edecek, bu da normal aktivitelerime devam etmek için daha fazla zamanım olacağı anlamına geliyor. Eric'le yeterince vakit geçirdiğim için onun zayıf noktasının sosyalleşmek olduğunu biliyorum.

"Eric, Tristan'a etrafı gezdirmek ister misin? Bilirsin, bugünlerde siz çocukların takıldığı tüm havalı mekanları?"

"Tristan'ın..." diye boğazını temizliyor, "... takıldığım yerlerden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Peki, kırbaçlar ve zincirler hakkında ne düşünüyorsun?" Eric Tristan'a takılır. "Ben, şey... dostum, ben..."

"Sakin ol... Bu bir şaka. Siz Avustralyalılar barbeküde karides yerken bir sürü şaka yaparsınız."

Başımı iki yana sallayarak, onun yaltaklanmaya değer yorumuna gülüyorum.

Tristan ise Eric'in maskaralıklarından sıkılmış görünerek gözlerini devirir. Şansına küs dostum. Seni başımdan defetmem gerek ve seni defetmek için Eric Kennedy'den daha iyi bir yol yok.

Üç saattir ekranıma bakıyorum. Sinirlerim tepeme çıkıyor - yarınki toplantı ya tamam ya devam zamanı. Yayıncı yarım kalmış taslağıma incelemeyi kabul etti. Kendimden şüphe ediyorum ve kendime güvenim en düşük seviyede. Fişi çekmeyi düşünüyorum ama bu benim hayalim. İhtiyacım olan

Zihnimi boşaltmak için. Burada oturup üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bir şey hakkında endişelenmemden iyi bir şey çıkmayacak.

"Ne zaman evde olacağımı bilmiyorum," diye söze girdi Tristan.

"Tamam, ben senin baban değilim, Tristan. Ayrıca, 21 yaşındasın. Git bu gece biriyle yat. Sana iyi gelebilir."

"Evet, Eric takılmak için bana mesaj attı. İyi görünüyor muyum?"

Yüzümü ona döndüm. Yırtık kot pantolon ve *Çelik Adam tişörtü* giyiyordu. Görünüşe göre DC Comic tişörtlerinden oluşan geniş bir koleksiyonu var.

"Eric seni çarmıha gerecek. Ama heteroseksüel olduğunu bildiği için muhtemelen sana yumuşak davranacaktır."

Kapı neşeyle çalınıyor ve açtığımda çok şık giyinmiş bir Eric'le karşılaşıyorum. *Hay aksi*. Tristan, umarım kıyafetini düzeltmek için banyoya gitmiştir.

"Merhaba Batman, Robin burada mı?" Kıkırdıyor.

"Çok komik. Tristan banyoda, bir dakika içinde çıkar."

Eric içeri girip kanepeye oturuyor, etrafı inceliyor ve kaşlarını çatıyor ama yüz ifadesinin farkında değil. "Oldukça küçük bir daire mi?"

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum.

"Dinle, Tristan dışarı çıkmadan önce Charlie'ye söylediğimi sana söylemem gerek."

Adını duyduğumda adrenalinim yükselirken hızla gözleriyle buluşuyorum.

Siktir, sakın ol. O kadar da kötü olmayabilir.

"Charlie nasıl?"

"O harika biri. Aslında, harikadan da öte. Bak, iyi olup olmadığını sordu."

Beni mi sordu? Kendime olan güvenim yavaş yavaş artıyor ve tüm yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyi ihtiyatla zapt ediyorum. Eric sezgileri kuvvetli biri ve ihtiyacım olan son şey onun beni sorgulaması.

"Dinle, Julian... seninle konuşmamla ilgili bir sorunu yok. Ama Lex, şey-"

"Eğer sorun yaratacaksa..." *İyi adam gibi davran, Julian. Nasıl iyi rol yapacağını biliyorsun.*

"Hayır, Lex'i halledebilirim. Sadece-" Tristan odaya girer ve konuşmayı keser.

"Oh, sevgili Armani Tanrıları. Açıkça değiştirilmesi gereken şeyleri düzeltmem için bana sabır ver." Tristan onu omuz silkerken Eric başını sallar.

Vedalaşırlar ve Eric Lex hakkındaki cümlesini bitiremeden kapıyı arkalarından kapatırlar.

Onlar gider gitmez kanepeye atlıyorum.

İyi olup olmadığımı sordu.

Bu beni düşünüyor demek. Beni önemsiyor.

Beni hala seviyor mu?

Kendim öğrenmeliyim. Bu gece, onu tekrar görmeye gideceğim. Ve bu gece, daha da *yakınlaşacağım.*

CHAPTER 4

Saat gece yarısını geçiyordu.

Gecenin karanlığında, büyük alıllığın yanındaki her zamanki yerime oturmamaya karar vererek küçük adımlarla ilerliyorum. Arazi, etrafını çevreleyen yoğun doğaya sahip bir kanyona bakan boş bir araziyle çevrili. Bölge, Hidden Hills'in ününe uygun olarak dönümlerce araziye yayılıyor.

Varlıklı bir mahalle olmasına rağmen, yakalanmadan girmenin yollarını duymuştum. Bilginin eski uyuşturucu satıcımın çevresinden geldiğini düşünürsek, nasıl bildiklerini ya da neden bildiklerini sormuyorum, hatta umursamıyorum bile.

Küçük bir boşluğun olduğu arka çitten içeri giriyorum, o kadar küçük ki tel siyah gömleğime takılıyor ve neredeyse tenimi sıyrıyor. Kameraların nereye yerleştirildiğini biliyorum. Kırmızı ışık birkaç saniyede bir yanıp sönüyor ve neyse ki tam zamanlı güvenlik tutmamışlar, bu da bana odaklandığım sürece yeterince yaklaşma fırsatı veriyor.

Sadece nefes al, sabırlı ol, yakında onu göreceksin.

alıları hışırdatmamaya dikkat ederek vücudumu it boyunca düzleştiriyorum. Tanrı'ya şükür ki onun havlayan köpeği ortalıkta görünmüyor ama geçen seferki gibi ortaya çıkma ihtimaline karşı köpek ödülleriyle silahlanmış bir şekilde tetikte bekliyorum.

Evin sol tarafında yaklaşık bir rögar deliği büyüklüğünde küçük bir giriş var. Kapağı çekip çıkarıyorum ve yavaşça yere koyuyorum. Ellerim

titremeye başlıyorum, adrenalin ve sinir bir arada. Derin bir nefes alıp devam etmek için kendimi zorlayarak kapalı alana tırmanıyorum, ardından kendimi bodrumda bulana kadar dar boşlukta sürünüyorum.

Kendimi toparlamak için birkaç dakika veriyorum ve etrafımı tarıyorum. Olağandışı bir şey yok, sadece kutular etiketlenmiş ve duvara düzgünce istiflenmiş. Evin çok büyük olduğunu düşünürsek, bodrumun dağınık olmasını bekliyordum, ama sonra buraya sadece bir yıl önce taşındıklarını ve Charlie'nin evi söz konusu olduğunda OKB'si olduğunu hatırladım.

Evin kendisi Hidden Hills'te dönümlerce arazi üzerine yayılmış on üç bin metrekareden fazla. Mülkü internetten araştırdım, evi satın almadan önceki listeleri ziyaret ettim, zaman geçirmek ve isteklerim dışında başka bir şeye odaklanmak için elimden gelen her şeyi inceledim.

Ayrıca yatak odasının bodrumun girişinden çok uzakta olmadığını da biliyorum.

-Birkaç adım daha atarsam onu göreceğim.

Bunu daha önce sadece bir kez Meksika'da tatildayken yapmıştım, bu yüzden onun gerçekten burada olduğunu bilmek kalbimin dakikada milyonlarca mil atmasına neden oluyor. Yemin ederim ses evin her yerinde yankılanıyor ve kalp krizi geçireceğim.

Şimdi manşetleri hayal ediyorum. Eski sevgili *kadının bodrumunda ölü bulundu.*

Evet, harika, bu sinirlerini yatıştırır.

Trajik düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, bir şekilde kendimi onun yatak odasının girişinde buluyorum. Elimi dikkatlice kapı kolunun üzerine koyarak, küçük bir gıcırtı çıkarana kadar hafifçe çeviriyorum. Panik içinde duruyorum, sonra kapı açılana kadar tekrar deniyorum ve doğrudan ona bakıyorum.

Dört direkli büyük yatakta, beyaz çarşafların arasında uzanan Charlie kıpırdamadan yatıyor.

Kalbimin atışı yavaşlıyor, sanki umutsuzca aradığı huzuru bulmuş gibi. Kalbimin kalkıp omzuma oturmaya karar verdiğini, boynuma sokulduğunu ve kocaman bir gülümsemeyle onun uykusunu izlediğini hayal ediyorum. Evet, o anda bir oluyoruz, önümüzde uyuyan bu güzelliği izlerken kendimizi kaybediyoruz.

Charlie'nin güzelliğinin abartısız olduğuna şüphe yok.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kimse onunla boy ölçüşemez.

Bu saplantı onun güzelliğinden daha derinlere uzanıyor ve zaman zaman, özellikle de *onu* seçtikten sonra, beni neden tükettiğini anlamakta bile zorlanıyorum.

Yine de hepimiz hata yaparız ve ben mükemmel olmaktan çok uzağım.

Beni seviyor mu? Beni her zaman seveceğini söyledi. Aşk

öylece kaybolmaz.

Onu seviyorum.

Yoksa neden onu izlerken bu kadar mutlu olayım ki?

Şu kadarını biliyorum ki, onu incitmek istemiyorum. Ona acı çektirmek istemiyorum. Bu benim aşık olma tanımım.

Uyurken onu izliyorum, gözleri dalgalanıyor. Yumuşak nefes alış veriş mükemmel bir ritim tutturuyor, göğsü inip kalkıyor. Onun meleksi aurası, hayal gücümü birlikte kalsaydık neler olabileceğini düşünmeye zorluyor - evli, çocuklu ve hatta belki birden fazla çocuklu olurduk. Mutlu olurduk.

Düşünceler endişemi yatıştırırken duruşum gevşiyor ve dudaklarımdan sığ bir iç çekiş kaçıyor. Ama sonra, çok acımasız bir güç gibi, gelgit dönüyor. Bir an memnun olan başım, Charlie'nin başka bir adamı, kızdığım bir adamı seçtiğini fark edince geriliyor. Benim de kurnaz ve aşağılık bulduğum ve insanları beni yok etmeye ve hayatıma son vermeye çağıran bir adam.

Evet, Lex Edwards'ın gitmemi istediğini biliyorum.

Tek başına bu düşünce bile kalbimi izole olduğu karanlık deliğe geri itiyor. Öfke göğsümde kabarmaya başlıyor ve oda aniden boğucu bir sığa dönüşüyor, olabildiğince sessiz kalmaya çalışarak nefes almaya çalışırken avuçlarım terlemeye başlıyor.

Panik atak geçiriyorum, çaresizce Charlie'ye ulaşmaya ve tüm bu acıyı dindirmesi için onu zorlamaya çalışıyorum. Dudakları yumuşacık, tek bir öpücükle günahlarımı silebilir. Gözlerinin sıcaklığı beni sarıp sarmalayacak ve yeniden bütün hissetmemi sağlayacak, eski Julian'a dönmek için çaresizce ihtiyaç duyduğum güveni verecek.

Ve onun vücudu benimkinin altında çırpınırken, beni bir *erkek* gibi hissettirecek.

Tekrar.

Yaklaşık bir dakika içinde, muhtemelen pişman olacağım bir şey yapacağım.

Çıkmam lazım. *Şimdi.*

Bana gitmemi söyleyen seslere aldırmandan hafif adımlarla ona doğru yürüyorum. Yatağının yanında dururken gözlerim komodine ve bir resim çerçevesinin yanında duran cep telefonuna kayıyor. Telefonu elime almıyorum ama sanki evren benim yanlış davranışımı biliyormuş gibi, ekran gelen bir mesajla aydınlanıyor.

Seni seviyorum karıcığım. Her zaman, sonsuza dek, ve yarın, sana ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim. P.S... Hamile olmana bayılıyorum, vahşi hormonların her zaman benim lehime çalışıyor bebeğim.

Kelimeler hançer gibi, her biri daha derine iniyor ve egomu parçalıyor. Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum, burun deliklerim saldırmaya hazır bir canavar gibi alevleniyor, ta ki gözlerim telefonun yanındaki evlilik yüzüğünü görene kadar.

Parmaklarım platin yüzükte geziniyor ve yüzüğün durduğu yerin yanında ikisinin düğün gününde çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı duruyor. Bu fotoğrafı internete sızdığında tanıdığım için elime alıyorum. Şüphesiz, Charlie mutlu görünüyor ve yine, bu biz olmalıydık.

Kıskançlığımı bastırmak için dişlerimi sıkarak çerçeveyi dikkatlice yerine yerleştiriyorum. Ondan sadece birkaç santim uzakta, hayatımda yaptığım en cesur hareketi yapana kadar çömeliyorum.

Eğilip saçlarından öperim.

Koku bir mermi gibi içimden geçerek tüm vücudumda sekiyor. Tüm duyularım yükseliyor ve kırılgan, kırık tarafım hasarı onarmanın tek yolunun onu kollarıma almak olduğunu biliyor.

Ama kim?

Chelsea mi Charlie mi?

CHAPTER 5

Kıpırdamadan oturuyorum, duruşum düzgün ve gözlerim odaklanmış. Oda parlak bir şekilde aydınlatılmış, floresan ışıltısı klinik bir atmosfer yaratıyor. Dikkatimi dağıtmamaya çalışarak gözlerimi duvarı süsleyen resimlere kaydırıyorum. Koyu kahverengi çerçeveler içinde mükemmel bir şekilde hizalanmış, başarı üstüne başarı var. Bekle! Az önce 'Nobel Ödülü Sahibi' yazısını mı gördüm?

Koş, *hemen*.

Bay Grimmer büyük maun masasının arkasında oturuyor. Gözleri sayfalar arasında geziniyor ve benim de onu izlememe izin veriyor. Yaşlı bir adam, belki altmışlı yaşlarının ortalarında. Kelliği hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Hafif bir tarak var ama muhtemelen buna dikkat etmezsiniz çünkü kaplumbağa kabuğu gözlüklerine bakmakla meşgul olursunuz. Gözlük camları o kadar kalın ki, şaka dükkanlarından alabileceğiniz türden. Önünde bir cebi olan kısa kollu beyaz bir gömlek giyiyor ve içinde mavi bir kalem ile kırmızı bir kalem var. Kahretsin, kırmızının tek bir anlamı olabilir, o da kış tekmelemek.

Bir kalem çıkarmak için cebine uzanıyor ve parmakları kırmızı kalemin ucunda oyalanırken onu izliyorum.

Siktir! Biliyordum. Gerçekten bunu başarabileceğimi düşünüyor muyum? Harvard'da o kadar ders çalışıyorsun ve sonunda kendini bir bataкта buluyorsun. Hayatımı boşa harcamışım.

"Bay Baker, size söylemeliyim ki, taslağınızdan oldukça etkilendim." Sıcak bir gülümseme sundu. Belki de bazı şeyleri fazla düşünüyorum. Gözlüklerini burnunun arkasına doğru itiyor, yüzü benimkini tarıyor, belli ki bir cevap bekliyor.

Kendinden emin davran. Zayıflık göstermeyin.

"Teşekkür ederim Bay Grimmer. Vizyonumu görebildiğiniz için onur duyuyorum. Bildiğiniz gibi, bu benim kendi çalışmalarımı yayınlama konusundaki ilk girişimim."

"Hepimiz bir yerden başlamak zorundayız Bay Baker ve siz kesinlikle bunu bir kariyer olarak sürdürecektir yeteneğe sahipsiniz. Şimdi, görmek istediğim şey bitmiş taslak. Eylül ayının ilk gününe kadar bana ulaştırın ve eğer şimdiye kadar okuduklarımla aynı seviyedeyseniz, kendinize bir yayıncılık anlaşması yapabilirsiniz."

Eylül'ün ilk günü mü?

Sekiz hafta gibi mi?

Bunu nasıl başaracağım?

"Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim Bay Grimmer." Ayağa kalktı ve kibarca elini sıktı.

Sağ eliyle sırtını sıvazladı. "Bay Baker, size ve işinize güveniyorum. Sizde artık pek görmediğim bir şey var... merhamet. Bunu başarabilirsin evlat. Odaklan ve gözlerini ödülünden ayırma."

Sahil boyunca düşüncelerimden arınmaya çalışarak yürürken kıyıya vuran dalgaların yüksek sesini duyuyorum. Yazması altı ayımı alan bir taslağı bitirmek için sekiz haftam var. Asıl büyük sorun, uçurtma gibi uçtuğum zamanlarda yazılmış olması. Neredeyse hiç uyumadığım, panjurları kapalı dairemde, karanlığın derinliklerinde, sadece düşüncelerim ve benle baş başa kaldığım günler.

Ama uzun zamandır o boka dokunmadım. Charlie'nin çok daha iyi bir bağımlılık olduğunu keşfettiğimden beri.

Ancak Charlie olmadan ilham alamıyorum, bu da bana tek bir seçenek bırakıyor; izlemeye geri dönmek.

Ne yazdığını bilseydi seninle gurur duyardı ve bu her şeyi yoluna koyar. Değil mi? Charlie'nin bir kalbi var, tanıdığım en büyük kalp. Edwards gibi bir pislik için çabalarını boşa harcaması çok yazık.

Gözler ödülde. Bu iş bittiğinde ve yayınlandığında, belki Charlie bunca zamandır neyi kaçırdığını anlayacaktır - onu gerçekten seven ve sadece onu seven bir adamı. Cenneti ve dünyayı yerinden oynatacak ve ona hak ettiği her şeyi verecek bir adam.

Charlie'nin yüzünü görmek için gözlerimi kapatıyorum ama onun yerine Chelsea'nin ölü bedeninin görüntüsü zihnimde beliriyor ve kalbimin geçici olarak durmasına neden oluyor. Göğsümü tutuyorum, acı içimde yükseliyor.

Bu da neydi böyle?

İblisler geri dönüyor, bunca yıldır beni tuzağa düşürenlerle aynı olanlar. Gölgelelerin arasında dolaşan ve hayaletimsi varlıklarıyla bana işkence edenlerle aynı olanlar.

Şimdi bir kaçışa ihtiyacım var, acımı dindirecek herhangi bir şeye.

İblisler benimle alay ediyor, gözleri beyaz bağcıklı aside susamış.

Kaç amina koyayım. Şimdi.

Dikkatimi dağıtmak için tüm gücümü kullanmam gerektiğini bilerek arabama koşuyorum. Şu anda yapabileceğim tek sağlıklı şey ofisime dönmek ve kendimi işe vermek. Sadece bugünü atlatmam gerekiyor. Hayatta kalmak.

Kafamda tekrarladığım gibi, dikkatinizi işle dağıtın.

İş yerim evimden uzakta bir ev haline geldi. Bina Los Angeles şehir merkezinde yer alıyor ve oldukça yeni. Her haber merkezinde olduğu gibi burada da sürekli bir kaos ortamı var. Çalışanlar Şükran Günü'nden bir hafta önce hindiler gibi etrafta koşuşturuyor, diğerleri ise bölmelerinin arkasında oturmuş yüksek sesle telefonla konuşuyor. Rekor hızda tıkırdayan klavyelerin sesi ofisin her yerinde yankılanıyor, umutsuz bir şekilde son teslim tarihine yetişmeye çalışıyorlar.

Ana fuayeye girdiğimde resepsiyonistimiz Nyree tarafından karşılandım. Kendisi ofisimizde yeni ve onunla neredeyse hiç konuşma fırsatım olmadı. Telefonlarımız durmadan çalışıyor ve sürekli meşgul. Bugün bilgisayarının başında sessizce oturmuş bir şeyler yazıyor.

"Günaydın Bay Baker," diye neşeyle selamlıyor.

"Nyree, bana Julian de lütfen," diye şakacı bir şekilde azarladım.

"Üzgünüm, *Julian*," diye telaffuz ediyor. "Senin için bir sürü mesajım var. Şu anda en çok aranan adam sen olabilirsin."

"Bu kime göre değişir..." Onu izlerken gözlerim dans ediyor, yorumuma vereceği çapkın tepkiyi bekliyorum.

Nyree inanılmaz güzel bir kadın, uzun boylu ve ince, doğru yerlerde mükemmel sayıda kıvrımları var. Delici mavi gözleri ve asi

sarı saçları göze çarpıyor. Geniş bir sırtıyla bana mesajları uzatıyor. Parmaklarımız bir anlığına birbirine değdi.

Sikmek için güzel bir kız olmaz mıydı? Tamam, cidden, işle zevki karıştırma, ama şu anda sikimin düşünebildiği tek şey zevk. Yeğeniniz yanınıza taşındığında ve mastürbasyon yapacak özel zamanınız olmadığında böyle olur. Ona bir göz kırpıyorum ve pantolonumdaki rahatlaması gereken şişkinliği gizlemeye çalışarak ofisime gidiyorum.

Yapılan bir yığın işle gün oldukça hızlı geçiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan saat beş buçuğu gösteriyor. Telefonum çaldığında ofis boşalmaya başladı, arayan Nyree'ydi.

"Bayan Parkins, geç mi kalıyorsunuz? Oldukça üretken bir çalışan," diye takılıyorum. "Burada sizi görmek isteyen biri var," diye kibarca cevap veriyor.

Siktir, keşke seks çağrısı olsaydı. *Cidden Julian, tuvalete git ve hemen otuzbir çek.*

"Tabii, kim o?"

"Seni görmeyi tercih eder..."

Garip. "Tamam, içeri gönderin."

Masamı toparlayıp daha şık bir hale getiriyorum, birinin beni görmeye geleceğini söylediğinde bunun Lex Edwards'ı birkaç dakika sonra ofisimde bulacağım anlamına geldiğini bilmiyordum.

Ne. Ne. Sikeyim.

Ayağa kalkıyorum ve nazik bir jest olarak elimi uzatıyorum. Elimin kaya gibi sağlam olduğunu görürse, günün neredeyse her saniyesinde Charlie'yi düşündüğümü ve dün gece dudaklarımın ona dokunduğunu bilmeyecek. Oyunuma katılmak istemediği belli olunca kolumu geri çekiyorum.

"Lex, bu zevki neye borçluyum?"

Kapımda duruyor, sert bakışları var. Lex uzun boylu bir adam, benimle hemen hemen aynı boyda. Takım elbise giymiş, kravat takmış ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada duruyor. Gözümü korkutmaya çalışıyor. Belki de işe yarıyor, ama tek yapmam gereken bir zamanlar onun karısının içinde olduğumu hatırlamak, *aslında birden fazla kez*, ve sadece bu düşünceyle bile, bu odada aşağılanan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Oturmasını işaret ediyorum, o da sessiz kalarak reddediyor. "Karımın nerede olduğu konusunda daha dikkatli mi olmam gerekiyor?" diye homurdanıyor. "Affedersiniz?"

Duraklıyor, sakın kalmaya çalışıyor ama alnındaki damarın neredeyse patlamak üzere olduğunu görebiliyorum. Sözcükleri, acı dolu bakışları arasında gergin bir şekilde çıkıyor.

benim varlığında kontrol edemiyor gibi görünüyor.

"İlk olarak, Eric'in yeğeninizle çıktığını duydum."

"Tristan'ın heteroseksüel olduğunu düşünürsek, ben buna çıkmak demezdim."

"Eric'e göre değil," diye hırlıyor, gözlerini bana dikmeye devam ederken gözlerini kocaman açıyor. "Eric'in canı ne isterse onu yapmasını engelleyemem ama Charlotte'un *seninle* herhangi bir temas kurmasını engelleyebilirim."

"İlginç. Karın benimle temasa geçmedi ve Charlie'yi tanıyorsan, canı ne isterse onu yapar. Unutma, bir zamanlar benimle evlenecekti. Ben de senin gibi onun içini dışını biliyorum."

İçeride ve dışarıda, *özellikle de içeride*.

Yumruklarını sıkarken, gözleri yuvalarından fırlarken onu izliyorum. Savunmam hazır ve her an saldıracağından eminim. Restoranda bir kez kafa kafaya gelmiştik ve şu anda yumruğumu memnuniyetle suratına indirsem de Charlie beni asla affetmeyecek.

Boynunu kaydırarak hafif bir çatlak yaratıyor. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Sorusunu dikkatle düşünüyorum ama hemen cevap vermem gerektiğini biliyorum çünkü tereddütüm suçluluk olarak yorumlanabilir. Blöfümü görüyor ve bu taktiğin benim üzerimde işe yaramayacağını bilecek kadar bu adamı inceledim.

"Biraz daha açık olabilir misiniz? Hadi Edwards, yapacak işlerim var ve zamanımın boşa harcanmasından hoşlanmıyorum."

Bu sefer biraz daha yaklaştı, ellerini destek için masama dayadı. "Evimde biri var ve şu anda senin lanet olası hayatını sonlandırmaya bu kadar yakınım."

Lex Edwards'ın peşimde olmasına rağmen beni korkutmasına izin vermeyerek gözlerinin içine bakıyorum. "Evine girecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Ayrıca Charlie bana evli olduğunu açıkça belirtti. Sen kazandın. Oyun bitti. Şimdi git."

"Oyun bitti mi?" Ürpertici bir kahkaha attı. "Sanırım hâlâ oynanıyor. Seni uyarıyorum, o yüzden dikkatle dinle... Seni Charlotte'un yakınında bir yerde yakalarsam, yani onun yakınında *bir yerde*, seni bizzat avlar ve ellerimle ağzını burnunu dağıtırım."

"Hadi ama Edwards... eğer bunu yaparsan Charlie'nin mutlu olacağını düşünüyor musun?"

Neredeyse "Karım bu konuda söz sahibi değil" diyecekti.

Bu düşünceye gülüyorum. Ben güvendeyim. Charlie'yi tanıyorum. Hatalarıma rağmen başıma kötü bir şey gelmesini istemez. Ama belki de,

onun incinmesi

Ben onların ilişkisini fiilen bitireceğim, bu iyi olabilir mi?

"Şöyle bir şey var. Charlie beni severdi. Evet, *seviyordu*. Hayatının geri kalanında benimle birlikte olmak istedi... çocuk istedi... tam olarak beş tane. Eğer beni incitirsen, onu da incitirsin. Bu kadar basit. Burada yanlış bir şey yapmıyorum. Hepiniz için en iyisini diliyorum."

Lex'in hırıltılı nefes alışları odadaki tek ses ve ben onun suratını yumruklamaya çok yakınım. Charlie'si var, onunla evlendi ve ondan çocuk yaptı. Bu salak buraya gelip bir zamanlar bana ait olan bir şeye el koymaya nasıl cüret edebiliyor?

Yakıcı öfke vücudumda tıslarken sakın tavrım tehlikeye giriyor. Bu vahşet zehirli bir zehir gibi, bu adama karşı duyduğum nefret ahlaki değerlerimi yutuyor ve hayatım denen bu karmaşadan kurtulup Charlie ile bir gelecek kurma planımı yok ediyor.

"Bunun bittiğini düşünme, beni anlıyor musun? Ailemi korumak için her şeyi yapacağım. Arkanı kolla, Baker." Bu son sözlerle, ofisimden fırtına gibi çıktı.

Göz açıp kapayıncaya kadar hayatımın sona erebileceğini fark ettiğimde alnımdan aşağı ter damlaları süzülüyor. Bu çok yakın bir karardı.

Seni salak Julian, neden bir kez olsun hayatını düzene sokmuyorsun?

Şimdi ne yapacağım? İz süren bir köpek gibi peşimde, ama şimdi Charlie'ye her zamankinden daha çok ihtiyacım var. El yazmamın geri kalanını bitirmek için ona ihtiyacım var.

Ya da beyaz bağcıklı aside yenik düşerim. Başka alternatif yok.

Charlie hayatta kalmamın tek yolu.

CHAPTER 6

Gece sürekli kabuslarla doluydu. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum, azgın hayal gücümün içine hapsoldum. Chelsea'nin cesedini enkazdan çıkarmaya her an çok yakınlım, çığlıkları gece boyunca yankılanıyor.

Gözlerimin önünde alevlenen ateş vahşi, kontrolden çıkmış ve yoluna çıkan her şeyi yakıp kül ediyor.

Dehşetten felç oldum.

Chelsea!

Çığlık atıyorum ama sesim duyulmuyor. Çığlıklarım sessiz yakarışlar ve güçle deniyorum ama sanki ses tellerim yokmuş gibi.

Yüksek bir ses beni uyandırıyor, oturduğum yerden kalkarken vücudum soğuk terlerle sıırıslam oluyor, kabusun geri dönüşünün dehşetinden nefes alamıyorum.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp anıları silmeye çalışarak kendimi gerçekliğe geri döndürüyorum. Çarşaf lar uzuvlarımın etrafına dolanmışken, hareket etme özgürlüğünü isteyerek kendimi çözüyorum. Kalbim düzensiz bir şekilde atmaya devam ediyor ve duyguların karışımına yorgunluk da eklenince yatağa geri düşüp tavana bakıyorum.

Benimle ilgili her şey aşırı karmaşık. Sürekli benimle alay eden seslerin durması gerekiyor. İyi meleğimle savaşıyorum. Aramızda sevgi-nefret ilişkisi var ama çoğunlukla nefret. Sürekli kulağıma fısıldıyor ve bir zamanlar dünyanın ayaklarımın altında olduğunu hatırlatarak hayatımı düzeltmemi söylüyor.

Ta ki dünya beni ezmeye karar verene kadar.

Yoluma devam etmek için tekrar denemeliyim. Aptal değilim, zekam bana başkalarının uğruna cinayet işleyeceği fırsatlar sunuyor. Görünüşe göre 'tüm pakete' sahibim, en azından dışarıdan mükemmel bir çiftleşme partneriyim. Ama içimde, kafayı bulmuş bir tren enkazıyım.

Lex'in uyarısını hafife almayacağım. Charlie benim çocuğum olsaydı, ben de aynı şeyi yapardım. Belki de bu yüzden bu kararla bu kadar çok savaşıyorum. Evet, onun için en iyisini istediğini biliyorum ama onun en iyisi olduğunu kim söyledi? Peki ya ben? Şimdi ona ne sunabilirim ki?

Sabahın dördü için çok fazla düşünce ve verebileceğim tek net karar, önümüzdeki sekiz haftayı Charlie'yi görmeden ve kesinlikle kokain kullanmadan atlatmam gerektiği.

Taze bir tavırla işe koyuluyorum, yazı mükemmel bir şekilde akıyor. Her gece evimde oturup kelimelerimi ekrana döküyorum. Bu farklı türde bir yüksek, pozitif bir yüksek. Hatta Harvard'daki resimlerimi masamın yanına koyuyorum ve bana hayatımda bu noktaya gelmek için ne kadar çok çalıştığımı hatırlatıyor.

Hayat bir araya
geliyor. Bu savaşı
kazanabilirim.

Kafamda kıyamet kopana kadar iyi gidiyordum. Tristan canımı sıkıyor ve yalnız kalmaya ihtiyacım var. Tamam, adil olmak gerekirse, o kadar çok etrafta değil. Eric bu tur rehberi olayını yepyeni bir seviyeye taşıyor. Çocukta fiziksel bir değişim bile gördüm. Steroid almasından korktuğum için bu konuyu açmak zorunda kaldım.

"Dinle, yanlış anlama ama ne zamandan beri bu kadar büyüdün?"

"Eğer amcam olmasaydın, şu anda son derece paranoyak olurdum." Şu anda oynadığı savaş oyunu dikkatini meşgul ederken, kumandasındaki düğmelere hızla basmaya devam ediyor.

Bu da başka bir şey, lanet olası PlayStation.

Dairemde sadece bir televizyon var ve dünyada neler olup bittiğini öğrenmek için haberleri izlemek istediğim için beni bağışlayın. Onu pencereden atıp daireme hırsız girdiğini iddia etmeme ramak kaldı.

"Sadece yanlış kalabalığa karışmadığınızdan emin olmak istiyorum." *Ben kim oluyorum da yanlış kalabalıklardan bahsediyorum?*

"Harika hatunlarla takılıyorum. Eğer yanlış derken iki boyutlu hatunları kastediyorsan..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Eric sana çift D'li hatunlar mı ayarladı?"

Oyununa ara veriyor ve bana dönüyor. "Her zaman Eric'le takılmıyorum. Onun dışında bir hayatım var. Ayrıca, o erkekleri tercih ediyor."

"Evet, öyle. Tamam, sadece 'roids stoklamadığından emin olmak istedim. Tamam mı, evlat?"

Kumandadaki oynatma tuşuna basıyor. "Ben çocuk değilim. Aslına bakarsan, bu gece çifte-D sevgilim Claudia ile randevum var ve onun evinde olduğunu düşünürsek, bana kahvaltı hazırlamayacağından oldukça eminim."

"Sana ne zaman kahvaltı hazırladım ki?"

Bu gülünç. Çocuk her sabah Captain Crunch yiyor.

"Bu bir deyim. Biliyorsun, çünkü bütün gece motor gezintisiyle meşgul olacağım-"

Kapı çalınıyor ve Tristan'ın motorlu tekne yorumunu yarıda kesiyor. Gözetleme deliğine baktığımda Eric'in mükemmel şekillendirilmiş saçlarının bana baktığını görüyorum. Aman Tanrım, cidden, işte bir drama dalgası geliyor.

Kapıyı açıyorum ve Eric içeri girip yanımda duruyor. Spor kıyafetleri giymiş; tayt ince bedenini sarıyor ve diğer kısımları başka tarafa bakmamı istiyor.

"Kendini evindeymiş gibi hisset Eric," diye alaycı bir yorum yapıyorum.

"Hey, Batman. Robin spor salonuna gitmeye hazır mı?" Tristan'ın kanepede oynadığını fark eder. Tiksinti dolu bir bakışla televizyonu kapatır.

"Eric, ne oluyor lan?" Sinirli bir Tristan Eric'e ters ters bakar. "Merhaba, *Flubber!* Spor zamanı. Sana mesaj attım!"

Şişko! Tristan sıska. İroni ve filme yapılan gönderme beni yüksek sesle güldürdü.

"Hayır, yapmadın," diye karşılık veriyor Tristan.

Eric, Tristan'ın hücrelerini bulana kadar sehpayı arar. "İşte, kanıtlamama izin ver." Yüzünde şaşkın bir ifadeyle sayfaları karıştırır. "Claudia kim?"

Tristan telefonu kapıyor ama konuşmuyor, ben de araya giriyorum, "Tristan'ın bu gece motorla gezmeyi planladığı Double-D tatlım."

"Ben öyle bir şey demedim!"

Eric sessizdir, ki bu karakterinin çok dışındadır. "Bir randevu, ha? Söylesene, ne giymeyi planlıyorsun?"

Tristan ayaklarını beceriksizce sürüyerek yürüyor. "Belki şu mavi gömlek ve kot pantolonum."

"Ve ayakkabılar?" Uh-oh, Tim Gunn binaya girdi.

"Ayakkabılarım... Sanırım."

"Tristan, hiçbir kız a y a k k a b ı l ı bir adam tarafından dövülmek istemez. Bir numaralı kural," diye belirtiyor Eric.

"Birine çakmadan önce ayakkabılarımı çıkarmayı planlıyorum," diye bağıyor Tristan, mutfığa doğru ilerlerken.

"Bunu tartışacağım... Benim ayakkabım var. Kunduzları dövüyorum," diye düzeltiyorum onu.

Eric sahte bir gülümseme takınır. "Ama sen, canım, Batman'sin. Pembe bir tütü giyebilirsin ve kadınlar yine de açık büfe kahvaltı isteyeceklerdir."

Tristan elinde bir şişe suyla odaya geri döner. "Açık büfe kahvaltı mı? Yumurta, pastırma gibi-"

Eric, Tristan'ın sözünü keser. "Hayır, tatlı bezelye, Avustralya öpücüğü istiyorlar. Fransız öpücüğünün aynısı ama aşağıda."

"Eric..." Yaptığı acınası benzetmeye kahkahalarla güldüm.

"Oh, bekle! Geçen gün duyduğum güzel bir fıkra var." Eric fıkrayı anlatmak için yüzünü düzeltiyor, Tristan şimdiden irkiliyor çünkü Eric'in ona her zaman kaba fıkralar anlattığından şüpheleniyorum.

"Kuku nasıl greyfurt gibi olur?" Cevabımızı bekliyor.

"Nasıl?" Onu şımartıyorum.

"En iyileri yerken fişkirir." Elini kalçasına vuruyor ve benim de katılmaktan kendimi alamadığım kocaman bir kahkaha atıyor.

"Anlamıyorum." Tristan başını kaşıyor.

"Git bir duş al," diyorum ona. "Belki Eric başka bir zaman sana bu konuda bir ders verebilir."

"Ne yazık ki bu konuda olması gerekenden daha eğitimliyim. Rocky'nin onlara karşı sağlıksız bir takıntısı var ve beni

Bağlantılar. Bir keresinde bir fıskırtma yarışması izlemiştim. Yemin ederim fıskırtma olimpiyatları gibiydi!"

Videonun aynısını gördüm ama şimdi bunu gündeme getirmenin sırası değil. "Tristan'ı rahat bırak. Biriyle yatmak o kadar kolay değil. Bence sadece ayakları üzerinde durmaya çalışıyor."

"Nasıl kolay olmaz? Etrafına üşüşen kadınlar gördüm. Aslında, bu Charlie'yi delirtirdi. Gerçi bir katır kadar inatçı olduğu için bunu asla söylemezdi." Lafı gevelemeye devam ediyor ama Charlie'yle ilgili yorumu beni geri çekiyor ve dikkatimi dağıtıyor.

Onun adı. Onun kıskançlığı. Hayır, yenik düşme.

Odada sessizlik var. *Kahretsin, bir şeyler düşün, herhangi bir şey!*

Eric küfür ederken yakalanan beş yaşındaki bir çocuk gibi elini ağzına götürür. "Özür dilerim, Charlie'den bahsetmek istememişim. Hassas bir nokta olabileceğinin farkındayım."

Ağrıyan yer mi? Daha çok içinde hala bir mermi olan açık bir yara gibi. "Bir şeyi yok. O nasıl bu arada?"

"Ben, şey... gerçekten bilmek istiyor

musun?" "Sorun değil, Eric. O hayatına

devam etti... Anlıyorum." "Peki ya sen?"

Ona bakmak için dönüyorum ve beni okumaya çalıştığını biliyorum. Cevap vermiyorum. Şu anda yalan söyleyecek cesareti kendimde bulamadığım için hiçbir şey söylemiyorum.

Eric sessizliği bozar. "İyi gidiyor..." "Neyi göz önünde bulundurarak?"

Onun nesi var böyle?

"Yine kötü durumda olduğunu düşünürsek, endişe verici bir şey yok. Aşermeleri midemi bulandırıyor. Dün gece dondurmaya batırılmış ekmek yiyordu." Bir an için o sahte kuru kabarmasını yapıyor.

"Oh, evet, bu berbat olmalı, değil mi? Kız kardeşim Josie de aynıydı ve bakın ne doğurdu."

Daha fazla sessizlik var ve Eric'in paylaşmak istediğinden daha fazla şey olduğu hissine kapılıyorum.

"Burada bir şey mi kaçırıyorum, Eric?" Soruyorum.

Kaşları havaya kalktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Charlie mi?"

Dudaklarını bükerek başını sallar. "Hayır... hepsi bu."

Ona karşı hissettiklerime dair kafasında bir şeyler canlanmasını istemediğim için bu konuyu kapatmaya karar verdim.

"Peki, Tristan'la ne yapıyorsunuz? Burada yaşamasına rağmen onunla pek konuşmıyorum."

Ebeveynlik görevindeyim. Garip, biliyorum. Eric'e güvenmediğimden değil, sadece Los Angeles'ta bazı kötü kalabalıklar olduğunu biliyorum ve Tristan'ın onlara yaklaşmasını istemiyorum. Kız kardeşim beni çarmıha gerer.

"Ona Los Angeles'taki tüm popüler yerleri gösteriyorum. Onu spor salonuna götürüyorum... Bilmiyorum, biz gençlerin yaptığı şeyler işte."

Soruyu doğrudan ben soruyorum. "Bakın, kilo almak için bir şey kullanıyor mu?"

Eric gülüyor. "Tristan mı? O.M.G., hayır, o sadece ağırlıkları seviyor. Ben de öyle... şey, onları yapmak için değil, ama Mitchell diye bir eğitmen var ve *vay* canına! Göğüs kaslarını görmelisin. Birinci sınıf. Onlarla beş çeşit yemek yiyebilirim."

"Çok fazla bilgi, Eric."

Tristan banyodan çıktığında üzerinde sadece bir havlu vardı. Sırılsıklamdı. Altılı paket yaptığını fark ettim. Kahretsin, çocuk adam oluyor. Dikkatimi çeken bu değil, Eric'in ağzının açık olduğu gerçeği.

Lanet olsun.

Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp kırıklığı. Eric'e Tristan'ın heteroseksüel olduğunu hatırlatacak yüreğim yok ama Tristan'ın ona kendi başına söyleyecek kadar büyük bir çocuk olduğundan eminim.

Eric doğruldu ve Tristan'a doğru yürüdü. "Tamam, bana şu lanet gömleği göster."

Kafamı toplamam gerektiği için onları yalnız bırakmaya karar verdim. Anahtarlarımı kaptığım gibi, Eric'in yüksek ses tonuyla daireden çıkıyorum. "Bu tişört Wal-Mart'taki indirim reyonuna ait! Eğer bu kuşta bir şans istiyorsan, vücudunu göstermelisin."

Boğuk sesleri duyabiliyorum ve divaları kendi hallerine bırakmaya karar veriyorum. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var. Eric'in ismi de onlardan biri haline geldi.

Onu iki haftadır görmedim, dürtü hala üst pozisyon için savaşıyor. Tek yapmam gereken, her seferinde bir adım atarak bir geceyi daha atlatmak.

Ve medyaya göre *kocasının* Manhattan'da olduğu gerçeğini görmezden gelin.

Tek başına.

Uzak durulması çok zor bir cazibe.

CHAPTER 7

Kaliforniya'da yaşamakla ilgili sevdiğim tek şey, sıcak havanın yanı sıra, nereye giderseniz gidin her zaman yeni bir şeyler bulabilmeniz. Bu bazen yeni bir lokanta, yeni bir kitapçı ya da sadece oturup düşünmek için yeni bir yer olabiliyor.

Buraya ilk geldiğimde, bir toplantıya giderken kaybolmayı başardığımda tesadüfen burayı bulmuştum. Toplantı patronumun evinde yapılıyordu - Bel Air'de çok para değerinde bir malikane. Arabayı kenara çekip Google'da konumumu bulmaya çalıştığımı hatırlıyorum; o sırada hayal kırıklığına uğramıştım ve önümdeki manzarayı fark ettiğimde lanet olası telefonumu çalıkların arasına atacaktım.

Burası bir ağaç yığınının arkasında yer alan bir çiftlikti. Geniş alanda otlayan güzel atlar vardı. Göz alıcı yeleleri sabah güneşinde parlıyordu.

Pitoresk bir yerdi, tepelerin gizli bir yerinde saklanmıştı. Orada oturup birbirleriyle olan etkileşimlerini hayranlıkla izledim. Büyük bir hayvansever değilimdir ama hayatımda ilk defa yaratıkların güzelliği beni o kadar büyüledi ki, ne olduğunu anlamadan bir saatten fazla bir süre orada oturup onları izledim ve toplantıma gülünç bir şekilde geç kaldım.

En kötü anlarımda oraya iki kez gitmişim ve şimdi de ziyaret etme isteğinin beni çağırdığını biliyorum. Saatiye bakıyorum ve saatin beşi çoktan geçtiğini görüyorum. Saatlerdir sokaklarda amaçsızca dolanıyorum.

aklımda. Artık oraya gitmek için çok geç, onun yerine kendime küçük, sessiz bir kafe buluyorum.

Sonra, o tanıdık yalnızlık hissi bu savunmasız anda beni tüketiyor. Yalnızlık hissi, seilmeme hissi, şu anda dışarıda sizi düşünen kimsenin olmadığını bilmek. Eve vardığınızda kapıyı açacak, kollarınıza atlayacak, sizi ne kadar özlediğini söyleyecek kimse yok.

Gözlerinizin içine bakacak ve bakışlarının ruhunuzun her parçasına nüfuz ettiğini hissedecek kimse yok.

Gözlerimi kapatıyorum. Kahverengi göz havuzları beni izliyor. Beni çağırıyorlar. Onları kurtarmam için yalvarıyorlar.

Onu o kadar çok özlüyorum ki göğsüm ağrıyor. Chelsea... Charlie... Chelsea...
Charlie.

Seni değersiz bok parçası, ne istediğini bilmiyorsun.

Ateşi kimin tutuşturduğunu bilmeden nasıl yangınla mücadele edebilirsiniz ki?

Zayıflık. Şu anda düşüncelerimle yalnız kalamam, bu yüzden kıcımlı kaldırıp eve dönüyorum. Umutsuz bir hareketle, şu anda beni kendimden kurtarabilecek en yakın iki kişiye, Tristan ve Eric'e ulaşıyorum.

İş bu noktaya geldi.

Tristan ve Eric bu gece benim kurtarıcım değiller. Tristan, Claudia'nın kendini iyi hissetmediğini ve akşam yemeğinde yediği bir şey yüzünden de hasta olduğunu ve bu yüzden hiçbir şeye hazır olmadığını söyledi. Eric meşgul olduğunu söylüyor ve ben de soru sormayacağım. Charlie'yle ilgili bir şey olduğunu düşünüyorum, o yüzden bu kadar belirsiz. Ya öyle ya da yasadışı bir şey yapıyor, bu durumda da soru sormayı reddediyorum.

Tek bildiğim başka bir insanla fiziksel temasa ihtiyacım olduğu. Bir kadının arzusunu hissetmek, başka bir deyişle bir an önce sevişmek için yanıp tutuşuyorum. Acınası ve değersiz sokakların köşesindeki bir barda tek başıma, kendime bir tabure buluyorum ve uzun zamandır kayıp olan arkadaşım Johnny ile tanışıyorum

Walker.

Mekan kalabalık, insanlar tıktık içeri giriyor. Müzik yüksek sesle çalıyor ama sarhoşların konuşmalarıyla boğuklaşıyor. Köşede insanların dans ettiği bir bölüm var ve ışıklar loş. Eve götürecek güzel bir şeyler bulmak için odayı arıyorum. Tristan'ın evde olup olmaması umurumda değil, sikimin kendi gündemi var ve rahatlamaya ihtiyacı var.

Ben dans pistini izlerken müzik değişiyor ve dans yavaşlıyor. En dar sıcak pembe elbiseyi giyen bir kadın şakacı bir şekilde bana bakıyor, dudaklarını yalıyor ve şişesinin ucunu emiyormuş gibi yapıyor. Tamam, yani tamamen şov yaptığından eminim ama zavallı bir kafa veriyor. Dilenciler seçici olamaz, sanırım. Ona doğru yürümek üzereydim ki erkek arkadaşı kolundan tutup onu başka bir yöne çekti.

Kahretsin, en başa döndük.

Beşinci viskimden sonra müzik beni mutlu ediyor. Dans pistinde bana göz koyan sarışın da dahil olmak üzere herkes en iyi arkadaşım olabilecekmіř gibi görünüyor. Ona doğru ilerliyorum ve kendimi sıkı kalabalığın içine bırakıyorum. Utangaç değilim, şu işi bir an önce halledelim. Elimi kalçasına koydum ve onu kendime çektim. Hafif bir ciyaklama çıkartıyor ama ellerini göğsümde gezdirirken gülüp geçiyor.

Ucuz parfümünü içime çekmek için kulağına doğru eğildim. *Ucuz olması kimin umurunda? Sadece seviş artık.*

"Bu güzel küçük kıını sikerken bağırmamı istiyorsan ismini söylemen gerekiyor."

İini çekiyor ve zonklayan sikime srtnyor.

Yeşil ışık.

"Benim adım Tori ve senin sikini emerken inlememi istiyorsan senin adına ihtiyacım var."

Bedenimi onunkine bastırıyorum. Bacaklarının arasındaki nemin kokusunu alabiliyorum. Cehennem gibi ıslak.

Dilim kulağının hemen dibinde. "Julian, ve buradan gitmeliyiz, *şimdi.*"

Tori kendini sikime sürtmeye devam ediyor, kot pantolonum zavallı adamı zorluyor, zar zor nefes alabiliyor, tüm kumaşın arkasında boğuluyor. Neden geciktiriyor?

"Bak ne diyeceğim Julian... Biraz eğlenmeye ne dersin?"

Oh harika.

En son bir kadın bana bunu söylediğinde, Ecstasy alırken sevişmek istemişti. Tabii, seks çok güzeldi ama ben temiz kalmaya çalışıyorum. Sanırım Tori'nin fişini çekmenin zamanı geldi.

"Bu kadar korkmuş görünme, yakışıklı." Beni döndürüyor ve ellerini belime doluyor. "Barın yanındaki sarışını görüyor musun? Kısa beyaz elbiseli olanı?"

Koca memeler. Evet, tabii ki onu görüyorum.

"Peki, o da bize katılsa nasıl olur? Bilirsiniz, bunu daha... diyelim ki... kirli hale getirelim."

Büyük ikramiye.

Elimi çıkışa doğru çekiyor ve diğer kıza bizi takip etmesi için başıyla işaret ediyor. Barın dışında Tori'yi duvara doğru itip dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Evet, çok çaresizim.

Tadı tatlı, çarkıfelek meyvesi aroması gibi bir şey. Kim bilir? Sikim burada başı çekiyor. Elim tutmak ve beni köşeyi dönüp bir otele götürmek için kısa bir süre uzaklaşıyor. Lobiye giriyoruz ve asansörü bekliyoruz. İçeri girdikten sonra onu duvara doğru itiyorum, bu sefer ellerimi elbisesinin üstünden kaydırıp kışını avuçluyorum. Ağzıma doğru inliyor, ama kapılar açılınca kısa bir süreliğine kesintiye uğruyoruz. Tökezleyerek odasına girdik. İçeride beklemek yok. Gömleğimin düğmelerini açıyor ve ellerini göğsümde gezdiriyor, dikkatlice karın kaslarımda gezdiriyor.

Kemer tokam, metal kot pantolonumla birlikte yere çarptığında odada yankılanıyor. Tori dizlerinin üzerine çökerek boxerımın üzerinden sikimi okşuyor. Kahretsin, ön sperm sızıyor. *Şimdiden em şunu.*

Onları aşağı çekerken irkiliyorum ve çırılçıplaktım, bekliyorum, hazırım, dudaklarının onu sarmasını istiyorum, ucumun boğazının arkasına değmesini istiyorum, beni içine alırken kaslarının boğulmasını istiyorum. Bu gecikmeli haz saçmalığı normalde çok ateşli ama benim bir boşalmaya ihtiyacım var ve buna şimdi ihtiyacım var.

Dili aletimin başını zarifçe çevreliyor ve kendimi dudaklarının her tarafına yayıyor. Elim başına koyuyorum ve at kuyruğunu elimin etrafına sararak onu zorla içeri çekiyorum. Boğazının horozumun üzerine kapandığını hissettiğimde sarsılıyorum ve öğürmesine neden oluyorum. Bir inilti çıkarıyorum ve kapının klik sesini duyana kadar eylemi tekrarlıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşunu bekliyorum. *Adı neydi?* Tanrım, kimin umurunda.

Vücudunun sıcaklığı sırtıma baskı yapıyor, meme uçlarının elbisesinin içinden ve tenime doğru çıktığını hissettiğimde dikleşiyor. Ellerini arkadan gövdem boyunca gezdiriyor, Tori'nin yüzüne doğru ilerliyor ve beni daha derine alması için başını yönlendirmeden önce ellerini nazikçe yanaklarına koyuyor.

Vücudum anında tepki veriyor. Tanıdık basınç yükseliyor. *Kendini kontrol et, Julian. Hadi ama, bunu bundan daha ateşli kadınlarla binlerce kez yaptın.*

Yapma. Lanet olsun.
Gitme. Şuraya. Tamam,
düşünce trenini temizle.

Burada iki kadın var, o yüzden biraz eğlenelim çünkü Tanrı biliyor ki bunu hak ediyorum.

Büyük göğüsleri, yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar önüme doğru hareket ediyor. Dudaklarımı onunkilere çarpıyorum, öpücükleri çılgınca ve inlemeleri yüksek. Bu güzel memelerini emmem için bana yalvarıyor. Öpüşmeye ara vermiyorum. Parmaklarım sutyeninin etrafında dans edene kadar vücudunu takip ediyor. Hızlı bir hareketle ellerim göğüs uçlarını cımbızlıyor, göğüslerini sıkıyor, ellerimle zar zor okşayabiliyorum.

Çok büyükler.

Başımı aşağı eğip elbisesini yırtıyorum ve göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Dilim dikleşmiş meme uçlarının etrafında yuvarlanıyor, o daha sert ısırmamı isterken onları çekiştiriyor. Sıcak bir nefes beni içine çekene kadar bunu yapmaya devam ediyorum ve Tori yanımda onu da içine alıyor. Başımı sola doğru eğiyorum, dilimi Tori'nin ağzına sokuyorum, hepsini tatmak istiyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve o arzu, ham cinsel iştah, o tek bakışta bizi tüketiyor.

Islak uyarılmasını tatmak istiyor.

Ve ben de onu tatmak istiyorum.

Avları için savaştan aç aslanlar gibi, ikimiz de onu yatağa götürdük ve her santimini yutmaya hazır bir şekilde genişçe yatırdık.

Ve tıpkı vahşi doğada olduğu gibi, önce onu alıyorum, her parçasının tadına bakıyorum. Onu komuta etmeye zorluyorum, onu anında beceriyorum, ama yapmıyorum. Durdum ve geri çekildim.

Tori hamlesini yaptı ve ben de ne için geldiğime şahit oldum.

Manzara, sahip olduğum tüm mantıklı düşünceleri felç ediyor. Zihnim bulanık, bedenim uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde tepki veriyor. İçimde bir basınç volkanı oluşuyor ve beni tüketmekle tehdit eden spazmları yönlendirmeye çalışarak geriliyorum. Bunun yerine gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum.

Gözlerimi açtığımda, kontrol yine bende idi.

Ama Tori'nin dilini klitoris boyunca kaydırmasını izlemek, duyguyu geri getirmek için yeterli.

Göz açıp kapayıncaya kadar korundum ve bunu eve götürmeye hazırım.

Ona kuvvetle çarpıyorum, daha derine ittiğimde onun çılgılığı daha çok bir çılgılık. Duvarları çöküyor ve hissin etrafımı sardığını hissediyorum.

zonklayan horoz. Çekiyorum, çaresiz yalvarışları içine girmem için bana yalvarıyor.

Ama benim yok.

Bunun yerine ona yere yatmasını söyledim çünkü bu sefer av olma sırası ondaydı.

Ve lanet olsun, her b i r fantezim tatmin olana kadar onu avlayacağım.

Bütün gece bizim.

Ve bu iki bayan *oynamaya* hazır.

CHAPTER 8

"Sizin için iki kelimem var. Plaj. Parti," diye anons ediyor Eric.

İşte başlıyoruz.

Bu saçmalık için çok erken. Seks akşamdan kalmalığım var, en iyisinden, hiç bilmediğin yerlerin ağrıyor. Belki de bekar olmanın tüm amacını kaçırıyorum. Aynı anda iki kıza birden sakso çektirmek varken kimin ilişkiye ihtiyacı var ki?

Birbirlerini maraton koşar gibi yiyen iki kız.

Onları amlarından sikmeme itiraz etmeyen iki kız ve kışlarını.

Yüzüne boşalana kadar memelerini sikmemi sorun etmeyen bir kız, sadece Tori'nin hepsini temizlemesini izlemek için.

Bu inanılır *gibi* değildi.

"Öhöm... Odada görmezden gelinen dev gey benmişim gibi hissediyorum," diye somurtuyor Eric.

Tristan başını kaşır. "Eric, sanırım fil demek istedin." "Bana şişman mı diyorsun?"

Ağzından bir esneme kaçıyor. "İkiniz de bir saniyeliğine çenenizi kapatabilir misiniz lütfen? Aslında, bir saat olsun."

Mesele şu ki, PlayStation ilk düşündüğüm kadar kötü değil. Aslında, hoş bir dikkat dağıtıcı.

Dün geceden beri kafam güzel, temiz bir kafa. İki kez yükümü boşalttım, çok ihtiyaç duyduğum rahatlamayı yaşadım. Bunun da ötesinde, taslağım üzerinde olumlu ilerleme kaydediyorum. Hatta Tristan moralimin daha iyi olduğunu söyledi ve birkaç biradan sonra bana bu oyunu nasıl oynayacağımı gösterdi. Tabii, berbatım. Tristan harika bir takım olduğumuzu söyledi ve beş saat sonra Eric geldiğinde bir görevin tam ortasındaydık.

Ekrana konsantre olmuşken Tristan bana soluma dikkat etmem için bağırıyor. Avuçlarım terliyor, ekran kararına kadar cephanem azalıyor. *Ne?*

Eric'e bakmak için başım hızla dönüyor. "Eric! O yolun kilidini açmak saatlerimizi aldı."

Eric'in yüzü düşer. "Kendine bir bak Batman. Dışarıda dünyanın geri kalanıyla birlikte sahip olduklarınla gösteriş yapıyor olmalıydın, buraya kapanıp oyun oynuyor değil. Şu anda yalnız yataklarında yatan ve senin gibi ateşli bir adamın onları tavşanlarından ve kişisel cehennemlerinden kurtarmasını dileyen kadınların sayısını bir düşün."

"Hey! Peki ya ben?" Tristan tartışıyor.

"Son spor seansımızdan kaçtığın ve Dairy Queen'de karnını doyururken yanından geçip gittiğim için sana hâlâ kızgıyım."

"Evet, acıkmıştım."

"Dudaklarda bir dakika, kalçalarda sonsuza kadar. Her neyse, üstünüzü değiştirin. Bu gece Malibu'da bir plaj partisi var ve ben, kendi adıma, biraz kukuya ihtiyacım var."

Bu savaşıma değmez, bu yüzden Tristan beni kenara çekerken ayağa kalkıp odama gidiyorum. "Wiggity Wang da ne?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Eric'in kendi dili var." Eric bağırıyor, "Ona wanguage deniyor, *anladın mı?*"

Malibu'ya kadar olan yolculuk muhtemelen var olan en uzun yolculuk olabilirdi çünkü Eric ve Tristan şarkı seçimi konusunda tartışmaya devam ediyorlardı.

"Jonas Brothers dinlemiyorum da ne demek?" Eric dehşet içinde sorar.

"Eric, sanki ben erkek gruplarını dinliyormuşum gibi. Ben daha çok Metallica, Guns N' Roses tarzı bir adamım."

"Metallica da kim?"

"Az önce bana Metallica'nın kim olduğunu mu sordun?" Tristan çok içinde sesini yükseltir.

Hayal kırıklığı içinde direksiyonu kavırıyorum. "Aman Tanrım, ikinizin de müzik zevki çok kötü. Şey, belki sen değil Tristan, o yüzden başka şekilde ifade edeyim. Eric, senin müzik zevkin çok kötü. Bunu arabamda çalmayacağım ve..." "... Kaç albüm sattıklarına, kimin hâlâ dolapta olduğuna ya da kimi yatağa atacağına dair istatistikler istemiyorum. Şimdi Maroon 5'ı açacağım ve yolculuğun geri kalanında birbirimizle konuşmayalım, tamam mı?"

Düşünceli bir ergen gibi, cep telefonunu çıkarıp kulaklığını takmadan önce kendi kendine mırıldanıyor.

Yaz aylarında Kaliforniya büyük bir partiden ibarettir. Bunu kaçırmak zor değil

-Okyanusa bakan açık bar alanına sahip restoran renkli fenerlerle aydınlatılmış, devasa subwoofer'lardan bangır bangır müzik yayılıyor ve nereye dönseniz güzel bir çift sahte meme yüzünüze bakıyor. Ben sahte meme seven biri değilim, daha çok kalça seven biriyim ama büyük göğüsler de bonus olabilir.

Bir saniyeliğine kış ve göğüsleri düşünmeyi bırakın. Plaj şortları ereksiyon için yapılmamıştır. O kadar.

Boş bir masaya doğru ilerliyoruz ve birer içki sipariş ediyoruz. Oturmuş içerken, Eric İngiliz aksanıyla "Sevgilim!" diye bağırana kadar bu gece hangi şanslı kişiyi eve götürmek istediğime karar vermekle vakit geçiriyorum.

Ona bakmak için döndüğümde, tanıdık bir sarışının Eric'e el salladığını ve bize doğru yürümeye başladığını fark ediyorum. Eric ayağa kalkıyor ve birbirlerini iki yanaklarından öpüyorlar.

"Tristan, Julian, bu Kate." Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Kate bana bakıyor ve yüzü bilerek cevap veriyor. Bir ton tuğla gibi çarpıyor yüzüme, Charlie'yle sahilde yoga yaparken sık sık gördüğüm sarışın bu. Daha yakından incelediğimde, çok çekici olduğunu gördüm. Bu kendi kapının eşiğine sıçmak anlamına gelir mi?

Beyaz tığ işi bir atletin üzerine mercan rengi bir bikini üstü giyiyor. Şortu kot ve cepleri etek ucunun altından sarkıyor. Çok kısalar, ama çok uzun ve ince bacakları var ve bunu çok iyi başarıyor. Saçları dağınık bir topuzla bağlanmış ama yine de göz alıcı bir havası var.

Kahretsin! Tristan hatırlamayacak, değil mi?

Hayır, Başkan'ın adını bile hatırlayamıyor, ama Başkan sikilmek için yalvaran bir kıçı olan seksi, uzun bacaklı bir sarışın değil.

Panik beni ele geçirirken kalbim hızlanıyor. *Açıklamak için onu kenara mı çekmeliyim?* Hayır, sadece sakın ol, onu hatırlamayacaktır.

"Sonunda ikinizle de tanıştığıma memnun oldum." Bir sandalye çekip Tristan'ın yanına oturuyor. "Duyduğuma göre Eric size etrafı gezdirmiş? Aman Tanrım, ünlülerin evlerini gezdirdi mi?"

"Evet, ama bahsettiği insanların yarısını tanımıyorum. Shirley MacLaine de kim?"

Kate yüksek sesle güler. "Ne genç bir delikanlısın sen! Belki de Joe Jonas'ın evini gezmek sana daha uygun olur."

Araya giriyorum, "Lütfen Jonas Brothers konusunu açma. Buraya kadar araba yolculuğu yeterince acı vericiydi."

Başını yana eğiyor, bana bakarken kaşlarını kaldırıyor. Bakışlarında bir şey var, güzelliğinin sadece dış görünüşünde olabileceğini, içinde olmadığını söyleyen bir şey. Dikkatli olmalıyım. Charlie'yle olan bağı her neyse, büyük ihtimalle Lex'i de içeriyor olabilir.

Eric ruh halindeki değişimi hissediyor ve Tristan'ı bardaki başka bir arkadaşıyla tanıştırmak için alıp beni Kate'le yalnız bırakıyor. Garip bir sessizlik oldu. Charlie'nin ona kim olduğumu anlattığından oldukça eminim ya da Eric'in bunu memnuniyetle yapacağından kuşku yok.

"Ee, Julian. Los Angeles'ta kendini meşgul tutuyor musun?" "İş beni her zaman meşgul eder, Kate."

Sessizleşiyor ama içimden bir ses konuşmanın henüz bitmediğini söylüyor. İkiyle ikiyi bir araya getirmeye başladım. İngiliz aksanı, Lex'in bir arkadaşı olmalı.

"Sadede geleceğim, korkaklığa ayıracak zamanım yok. Lex ve Charlie benim ailem. Lex'in seni görmeye geldiğini biliyorum ve nedenini de biliyorum." Derin bir nefes alıyor, sonra devam ediyor, "Anlıyorum, kazıklandın ve intikam genellikle kendini affettirmenin tek yoludur, ama ne yaptığını uzun uzun düşün. Onlar bir aile, çocukları var. Charlie'ye nasıl zarar verdiğini bir düşün."

"Edwards size ne söyledi bilmiyorum ama ben yanlış bir şey yapmadım. Onlara en iyisinden başka bir şey dilemiyorum."

"Ah, saçmalık," diye homurdanıyor karşıt bir duruşla. "Beni beyinsiz, aptal bir sarışın sanma. Lex benim için bir kardeş gibidir."

Ailem ve eğer ailesinin tehlikede olduğunu düşünüyorsa, onları korumak için yüzde yüz onun yanında olacağım."

İlk defa yanlış bir şey yapmadığımı biliyorum. Artık yanlış bir şey yapmıyorum. Aslında, Charlie'ye asla zarar vermek istemedim, sadece onu sevmek ve karşılığında onun da beni sevmesini istedim. O yüzden bu meraklı sürtükten korkma. Ne yapabilir ki?

Eric'in yüksek sesi bize doğru yaklaşıyor. Çabucak eğiliyor. "Hepimize bir iyilik yap ve Eric'ten uzak dur."

Kate gideceğini söyler ve Eric'e veda öpücüğü verir.

Bu da neydi böyle? Bir kişi daha senin ne kadar zavallı olduğunu gösteriyor. Buna ihtiyacım yok ve onun hafif tehdidi beni çok kötü bir ruh haline soktu. Rahatlayıp eğlenmeye çalışmak buraya kadarmış.

Eric tavrımın değiştiğini hissediyor. Konuşurken sesi yumuşuyor, "Kate sana sürtüklük mü yapıyordu? Cidden, onu görmezden gel. İngiliz külodu onu çok kızdırıyor. O ve Lex'in çok eskiye dayanan bağları var."

"Akraba mı bunlar?" Soruyorum.

"Hayır. Yıllarca onun asistanlığını yaptı ama şimdi New York'ta Lexed'i yönetiyor. O ve Charlie kankalar. Ayrıca Amelia'nın vaftiz annesi... yani onlardan biri. Kate herkesin sahip olmak istediği İngiliz arkadaşı gibidir."

"Anlıyorum."

Arkadaşlar hakkında ne bilirim ki? Benimkilerin hepsini en iyi arkadaşım olabilme evremde kaybettim.

"Her neyse, onu görmezden gel Julian. Charlie'ye zarar vermeyeceğini biliyorum. Sadece aşırı korumacı davranıyorlar. Lex'i bilirsin... karısına takıntılıdır."

Evet, biliyorum, birçok ortak noktamız var. İkimiz de Charlie'yi korumak istiyoruz ama buradaki düşman kim?

Eric konuyu değiştiriyor, ki bunun için son derece minnettarım, ve ailesinden bahsetmeye başlıyor. Babasının iş dünyasında çok zengin bir politik figür olan Marco Greg Kennedy'den başkası olmadığını öğreniyorum. Çin hükümetiyle pek çok bağı var ve görünüşe göre Eric'in annesiyle de bu şekilde tanışmış. Ne olduğunu anlamadan bir süre Çin yasaları hakkında konuşuyoruz, Eric'in bu kadar eğitilmiş olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Aman Tanrım, 'Tequila' çalıyorlar! Hadi, dans edelim."

Devam etmesi için başımı sallıyorum, ona sonra yetişirim. Tristan daha çok kendi kalabalığına benzeyen bir grup kızla dans etmeye başladı bile. Dans etmesi ise bir başka utanç verici an. *Kahretsin, az önce*

Robot mu? Hindistan cevizimin yeniden doldurulması gerekiyor ve bara gitmek için mükemmel bir fırsat.

Barda otururken bana asılan birkaç kızla sohbet etmeye başlıyorum, numaralar cebime sokuşturuluyor, kulağıma fısıldanıyor ama havamda değilim. Aslında, tanıdık bir korkunun geldiğini hissedebiliyorum. Daha fazla alkole ihtiyaç var.

İçki damarlarımda dolaştıkça her şey daha da rahatlıyor, eve nasıl dönebileceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Bu hindistan cevizi partiyi canlandırıyor ya da belki de içindeki Pina Colada'dır. Kendimi şarkılara eşlik ederken buluyorum ve 'Love Shack' şarkısı civarında gömleğimi kaybediyorum.

Oluşan konga hattına katılmaya şu kadar yakınım-Eric sürünün başı.

Aniden, ağır kollar omzumu okşadı. *Kahretsin, gömleğimi çıkarmam gerektiğini biliyorum.*

"Julian, dostum, neler oluyor?"

Tanıdık bir yüz görmek için döndüm, Charlie'nin arkadaşı Rocky. Tanrım, görünüşe göre bütün arkadaşları bu gece burada. Bu bana karşı bir kan davası mı? Düşene bir tekme de biz atalım mı? Yaramaz bir çocuk olduğum için bir azar daha işitmek istemiyorum, o yüzden gerekirse kendimi iyi hissetmediğim bahanesini kullanmayı planlıyorum. Güneş çarpması mı? Evet, onu kullanacağım ama gece ve beynin sarhoş, moron.

Rocky yanımdaki tabureye oturuyor ve barmene bize servis yapmasını işaret ediyor. Yine bir hindistan cevizinin içinde duran süslü bir içecek sipariş ediyor, hindistan cevizi sürahileri hakkında bir yorum yapıyor ve ardından saçmalamaya devam ediyor. Çok konuşkan biri, yani durmadan kim bilir neler anlatıyor.

Kibar olmalıyım, değil mi? Herkesin bana yakıştırdığı gibi bir pislik değilim. "Ee, sen ve ailen nasılsınız?"

Omuzları çöktü ve ardından sesli bir iç çekti. Oh, neden bu soruyu sormak zorundaydım ki? Barmene bakıyorum, daha fazla içki lütfen! Bu konuşmacı beni rehin alacak ve ben Dr. Phil değilim.

"Tamam, sanırım. Nikki bu gece gelmedi. Yine tartıştık. Los Angeles'a gelmemizin tek amacı Charlie'yi ziyaret etmek ve iki hafta ara vermektir. Ama *tipik* Nikki tarzında, olan biten her şeyi inkar ediyor ve tek yaptığımız kavga etmek. Ateşli bir kavganın ardından kirli bir seks bile gelmiyor," diye somurtuyor.

"Eminim her şey yoluna girecektir. Bir süredir evlisiniz. Yolda her zaman tümsekler olacaktır." İşte, basit ve daha fazla davetkar soru yok.

Hindistan cevizi adam, neredesin!

"Çarpmak mı? *Ha!* Daha çok tepesinde büyük bir bok yığını olan dağlar gibi. Hepsi benim suçum değil, biliyorsun. İkimizin de suçu. Bu konuda bir şeyler yapmak yerine, kafasını kuma gömmeye karar verdi."

"Tamam, beni burada kaybediyor musun?"

Cidden, acilen içkiye ihtiyacım var ve lanet barmen sahte göğüslerini gösteren bir panteri tavlamaya çalışıyor. Yumruğumu bara vuruyorum, arkasını dönüyor ve puma ile konuşmak için arkasını dönene kadar dikkatini çektiğime inanıyorum.

Rocky benim küçük patlamamdan habersiz, hâlâ konuşmaya devam ediyor. "Bir süredir bebek sahibi olmaya çalışıyoruz. Ama olmuyor. Bu konuda biriyle görüşmek istiyorum. Nikki buna gerek olmadığını düşünüyor çünkü zaten bir oğlumuz var, bu yüzden tekrar olması kaçınılmaz. Bu on yıl önceydi. Her şey değişir, vücutlar değişir. İnternette bir bebek deneme grubuna katıldım ve size söylüyorum, pek çok çift ikincil kısırlıktan muzdarip. Bu sandığınızdan daha yaygın."

"Bir keresinde bununla ilgili bir makale okumuştum. Her beş Amerikalı çiftten birini etkiliyormuş," diye bilgi verdim.

"*Evet!* Yani, biliyorsun, değil mi?"

Cuma gecesi etrafımda bikinili seksi kadınların olduğu bir plaj partisindeyim ve bir adamla ikincil kısırlık hakkında konuşuyorum. Hayat şu an berbat. *Neden hala o konga hattı beni kurtarmaya gelmedi?*

Odaklanmaya çalışarak gözlerimi zorluyorum. "Bu fikri kabullenmesi için ona biraz zaman ver. Belki de tıbbi müdahaleye ihtiyacın vardır."

Yüksek sesle kıkırdıyor. "Karımla tanıştın mı? İki katır kadar inatçıdır. Bak, sana karşı dürüst olacağım, dostum. Öyle bir noktaya geldi ki sürekli sevişmek istiyor ve hayatımda ilk defa bu hiç eğlenceli değil. Bunu sadece bebek sahibi olmak için yapmak istediğini biliyorum ama bunu kimseye söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim... Beni sadece vücudum için istiyormuş gibi *hissediyorum.*"

Tamam, içkimi tükürmek ve kahkahalar atmak istiyorum. Ne de olsa Rocky bu. Ancak, onun kederli bakışı bana bunun çok daha ciddi olduğunu ve şaka konusu olmadığını söylüyor.

"Rocky. Bunu atlatacaksınız. Birbirinizle iletişim kurmalısınız. O makalede görüşülen aileler, bu olayın kendilerini

Evlilikler dağılır. Teoride bebek sahibi olmaya çalışmanın en mutlu zamanınız olması gerekirken, bunun ne kadar stres yaratabileceğini tahmin edebiliyorum. İkiniz de gençsiniz ve eminim biraz ara verirsiniz her şey yoluna girecektir."

Şu an kimim ben? Sapıktan danışmana mı?

İçkilerim nerede?

Rocky kocaman bir geçirti çıkarıyor ve yanımızdaki bazı bayanlar "İğrenç" diye bağırıp uzaklaşıyor. Tanrım, bu bana hiç yardımcı olmuyor. Eve yalnız gidiyorum. Yalnız ve kokarca gibi sarhoş.

"Ne kadar zavallı olduğumu görüyor musun? Cuma gecesi buradayım. Kocaman göğüslü hatun yanımdan hindistan cevizlerini zıplatarak geçti ve ben ona Rocky tarzı selam bile verdim mi?" Başımı sallıyor, hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Belki de eve gitmelisin, bilirsin, karınla birlikte olursun."

Sahip olduğu şeyi ne kadar kıskanıyorum.

"İsterdim ama o ve Charlie bir gösteri falan izlemek için bir yere gittiler."

Ve işte yine o isim.

Rocky vücut dilimi fark etmiş olmalı. "Ah, dostum, özür dilerim." "Ne için üzgünsün?" Geçiştim.

"Charlie'den bahsettiğim için. Açmalı mıydım bilmiyorum. Muhtemelen onu unutmuşundur, değil mi? Yani yarın yokmuş gibi hatunlarla yatıyor olmalısın."

Hindistan cevizini dudaklarıma götürürken sırtıyorum ve içkiyi bir oturuşta bitiriyorum.

"Bu bakışı biliyorum. Söyle bana! Başkasının yerine geçerek yaşamalıyım. Lex geçmiş hakkında konuşmaya gelince çok sıkıcı oluyor. Eric ise... unut gitsin. Sık yalamanın yeniden canlandırılmasına ihtiyacım yok."

Ahh, dün gecenin mutluluk verici anıları. "Anlatacak pek bir şey yok. Dün gece bir süredir ilk kez oldu. Seksiydiler-"

"Onlar mı?" Sözümü kesti, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Cevap vermiyorum. Onun yerine sessiz kalıyorum. Dün gece ne kadar iğrenç olsa da seks hayatım hakkında açıkça konuşacak biri değilim.

"Dostum, lanet olsun, birbirlerini yediler mi? Siktir, hayır, bekle, birbirlerinin kışkırlarını parmakladılar mı?"

Neredeyse içkimi tükürecektim çünkü yaptılar, sadece soracağını düşünmemiştim. "Şöyle diyelim, hayal gücünüz ne düşünüyorsa, o yapıldı."

Lanet olsun, kafam iyiyken çok ukala oluyorum.

Hayatımda duyduğum en yüksek sesle "Siktir" diye bağırdı ve sonra karısını ya da tuvaleti bulması gerektiğinden bahsetti. İkisinden biri, ortadan kayboldu ve ben bir kez daha yalnız kaldım.

Ama uzun sürmeyecek.

Konga hattı beni trenin önündeki Eric'te buluyor ve gece bundan sonra büyük bir bulanıklığa dönüşüyor.

CHAPTER 9

"Bu da ne böyle?"

Tristan'ın bana uzattığı içkiye bakıyorum. Rengi koyu yeşil, dokusu kalın ve ağzına yakın bir yerde yüzen bir şey var. Boğazımda safranın yükseldiğini hissediyorum ve hızla yüzeye çıkan kusmukla boğuşarak yutkunmaya çalışıyorum. Bardağı itiyorum ama onun gücü beni alt ediyor. Ben zayıfım.

Lanet Eric ve lanet kongra hattı!

Bana doğru geri itiyor. "İç bunu. Söz veriyorum bunu içersen akşamdan kalma olmayacaksın."

Kafam bir matkap gibi çarpıyor ve banyo fayanslarının serinliğinin yüzümü okşamasını hissetmekten başka bir şey istemiyorum. Bir de o kokmuş içkiyi Tristan'ın kafasına dökmek.

"Çocuk, siktir git. Onu içmeyeceğim."

Üzerimde durmaya devam ediyor ve vazgeçmiyor. *Tanrı aşkına*. Aptal içkiyi ondan kaptım ve tek seferde içtim.

Oh, lanet olsun.

Tuvalete koşuyorum, midemdekilerin yakında klozete hi-de-ho diyeceğinden eminim. Bekliyorum, ama dakikalar geçtikçe his azalıyor, baş ağrısı hafifliyor.

"Bunun içinde ne vardı?"

"Bilmemen en iyisi. Yine de daha iyi hissediyorsun, değil mi?" Kendinden memnun görünüyor.

Başımı sallıyorum, sonra ona banyodan çıkmasını ve insanlık tarihinin en uzun düşunu almasını işaret ediyorum.

Büyülü içki beni yataktan kaldırıyor ve yazma havasına sokuyor. Tristan, Claudia ile dışarı çıkıyor ve bana taslağımı bitirmek için çok ihtiyacım olan huzur ve sessizliği bırakıyor. Bay Grimmer güncellemeleri görmek için bana bir e-posta gönderdi, bu yüzden bitirmek için çok uğraşıyordum. Daha önce de bundan daha sıkı teslim tarihlerim olmuştu, öyle ki sırf gazetede küçük bir bölüm basılabilsin diye üçüncü dünya ülkesinin ortasında yetmiş iki saat boyunca yemek yememiş ve uyumamıştım. Bunların hepsi gazetecilik oyununun bir parçası.

Ama bu gazetecilik oyunu değil.

Bu benim kalbimin ve ruhumun kelimelere dönüşmüş ve bu el yazmasına dökülmüş hali. Bu bir rüya, benim hırsım, benim geleceğim, hepsi bu yayıncılık anlaşmasına bağlı.

Pazartesi geldiğinde yine sinir küpü oluyorum.

Nyree aradığında ofisimde oturmuş, gazete için hazırladığım bir yazıyı bitiriyordum.

Boğucu sesimi açıyorum. "Günaydın, Nyree."

"Merhaba, Bay... Yani Julian. İkinci hatta size bir çağrı var. Bay Grimmer." Sesi tatlıydı ve oraya gitmemem gerektiğini biliyordum. O yüzden şimdilik gitmiyorum.

İkinci sırayı alarak derin bir nefes alıyorum ve kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.

"Bay Baker, umarım önemli bir şeyi bölmüyorumdur?" diye kibarca sorar.

"Hiç de değil, Bay Grimmer. E-postamı aldığınıza inanıyorum?" Bir duraklama oldu. Biliyorum. Kimi kandırıyorum ki?

"Dürüst olacağım. Çalışmalarınızın kalitesi vasat. O belirli unsurdan, o sihirden yoksun."

Boştaki elimle yüzümü ovuyorum. Kokainden yoksundu. Hayallerimin peşinden gitmek için ihtiyacım olan şey bu mu? Anlaşmayı mühürleyecek tatlı bir cümle mi?

"Dinle, evlat. Sık sık bir ilham perisi buluruz. Her ne olursa olsun, bu yolculukta sana eşlik eden bir şey, biri var. Onu tekrar bul ve yazı akıp gitsin. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Beni göremediğini hatırlayarak başımı sallıyorum. "Anlıyorum."

İki hafta içinde bir güncelleme görmek
istiyor. O zamana kadar başka seçeneğim
yok.
Başka seçeneğim yok.

Yol karanlık ve rüzgârlı, ay bile gece bulutlarının ardında gizlenmiş gibi
görünüyor. Bu yola her çıkışında olduğu gibi, bunu da temkinli bir şekilde
yapıyorum -gözler odaklanmış, zihin duygularla parçalanmış.

Bu seferki duygu suçluluk.

Direksiyonu kavrayıp bir anlığına gözlerimi kapatmak istiyorum ama
odağımın yolda kalması gerekiyor.

Sözlerinin kafamda yankılandığını duyuyorum.

Bana onu yalnız bırakmamı söyleyen ses.

Ona yaklaşmaya cüret edersem hayatıma son verme tehdidi.

Bu savaşı fethetmek istiyorum. Tek yapmam gereken geri dönüp eve
gitmek.

Eve, satıcıma değil.

Zayıf. Acınası. Değersiz. Kelimeler bana bağıyor.

Ben bir korkağım.

Ayağımı frene basıp arabayı durmaya zorluyorum. Kıpırdamadan
oturuyorum, motor çalışmaya devam ederken kalbim yerinden çıkacakmış
gibi atıyor. Kendimi bir kez daha üzerime çöken sefalet ve utançtan
kurtarmak için umutsuz bir çaba.

Kendimi affettirmek için son bir gayretle ayağımı gaza basıp arabayı
geri döndürüyor ve ters yöne doğru gidiyorum.

Başardım. *Bu sefer* savaşı ben kazandım.

Virajdan keskin bir dönüş yaptığımda, yoldaki patinaj izlerini ve
ardından havadaki yanık lastik kokusunu fark ediyorum. Gözlerim tepenin
aşağısındaki ağacın yanında titreyen zayıf bir ışığa takılıyor. Yolun bu
kısmında başka ev yok ve içimden bir ses aşağıda birinin olduğunu
söylüyor. Arabayı yolun kenarına çekip cep telefonumu kaptıktan sonra
hızla dışarı fırlıyorum ve tepeden aşağıya, ışığa doğru koşuyorum.
Karanlıkta taşlara ve sopalara basıp tökezliyorum ve etrafımda gizlenen
hayvanların seslerini duyuyorum. Kahretsin, kalbim panik içinde durana,
bacaklarım titremeye başlayana ve boğazım kuruyana kadar ödüm kopuyor.

Beynim önümde gördüğüm şeyi anlamlandırmak için
çabalıyor. Plaka.

Charlie!

CHAPTER 10

Yardım çığlıkları yaklaştıkça adrenalın damarlarımda pompalanıyor.

O kadar hızlı koşuyorum ki nefes nefese kalırken göğsüm yanıyor. Zaman yanımda olmadığı için arabayı hızla inceliyorum ve kapının sıkıştığını görüyorum. Kapıyı çekip açmam mümkün değil, kazanın büyüklüğü beni korkuya sürüklüyor.

Pencere hafif aralık ve başını kırık cama yasladığını görüyorum.

"Yardım edin... yardım edin, lütfen." Sesi zayıf, zar zor tanınıyor.

"Charlie? Charlie mi? Benim, Julian!" Onun hizasına çömeliyorum, alnından akan kanı görebilecek kadar yaklaşıyorum. Onu korkutmak istemediğim için yüzümdeki dehşet ifadesini gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Julian?" diye inliyor.

Cipin arkasına koştum ve yolcu koltuğunda onun yanına oturana kadar tırmandım. Hiç düşünmeden, ilk yardım eğitimimi hatırlamaya çalışarak nabzını hissetmek için elini tutuyorum. İki parmağımın ucunu bileğine yerleştirerek hafifçe bastırıyorum ve dakikadaki atım sayısını saymaya başlıyorum. Zihinsel hesaplamalarımı yaparak kalp atışlarındaki gücü belirlemeye çalışıyorum.

Nabızı zayıf.

İlk kural: Sakin olun.

Nasıl?

Sevdiğim kadın, geleceğim olması gereken kadın bu enkazın içinde yatarken, nabızı zar zor atarken, kollarımda muhtemelen ölmek üzereyken nasıl sakın kalabilirim? Bir çocuğa hamile olduğundan bahsetmiyorum bile.

Siktir! Bebek.

Cep telefonumu çıkardım. Bir bar çekiyor. Titreyen ellerle 9-1'i tuşluyorum.

"911, acil durumunuz nedir?"

"Ambulansa ihtiyacım var. Ağaca çarpmış bir kadın buldum." Panik sesimden belli oluyordu. Charlie'nin elini tutmak için uzandım. Gözleri kocaman açılmıştı ve dehşet içinde bana bakıyordu. Gözlerini sımsıkı yumuyor ve irkiltici bir çığlık atıyor. Dudakları titriyor ve 'bebek' kelimesini telaffuz ediyor. Hemen bacaklarına bakıyorum ve kalçalarındaki kan lekelerini görüyorum. Adrenalin sistemime hücum ediyor, umutsuzca vücudumdan kaçmaya çalışarak tam gaz pompalıyor.

Telefon cızırdamaya başladı. "Efendim? Efendim? Beni duyabiliyor musunuz?" Cep telefonu bip sesi çıkararak aramayı sonlandırıyor.

"Kahretsin! Charlie, telefonun nerede?"

"Pil bitti... Julian. Bebeğim... şimdi geliyor." Charlie bu bebeği kaybedemez. O bunu hak etmiyor.

Sakin ol, onu konuştur. Yardım gelene kadar her şeyi yap ama onu bu arabadan çıkar yoksa ikimiz de ölürüz.

"Tamam, sadece nefes al. Charlie, seni arabadan çıkarmam lazım, tamam mı?"

Vücudunun tüm parçalarını hareket ettirebiliyor musun?"

Yüzünü buruşturuyor ve birkaç dakika sonra başını sallıyor.

Ona ne yapmak üzere olduğumu açıkladım. Bir yerinin kırılıp kırılmadığından emin olmadığım için onu nazikçe hareket ettirmek zorundayım. *Tanrım, ya öyleyse?* Yapma. Şu anda yapma.

Vücuduna manevra yaptırmak zor, ama bir şekilde onu enkazdan çıkaracak kadar kollarımın arasına almayı başarıyorum. Onu dışarı taşıırken ve arabadan mümkün olduğunca uzağa yürürken sırtımdaki kasların gerildiğini hissedebiliyorum. Havada gaz kokusu dolaşıyor. Patlamaya hazır bir saatli bomba gibi.

Tıpkı Chelsea gibi.

Ama bu sefer Charlie dışarıda.

Savaşın yarısı kazanıldı.

Tepenin biraz daha yukarısında, onu küçük bir açıklıktaki ağacın yanına yatırıyorum. Derin nefesler alıyor, gözle görülür bir şekilde acı çekiyor. Tekrar cep telefonuma uzanıyorum ama ikinci kez 911'i aramaya çalıştığımda ekran kararıyor. Bu durumun büyüklüğü ve farkına varmak beni bir an için felç ediyor. Şimdi bizi kim kurtaracak? Charlie'ye bakıyorum. Hiç şüphe yok, kurtulması için Tanrı'ya dua et. Onu hayatta tutmak için elinden geleni yap. Tıp eğitimim yok ama bilincini açık tutmak zorundayım. Karanlıkta yardım almadan onu dik tepeye taşıyamayacağımı bildiğim için birinin bizi kurtarmasını bekliyorum.

"Charlie, yavaş nefes al. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Nefesini kontrol etmeye çalışırken tekrar başını sallıyor. "Amelia'yı Lex'in ailesinin evine bıraktım ve araba kullanırken karnımda keskin bir ağrı hissettim ve kontrolümü kaybettim. Bebek geliyor... bana yardım edin, lütfen... Bebeğimin ölmesini istemiyorum." Gözyaşları yüzünü kaplıyor. Panik tekrar başladığında nefes almak için yutkunuyor.

"Charlie, bebeği kaybetmeyeceksin. Kaç haftalıksın?" "Sadece otuz altı..."

Erken doğum hakkında okuduğum bir şeyi hatırlamak için beynimi zorluyorum. Otuz altı haftalık bebeğin yaşama şansı yüksek. *Akciğerler, peki ya akciğerler, beyin?* Siktir, evet, akciğerler az gelişmiş olabilir.

Bunun şu anda ne faydası var? Hiç şüphe yok ki bebeği ve Charlie'yi kaybetme düşüncesi beni panikletiyor.

Burası Chelsea değil.

Onu kurtarmak için her şeyimle savaşıyorum. "Tamam, beni dinle, bunu atlatacağız. Arabada battaniye var mı?"

"Arkada... beni bırakma, Julian. Çok korkuyorum." Charlie kalan tek gücüyle kolumu çekiyor.

"Şşş... Hemen gidip getireyim."

Rekor bir hızla battaniyeyi almak için tepeden aşağı koşuyorum, arabanın her an patlayabileceğini biliyorum. Battaniyenin arka koltukta yattığını fark ettim. Kapılar açılmayınca ayağımın yanındaki taşı kapıp camı kırıyorum. İçeri uzandığımda sivri camın derimi deldiğini hissediyorum ama bu battaniyeyi çekmeme engel olmuyor. Bir şişe su görüyorum ve onu da getiriyorum. Elimdekilerle tepeye ve Charlie'ye doğru olabildiğince hızlı koşuyorum.

Karnını tutup acı içinde ılık atana kadar gözlerindeki sakinliği görüyorum. Kasılmalar sadece iki dakika arayla oluyor. *Aman Tanrım. Nerede bu lanet mucize?* Chelsea'yi kaybettikten sonra Tanrı'ya hiç inanmadım ama şu anda bir mucize yaratabilecek biri varsa o da Yüce Tanrı olmalı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak, saç çizgisinin hemen altındaki kesiği inceliyorum. Çok derin değil ve en büyük endişem olmamalı. şu anda kurtarılması gereken bebek.

"Lex'e ihtiyacım var... Kocama ihtiyacım var..." diye feryat ediyor.

Adını söylerken kalbim sızlıyor ama *ona* ihtiyacı var ve *onu* bir ambulansla birlikte buraya getirmeliyim - Charlie'yi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım.

"Onu aramaya çalışacağım, Charlie."

Cebimden telefonumu çıkarıyorum, o kısa nefeslerle numarasını fısıldarken zayıf sinyali görmezden geliyorum. Telefon alıyor. Tekrar deniyorum. Aana kadar on kere denedim.

"Bu da kim ve ne istiyorsun?" diye soğuk bir şekilde cevap verir.

"Charlie... o bir kaza geçirdi..." Cızırtı telefonun sesini bastırıyor.

"Charlie, ne?" diye bağırıyor.

"Charlie kaza geçirdi!" Telefon kapanıyor.

Onu rahatlatmalıyım. Stres bebeğe yardımcı olmuyor. Bebek içeride ne kadar uzun kalırsa o kadar iyi.

"Tamam, beni dinle... Charlie, mümkün olduğunca sakin kalmaya çalışmalısın. 911 telefonumu takip edecek, eminim Lex de edecektir. Birazdan burada olurlar. Bebeğini sakin tutmalıyız, tamam mı?"

Başını sallıyor, şu anda yapabileceğimiz tek şeyin bu olduğunu anlıyor. Yorgunluktan gözlerinin kapandığını görebiliyorum.

"Konuş benimle, Charlie. Bana Amelia'nın ne zaman doğduğunu anlat. Bana en mutlu anılarından bahset."

Elimden geleni yapıyorum. Bilincinin açık kalması gerekiyor. Eğer o bunu atlatamazsa, ben de atlatamam. Tekrar başını sallıyor, belli belirsiz. Elini tutuyorum, onunla teması sürdürmeye çalışıyorum, böylece uykuya dalmayacak.

"Amelia doğduğunda çok korkmuştum çünkü daha önce bir bebeğimi, Lex'in bebeğini kaybetmiştim. Bunu tekrar yaşamak istemedim. Lex sakindi... çok sakindi. Büyükannem yanıma geldi... oradaydı ve bana

her şey yoluna girecekti. Ama şimdi burada değil, Julian. Onu göremiyorum."

Lex'in bebeği mi? Tamam, şimdi onun geçmişini araştırmanın zamanı değil, ama beni her yönden becer, bu şimdi onunla olan bağlarını açıklıyor.

"Chelsea'yi de çok görüyorum."

Sesim titriyor, çünkü bunun o olduğunu, omuzlarımdaki büyük yükü kaldıracağını fark ediyorum. Deja vu hissi beni tüketirken kalbim, ruhum, varlığımın her zerresi karmakarışık bir karmaşanın içinde. Sağlık görevlilerinin gelişi, ceset torbasının önümde taşınması. Ailesinin olay yerine gelişi ve polis memurlarıyla kavga ederken ve kızlarını görmek için yalvarırken etrafımızı saran dayanılmaz çığlıklarını duymak.

"O aşık olduğum kızdı ama öldü. Bazen onu görüyorum... benimle konuşuyor. Bir melek gibi beni izliyor. Yine de, en karanlık zamanlarımda onu göremiyorum ve ölümümü tahmin ediyorum."

Gözlerinden kaçan yaşı siliyorum. "Korktuğunu biliyorum Charlie, ama onu göremiyor olman hayatının bittiği anlamına gelmiyor. Bana başka bir şey söyle, bana mutlu olduğun yerden bahset?"

Bu ders kitabına uygun bir soru; olumlu düşünceler olumlu sonuçlara yol açar. "Lex benim mutlu yerim... Lex ve Amelia. Onlar benim ailem. Onlar

benim yaşama sebebim. Amelia birkaç gün önce yeğenim Andy ile oyun grubuna başladı. Çocuklarla etkileşimi çok seviyor. Lex bizden öylece uzaklaştığı için üzgündü... el sallamadı ya da arkasına bile bakmadı." Küçük bir kahkaha attı. "Onunla arası çok iyi. İyi bir baba olacağından bir an bile şüphe etmedim ama onu ne kadar çok sevdiğini kendi gözlerimle görmek? Bir düzine daha çocuğum olabilir. Onu çok seviyorum. Onu bu dünyada yalnız bırakmak istemiyorum..." Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve onu durdurmak mümkün değil.

"Charlie, yapmayacaksın. Bunu atlatacağız ve sen daha ne olduğunu anlamadan onun kollarına ve ailenle birlikte evine dönmüş olacaksın," diyorum, özverili davranışım karşısında afallamış, nereden geldiğini şaşırılmış bir halde.

"Julian... Özür dilerim..."

"Şşş, Charlie. Geleceğini düşün. Aileni düşün."

Ben konuşmaya devam ederken, dehşet içinde bir çığlık attı. "*Bebek geliyor...*"

"Charlie, bana bak," diye yalvarıyorum.

Çikolata kahvesi gözleri bana bakıyor, inlemeleri yükselirken hırıltılı nefesler alıyor. Acısını silmek, her şeyi alıp götürmek ve tanıdığım ve sevdiğim güzel, güçlü ve kendinden emin Charlie'yi geri getirmek istiyorum.

Onun gülümsemesini görmek istiyorum.

Yüzüne yayılan bir parıltı görmek istiyorum.

Ve onun daha fazla mutlu anı biriktirmesinden başka istediğim bir şey yok.

Bensiz olsa bile.

Dürüst olmalıyım, ona yardım etmem için bana yardım etmesi gerekiyor, yoksa bu bebek ve Charlie'nin hayatta kalma şansı yok.

"Bebeği doğurma ihtimalin var ama sana söz veriyorum, sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, tamam mı?"

Ağır ağır nefes alıyor ve acı içinde kıvrandığını görebiliyorum. Şişeyi açıyorum ve içmesi için ona uzatıyorum. Küçük yudumlar alıyor ama başka bir kasılma başladığında yüksek sesle ağlıyor.

"Yapmam gerek... itmeme gerek..." diye kekeliyor.

"Charlie, bu bebeğe sahip olmayı böyle hayal etmediğini biliyorum. Ama odaklanmana ihtiyacım var-"

Çılgılığı gece boyunca yankılanırken sözlerim kesiliyor, vahşi yaşam dehşete düşüyor, hepsi küresten kaçıyor. Ne yapmam gerektiğini bilmeden elini tutuyorum. Tamam, Josie'nin hastanede olduğu zamanı hatırlıyor musun? Hayır, moron, sen bekleme odasıydın ve sadece 12 yaşındaydın. Siktir, cidden.

"Julian... Başını hissediyorum..."

Gecenin serinliğinde bile alnımdan ter damlıyor. Kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Bebekler vajinalardan çıkar, değil mi? *Başka nereden çıkacaklar, moron?* Onu daha önce görmemiş değilim. *Aman Tanrım, kapa çeneni, kafa!*

"Tamam, Charlie. Eğer ıkınman gerekirse ben hazırım, tamam mı? Burada bir battaniyem var. İhtiyacın olursa elimi sık."

Charlie elimi tutuyor ve öyle sert sıkıyor ki parmak eklemlerimin çatladığını hissediyorum. Havayı içine çekiyor, sonra yüksek sesli bir feryat ve ardından küçük bir inilti çıkarıyor. Aşağıya bakıyorum ve gözlerimin şaşkınlıktan dışarı fırladığını hissediyorum.

Lanet olsun, bu bir bebek kafası.

"Tamam Charlie, bir kez daha it. Bunu yapabilirsin. Kafayı görüyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyor ama onu görmezden gelmeye çalışıyorum, ne yapmam gerektiğini hatırlayarak nefesimi yavaşlatıyorum. Sessiz dualarla, Charlie'yi ve bu çocuğu önlerinde dolu dolu bir hayatla kutsaması için yukarıdaki Tanrı'ya dua ediyorum. Birini alması gerekirse beni alsın, ben burada olmaya layık değilim.

Hiçbir uyarı yok. Tekrar sıkıca kavırıyor ve bu sefer bebeğe odaklanıyorum, yedek elimle nazikçe dışarı çıkarmaya çalışıyorum. Charlie başını öne eğiyor, elimi sıkarken bir yandan da iç burkan bir çığlık atıyor. Elim bebeği zar zor yakalıyor, bebek düzensiz çığlıklar atarken hızı beni şaşırtıyor. Charlie huşu içinde minik bebeğe bakarken onu çabucak sarıyorum. Charlie'nin gözlerinin titrediğini görüyorum, bu da tanıdık paniğimin yeniden ortaya çıkmasına neden oluyor.

Kan.

Çığlık atıyor.

Göbek bağı hala bağlı.

Charlie'yi bilincini açık tutmak için hafifçe sarsıyorum ve bebeği ona veriyorum. "Bak, Charlie... bu senin bebeğin."

"Bebeğim..." diye mırıldanıyor, gözleri kapanıyor. "Bebeğim yaşıyor mu?" "Evet ve çok güzel."

Charlie yorgunluğuna rağmen gülümsüyor, gözlerini zar zor açık tutabiliyor ya da odaklanabiliyor. "Kız mı erkek mi?"

Tanrım, aptal, bunu kontrol edebilirdin. Battaniyenin altına bakıyorum, kordon biraz kafamı karıştırıyor. "Bu bir kız bebek... Kendine güzel bir kız bebek bulmuşsun."

Gülümsüyor ama ışığın solduğunu görüyorum.

Konuşmaya devam ediyorum, saçmalıyorum, her neyse. "Bak, onda senin kahverengi saçların var ve sanırım... biraz yeşil göz görüyorum. Tıpkı Lex'inki gibi." Kelimeler ağzımdan çıkarken kendimi bile şaşırttım. Bu çocuk bir lütuf. Damarlarında Lex'in kanı dolaşıyor olsa da, bu ana tanıklık etmekten onur duyuyorum. Yine de iki ucu keskin bir kılıç gibi, Charlie için hissettiğim her şeyin birbirlerine duydukları sevgiyle ölçülemeyeceğini biliyorum. Bu nimetler, bencilce davranışların bozamayacağı ve bozmaması gereken sonsuz bir bağ yaratıyor.

Ve o anda, hayatımın, eylemlerimin *büyük bir bencilce hareket* olduğunu fark ediyorum.

Onu göğsüne yaslarken Charlie'nin kızıyla etkileşimini izlemeye devam ediyorum.

Çelimsiz haliyle bile onun güzelliğine ve hayatımda temsil ettiği her şeye bakarken savunmasızım.

Charlie bir kadında istediğim her şey, bir ruh eşinde istediğim her şey. Ama hayalini kurduğunuz, beyaz çitlerle ve minivanla birlikte o küçük pakete sarılmış hayat elinizden kayıp gittiğinde ne yaparsınız?

Daha da kötüsü, ya onu uzaklaştıran sizseniz?

Uzaktan siren sesleri tekrar tekrar çalıyor, rahatsız edici gürültü bize doğru yaklaşıyor. Yardım için çığlık atıyorum, gürültünün yalvarışlarımı bastırıldığını düşünürsek değersiz bir hareket. Işıklar virajı dönüyor ve sağlık görevlileri yavaşlayarak arabamın yanına yanaşıyor.

Sadece birkaç dakika sonra onların ekipmanları ve sedyeleriyle tepeden aşağı koştuklarını görüyorum, ardından da sıkıntılı bir Lex geliyor.

"Charlotte!" Yere düşüyor, dudakları korkudan titriyor.

Charlie'nin bedenini kucağına alan Lex'in, bebeği göğsünde tuttuğunu fark etmesi birkaç saniyesini alır. Bayan sağlık görevlisi, Charlie ve bebeği muayene edebilmek için Lex'ten yoldan çekilmesini ister. Lex itiraz eder ama kısa süre sonra karısının ve bebeğinin yardıma ihtiyacı olduğunu fark eder.

Erkek sağlık görevlisi yerde diz çökmüş Charlie'nin yarasını inceliyor. Bana ne olduğunu sormak için başını çevirdi.

"Arabayı çukurda gördüm ve onu içinde buldum. Bana kasılmaları olduğu için kaza yaptığını söyledi." Titrek bir sesle devam ediyorum: "Onu arabanın içinde buldum ama kapıyı açamadım. Başı kanıyordu ama yüzeysel bir kesikti. Vücudunun tüm parçalarını hareket ettirip ettiremediğini sordum, evet dedi, ben de arabanın patlayacağı paranoyasına kapıldığım için onu yavaşça bagajdan geçirdim."

Düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Biri *bizi* izliyordu.

"Bebeğin geldiğini söyledi ama bayıldığını görebiliyordum, bu yüzden bilincini açık tutmak için onunla konuşmaya devam ettim ve sonra ıkındı ve bebek çıktı."

Bayan bana sempatik bir gülümseme verdi. "İyi iş çıkardınız. Çoğu insan bu durumda paniğe kapılırdı. Yapabileceğiniz en iyi şey onun bilincini açık tutmaktı."

Sağlık görevlisi göbek bağını keser ve dikkatle Charlie'yi sedyeye kaldırır. Bebeği için ağlar ve onu yanına almak için yalvarır. Sağlık görevlileri ona hastaneye gitmeleri ve hem kendisinin hem de bebeğin iyi olduğundan emin olmaları gerektiğini açıklar. Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca gözlem altında tutulmaları gerekmektedir.

Lex'i izliyorum, Charlie'nin elini tutup ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verirken perişan halde.

Ve bu an en zor kısım oluyor, kalbimin yeniden kanadığı an, duygularımı kontrol edememekten, soluduğum havaya değecek herhangi bir parçamı bulamamaktan dolayı işkence gördüğüm an.

Yüzümdeki zayıf gülümseme, taktığım bir maske, her şey yoluna girecekmiş gibi davranıyorum.

Ailesiyle iyi olacak. Ben tek başıma iyi olacağım.

Tepeye doğru yürüyorlar ama Lex yüzünü bana dönüyor. Sorularını bekliyorum.

Tek kelime etmez, sadece arkasını dö n ü p Charlie'yle birlikte ambulansa binmeden önce acı dolu bir bakış atar.

Uzaklaşmalarını izliyorum ve yolun kenarında, karanlık gecede gözyaşlarım dökülüyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Resmen bitti.

CHAPTER 11

Eve nasıl döndüğüm hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu geceki olayları, bu geceki kabusu silen bir kalkan gibi davranan uyuşmuş bir hisle felç olmuş durumdayım. Charlie'nin gözlerimin önünde neredeyse ölmesini izlemenin korkusu ve dehşeti kafamda tekrarlanıyor, sonra da ya onu görmeye gitmeseydim *diye* kafa karıştırıcı bir düşünce. Bu yanlış hareket her şeyi doğru mu yapacaktı? Kader saçmalığını boş verin, biri Charlie'yi izliyordu. Paparazziler gibi etrafını saran melekler vardı ve öyle de olmalıydı. Bu dünyada kalmayı hak eden biri varsa, o da Charlie'dir.

Ben, en aşağılık halimle bir pisliğim. Hiçbir şeyi hak etmiyorum, özellikle de Charlie'yi.

Dairemin anahtarını çevirirken sesler duyuyorum. Buna ihtiyacım yok, şimdi olmaz. Tek yapmak istediğim doğruca duşa girmek ve sonra da Tristan'ı kendi haline bırakarak yatmak.

Daireye doğru yürürken Tristan'ı tanıdık bir sarışınla kanepede otururken görüyorum. Gülüşüyorlar, pizza ve biranın tadını çıkarıyorlar. Beni görüyor ve ifadesi değişiyor. Endişe, acıma, evet, ben değersizim. Öldür beni şimdi.

"Bok gibi görünüyorsun, ama hey, Claudia ile tanış." Tristan, çok büyük göğüsleri olan tanıdık görünümlü sarışını tanıtıyor.

Çok, çok büyük memeler. *Hayatta olmaz!*

Bana baktı, şaşkındı, sonra anladı. "Julian mı?"

Ufacık bir gülümseme topluyorum ve bu gülümseme bile değil, daha çok bu garip bir bakış gibi. Şu anda bu saçmalığa gerçekten ihtiyacım yok.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Tristan şüpheyile sorar.

Hiçbir mazeretim yok, ne yaptığımı bile anlayamayacak kadar bitkinim. "Uh... bir barda tanıştık. Dinle, seni tekrar görmek güzeldi. Ben gidiyorum, sabah görüşürüz, Tristan."

Duşa girmeden önce bir tepki bile beklemiyorum, orada durgun duruyorum, hiçbir duygu yok, boşluktan başka bir şey yok, hepsini yıkamak için çok uğraşıyorum. Fayansların üzerine oturuyorum, sırtımı duvara yaslıyorum ve suyun tenime değmesine izin veriyorum. Gözyaşlarım katılaşıyor, derin hıçkırıklara dönüşüyor ve göğsümün daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ağrmasına neden oluyor. Gözlerimi açtığımda suyun altında geçirdiğim onca zamandan dolayı cildimin kırıştığını görüyorum.

Dışarı çıkarken, yatmaya hazır olmak için etrafıma bir havlu sarıyorum. Uyku, tek kurtuluşum.

Banyonun kapısını açtığımda Tristan'ın elinde çantasıyla koridorun ortasında durduğunu görüyorum. Çıktığımı görünce düşmüş yüzü tiksintiye dönüşüyor.

Buna gerçekten ihtiyacım yok.

"Claudia'yı nereden tanıdığını bildiğimden oldukça eminim ve sen tam bir pisliksin. Onun kız arkadaşım olduğunu biliyordun."

"Dinle evlat, hiçbir fikrim yoktu-"

"Saçmalık! Sanki kendi berbat hayatınla nasıl başa çıkacağın hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi, bu yüzden başkaları için onu mahvetmek zorundasın."

Sesimi alçaltmaya çalışarak sempati arıyorum. "Bakın, berbat bir gece geçirdim-"

"Ne? Eski sevgilini takip etmekten mi yakalandın?" Sessizlik.

"Buna ihtiyacım yok." Arkamı dönüyorum.

"Belki de buna ihtiyacın var. Hayatını boşa harcıyorsun. Sana ne oldu böyle? Eskiden seni örnek alırdım ve sadece sana bakardım. Sen sadece büyük bir hayal kırıklığısın. Neden bu kadar bıkkınsın?"

"Kimseye hesap vermek zorunda değilim."

"Evet, ben de bilmiyorum." Tristan çantasını alır.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Ebeveyn gibi konuşuyorum. Ben bunun için kaydolmadım.

"Eric'le kalıyorum. Kendine çeki düzen vermelisin, Julian. Gittiğin tek

bir yol var ve sana söylüyorum, o da çıkmaz sokak."

Mutfak tezgahının yanında durdu ve bana bir zarf attı. "Ve işte, bir tahliye bildirimi." Kapıyı arkasından çarptı.

Resmen yalnızım.

Bu geceki olaylardan sonra bir deliğe girip çürümekten başka bir şey yapmak istemiyorum ama bunun yerine ecza dolabıma gidip uyku haplarımı buluyorum.

Uyku hapları ya da satıcımı ara.

Bu gece için haplar kazandı, ama daha ne kadar sürecek? Açıkçası hiçbir fikrim yok.

Oda karanlık, ışık içeri girmek için savaşıyor.

Dürtü, arzu, beni yiyip bitiriyor.

Yalnızken kapıma hafifçe vurulduğunu duyuyorum, nazik ama yine de beni ürkütüyor.

Endişeyle zıplıyorum. Yatağımın altında gizlenen canavar, ama o kapının diğer tarafında.

Korkmuş bir çocuk gibi açıyorum ve üzerimde kurduğu güce boyun eğiyorum.

Elini açıyor ve ışığın karanlık duvarları aydınlattığını görüyorum. Duyularım, içimde bir çılgınlık var, benimle alay ediyor ve dalga geçiyor ve beni tükettikçe kendimi zayıflamış hissediyorum.

Son paramı verdim, kira paramı. Ve geceleyin bir hırsız gibi ortadan kayboldu.

Ve beyazlar içindeki şeytanla yine yalnızım. Artık sahip olduğum tek şey bu.

Chelsea

yok.

Charlie yok.

Ve hayatta kalmam gerek, değil mi?

Zehir gibiyim. Kendim de dahil olmak üzere etrafımdakilere zarar veriyorum.

Masaya doğru yürüyorum ve beyaz dantelleri dikkatlice bir sıraya diziyorum. Ne yapacağımı biliyorum. Her gün her saniye bunu düşünüyorum.

Eğildim, coşkunun üzerime çökmesine birkaç santim kalmıştı. Ama bir dokunuş hissediyorum, omzumda bir elin fırçasını. Halüsinasyon görüyorum, yalnız olduğumu biliyorum. Tekrar eğildim ve his tekrarladı.

Arkama bakmıyorum. Bunun yerine gözlerimi kapatıp duyularımın

odaklanmasına izin veriyorum.

Odada serin bir esinti var ama pencereler kapalı.

"Karanlıkta kurtarıcımız bizi bulacaktır. Bizi ışığa götürecektir."

Sesler, onları duyuyorum.

"Zayıf zamanlarımızda, gücü bulun, gölgelerin ardında gizlenir, ama izliyor, yardım istenmeyi bekliyor."

Resmen delirdim.

"Sadece ışıktaki yaşayanlar karanlıkta yaşamının gerçeğini bilirler. Ben buradayım, seni izliyorum, sana rehberlik ediyorum. Sakin olun, sözlerimi dinleyin. Düşenler, aralarında bir kurtarıcı olmadan düşmeye devam edecekler."

Dinliyorum ve sesler kayboluyor.

Göğsüm ağırlaştı.

Chelsea'nin sesi, hiç şüphesiz, kulağımda yankılanıyor.

Beyaz danteli elime alıp mutfığa doğru yürüyorum, içindekileri lavaboya boşaltıyorum ve ellerimi kırmızı ve çiğ olana kadar azarlayıcı sıcak suyla ovuyorum.

Ama kalbimin hissettiklerinin yanında bu acı hiçbir şey.

Ve böylece, gözyaşlarımın beni bütünüyle yutmasıyla yere çöküyorum, hıçkırıklarım acı verecek kadar yüksek ve tıpkı yangın gecesinde yaptığım gibi onun adını haykırıyorum.

CHAPTER 12

Ben durup düşüncelerimi toplarken kapının ahşap panelleri büyük bir bulanıklığa dönüşüyor.

Ne söyleyeceğim ki? Ve neden bir şey söylemem gerekiyor ki? Çünkü o senin yeğenin ve sen de aileni incittiğin için büyük bir pisliksin.

Benimle konuşmazsa diye önceden aramamaya karar verdim. Şu anda benimle konuşmazdı. Parmağım hafifçe zile basıyor ve arka planda 'La Cucaracha' sesi yankılanıyor.

Sadece Eric'in böyle bir kapı zili olur.

Eric kapıyı açtığı anda içimi bir rahatlama kaplıyor. Ancak onun sempatik bakışlarını takdir etmiyorum. Elbette, yol ölümü gibi görünüyorum ve öyle kokma ihtimalim de var. Görünüşümle ilgili bana dert yanacak biri varsa, o da Eric olacaktır.

"Hey, Batman," diye selamlıyor Eric küçük bir gülümsemeyle. "Ben onu yakalarım."

Eric uzaklaşıyor ve ben oturma odasında rahatsız bir şekilde durup etrafımı inceliyorum. Eric, Eric olarak, stilin ne demek olduğunu kesinlikle biliyor. Dairesi Martha Stewart'ın kitabından bir fotoğraf çekimi gibi dekore edilmiş. Hatta arka duvardaki çerçevenin içinde Martha Stewart'ın bir resmini görüyorum. Gülmek istiyorum ama yüzümle tam olarak bağdaşmıyor.

Mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş milyonlarca yastıkla dolu beyaz deri bir kanepede var - farklı renkler, dokular ve oryantal desenler. Etrafa baktığımda daha fazla oryantal parça fark ediyorum. Mirasına sadık kalmış, yüzen bir rafta bir Buda bile oturuyor. Etrafında başka süsler ve kitap ayraçlarının arasında bir dizi kitap var. Daha yakından incelendiğinde, kitap ayraçlarında köpek stili yapan iki erkek heykeli olduğu görülüyor. *Bu boku nereden buluyor?*

Odada bir gıcırta var. Arkamı döndüğümde benimle göz teması kurmaktan kaçınan Tristan'ı görüyorum. Şu anda daha küçük hissedemezdim. Ne biçim bir rol modelim ben?

"Hey, dostum." Tanrım, sinirlerim boşalıyor.

Sessiz kalıyor, sonra boğazını temizliyor. "İçindeki Avustralyalıyı mı yönlendiriyorsun?"

"Burada deniyorum. Bak, hiçbir fikrim yoktu. Senin görüştüğün biriyle asla bilerek yatmazdım," diye itiraf ediyorum.

"Kızgın değilim. Ben kızmıştım. Onu alabilirsin."

"Tristan, bu tek seferlik bir şeydi. Ciddi bir ilişki peşinde değilim. Üzerinde çalışmam gereken bir sürü şey var."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve tıpkı Eric'in gözlerinde olduğu gibi acıma görüyorum. "Biliyorum ve ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben de üzgünüm. Belki sana yardım etmek için bir şeyler yapabilirdim."

"Yapmadığına sevindim. Beni durdurmuş olsaydın Charlie hayatta olmazdı."

"Onu gerçekten seviyordun, değil mi?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum. "Yaptım. Yaptım. Sadece hak ettiği şekilde değil." Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. "Peki, eve ne zaman dönüyorsun?"

Ellerini ceplerine sokuyor ve ileri geri sallanıyor. "Eric beni kovana kadar burada takılabileceğimi umuyorum."

Bağırsaklarıma küçük bir tekme, çok hak ettiğim bir tekme. Sürekli şikayet etmeme rağmen onun etrafta olmasına alıştım.

"Tabii, sadece bir yabancı gibi davranma, tamam mı? Lanet PlayStation'ını özleyeceğim." Kıkırdıyorum.

"Evet, belki... Yakında dönebilirim. Henüz ambalajı açılmadı. Eric, oda arkadaşı anlaşmasının bir parçası olarak, seni boşaltma niyeti olmayan hiçbir elektrikli aletin kullanılmayacağını söyledi." Tristan gözlerini deviriyor.

Eric balkondan bağıyor, "O göz devirmeyi duydum!"

"Gitsem iyi olacak." Uzaklaşmaya çalışırken yüzüm yumuşuyor.

Tristan ani bir hareketle beni kucakladı. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi, belki de beni önemseyen insanlar olduğuna dair küçük bir hatırlatma. Belki de bencil bir pislik olmayı bırakmalı ve etrafımdakilerin ilgiye ihtiyacı olduğunu görmek için gözlerimi açmalıyım. *Dünya senin etrafında dönmüyor Julian Baker ve bunu ne kadar çabuk anlarsan, hayatını o kadar çabuk yaşayabilirsin.*

Nazik jestine teşekkür ederek sırtını sıvazladıktan sonra geri çekilip kapıya doğru yöneliyorum ama Eric tekrar bağırmadan önce değil, "Bu arada, bok gibi görünüyorsun. Bir duş alsan hiç fena olmaz. Sheesh!"

Tristan'ın gidişiyle işten biraz izin alabildim ve kendimi el yazmalarına gömebildim. İki hafta boyunca ucuz paket erişte ve kahveyle yaşadım. Eric'in yakıcı patlamasından sonra bile duş almak duyulmamış bir şey ve bu arı kovanı sakalını çıkardım. İlk başta beni rahatsız etti ama kısa sürede üstesinden geldim ve şimdi yemin ederim, arılar oraya yuva yapabilir.

Param azaldığından ya da hiç olmadığından mı demeliydim, spor salonu üyeliğimi iptal ettim ve yaşadığım hayal kırıklığını gidermek için her sabah ve akşam mahallede koşmaya başladım. Charlie'yle karşılaşma ihtimalimin olduğu hiçbir yere gitmiyorum. İyi tarafından bakarsak, yolun aşağısında koşarak her geçtiğimde bana bir bardak ev yapımı limonata ikram eden yaşlı kadın gibi yeni insanlarla tanışıyorum. Hem kabalık etmek istemediğimden hem de çok susadığımdan teklifini kabul ediyorum ve ev yapımı limonata kısa süre sonra fırında kurabiyeye dönüşüyor, oradan da tavuklu turtaya. Söylemeye gerek yok, iyi beslendim ve erişte kısa sürede uzak bir anı haline geldi.

Bir sabah geç saatlerde gönder tuşuna bastım ve e-posta resmen Bay Grimmer'in gelen kutusunda yerini aldı. Sırtımı sandalyeye yaslayarak gerginliğimi azaltmak için parmaklarımı tek tek kırıyorum. Otuz saat boyunca hiç uyumadım, bu yüzden yorgun olduğumu söylemek hafif kalır. En kötüsü de, son yirmi saat içinde bir yerlerde, sonsuza kadar sevişmemiş gibi göründüğümü ve şimdiye kadar mastürbasyon yapmayı bile düşünmediğimi fark ettim.

Temiz bir sayfa. Sadece katıksız, isimsiz ve kimliksiz seks. Telefonumu kaptığım gibi, sayfa mümkün olan her fanteziyle dolana kadar URL'yi yazıyorum. Kız kıza pornoya tıklayıp birkaç dakika kendimi okşamaya çalışarak izliyorum ama rahatlamıyorum.

Bir saat sonra, Brezilyalı bir toplu tecavüze rastlayana kadar imkansız bir görev gibi geliyor ve tanrım, onun üzerinde gezinen on adamla özel bir muamele içindi.

Tam olarak bir dakika on saniye sürüyor.

Artık tükendim.

Uyumaya başlamıştım ki rahatsız edici bir ses beni uykumdan uyandırdı. Görmezden gelmek istiyorum ama Bay Grimmer olabileceğini düşünerek dizüstü bilgisayarımı en son bıraktığım yere uzanıyorum ve okumak için yüzüme doğru çekiyorum.

Merhaba Julian, umarım her şey yolundadır. Benim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum, eğer sorun olmazsa. Bu öğleden sonra bizimle bir parkta buluşabilir misin? Charlie xx

Beklediğim son kişiydi ve gücümü sınıyor. Sonunda hayatıma devam ediyorum, "biz" kelimesini kullandığından bahsetmiyorum bile. Lex beni görmesine izin vermeyecek, verse bile leşle beslenmeye hazır bir akbaba gibi üzerimizde dolaşacağından eminim. Ne kadar küçük olursa olsun, bir parçam ona bunu borçlu olduğumu hissediyor. İster kapanış, ister minnettarlık, ne derseniz deyin ve bunu aklımda tutarak buluşmayı kabul ettiğime dair mesaj atıyorum. Sadece saniyeler sonra bir zaman ve yerle yanıt veriyor.

Ve iki saat sonra bir park bankında oturmuş, düş almış ve tıraş olmuşum. Sakal çocukları korkuturdu ve Charlie'yi etkilemeye çalıştığımdan değil. Beklenti içinde beklerken ellerim nemli hissetmeye başladım, güneş de bana yardımcı olmuyordu.

Çocuklar etraflarında olup biten her şeyden habersiz oyun alanına girip çıkıyorlar. Bu bana çocuklar, aile ve tüm o evlilik saçmalığı hakkında düşündürüyor. Otuz üç yaşındayım ve bir aile kurmak için zaman daralıyor. Hayatımı paylaşmak istediğim bir kadınla tanışmaktan bahsetmiyorum bile. Bu artık istediğimden emin olmadığım bir hayat, yine de gözlerimin önünden geçiyor - neyi kaçırıyor olabilirim? Gerçeklik birkaç dakika sonra bir çocuğun havaya fırlattığı bir aksiyon figürünün kafama çarpmasıyla ortaya çıkıyor.

Belki de o sinir bozucu küçük pislik toplum içinde nasıl davranacağını öğrenmeli. Evet, belki de hiçbir şey kaçırmıyorumdur.

Önce sesleri duyuyorum, bu da beni o yöne bakmaya zorluyor. Charlie sadece birkaç adım ötede, hovercraft'a benzeyen bebek arabalarından birini itiyor. Tahmin ettiğim gibi, yalnız değil. Lex onun arkasında duruyor ve bilinmeyen bir bakışla beni izliyor. Charlie'yi yanağından öpmek için eğiliyor ve salıncaklara doğru koşan kızının peşinden uzaklaşıyor.

Charlie beni sıcak bir gülümsemeye karşılıyor ve parktaki bankta yanıma oturuyor. Üzerinde bir şort ve DC karakterleri olan bir tişört vardı. Tristan ve Charlie'nin pek çok ortak noktası olabilir. Gülümsemeye devam ediyor ve güzel tenini aydınlatan ışıltıyı görmezden gelmek mümkün değil. Tanrı'ya ne kadar şükretsem az. Sağlıklı görünüyor. *Yaşıyor.*

Unutma, istediğin buydu, Charlie'yi canlı ve mutlu bir şekilde alıp gitmek.

"Hey." Sırıttıyor.

Charlie gergin görünüyor, şortunun yıpranmış etek ucuyla oynayıp duruyor. Bu sadece birkaç dakika sürüyor ve bebek bir feryat kopararak Charlie'nin dikkatini garip sessizliğimizden uzaklaştırıyor. Kolaylıkla bebeği bebek arabasından alıyor ve kucağına alıyor. Ağlama sesi hafifliyor ve çok fazla müdahale edilmeden kız sakinleşip sessizleşiyor.

Toparlayabildiğim kadarını toplayabiliyorum. Lex'in bakışları daha fazla bir şey yapmamı engelliyor.

"Yani, bu o mu?" Yüz ifademi belli belirsiz bir gülümsemeden öteye götürmüyorum.

Charlie kızından bahsederken gülümsüyor. "Bu Ava Lily Edwards."

"Çok büyümüş, çok güzel bir kız olmuş. Sizin adınıza gerçekten çok mutluyum."

"Bunun benim için anlamı çok büyük Julian." Sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi duraklıyor. Charlie'yi iyi tanırım, açık sözlüdür ve zaman zaman Eric'le bir elmanın iki yarısı gibidirler. Açık sözlü olmasıyla tanınır ama yine de nezaket ve görgü kurallarının ne anlama geldiğini bilir, Eric'in aksine, o sözel ishal geniyile doğmuştur.

"Sizi aramamın nedeni hem Lex'in hem de benim size teşekkür etmek istememiz..." Adını söylerken gözleri ona çekiliyor ve aralarındaki bağlantı tartışılmaz. Sanki manyetik bir gücün onları birbirlerine çektiğini görebiliyorsunuz. Kıskançlığa karşı tamamen bağışık değilim, ancak Charlie'nin yanında nerede durduğumu biliyorum ve bu onun kocası ve çocuklarının babası olarak onun yanında değil. Burada ne halt ediyorum, yaraya bir şişe tuz mu basıyorum? Yani, devasa boyutlarda. Onlar mutlu bir aile, anlıyorum. Ve ben bir hiçim.

Konuşmaya devam eder, "Lex'in belli etmediğini biliyorum ama bizi kurtardığın için o da benim kadar minnettar. Ne yaptığın umurumda değil Julian. Tek umursadığım bu küçük kızın hayatta kalmış olması ve sen olmasaydın... bu gerçekleşmezdi."

Yaptıklarım için pişmanlık mı duyacağımı yoksa hatalarım için minnettar mı olacağımı bilememe hissiyle birlikte midemdeki acı da geri dönüyor.

Lex salıncakta duruyor ve kızını itiyor. Gözleri beni izliyor, şaşkınlık ve hayal kırıklığı karışımı bir bakışla arkasını dönüp kızını itmeye devam ediyor. Beni öldürmek istiyormuş gibi görünmüyor ama gülümsediği de söylenemez.

"Julian, geçmişte yaptığının yanlış olduğunu biliyorum. Sana o şekilde davranmamalıydım. Lex'e bulaşmadan önce seninle olan ilişkim bitmeliydi. Sonuçtan pişman değilim... Sadece bu süreçte insanların çapraz ateş altında kalmamasını dilerdim."

"Charlie, bitti. Hayatımıza devam ettik." Basit kelimeler. Ne de olsa ben bir erkeğim. Ancak kadınların duygularını roman yazar gibi detaylandırmaları gerekir.

"Biliyorum Julian, ama tüm bunlara rağmen... Bence yardıma ihtiyacın var."

Sesindeki samimiyeti duyabiliyorum. Belli ki bana yaklaşmayı düşünüyormuş. Bir müdahaleye ev sahipliği yapmanın asla kolay olmadığını ilk elden biliyorum. Elbette yardıma ihtiyacım var. Sadece nasıl alacağımı bilmiyorum.

Sözlerini özümsememe izin vererek etrafımda oynayan çocukları izlemeye devam ediyorum. Kızı Amelia artık salıncaklardan ayrılmış ve kum havuzunda oturan bir çocukla arkadaş olmuş. Başka bir çocuk alana girip dikkatini çekene kadar her şey yolunda. Bir numaralı çocuğu unutuyor, ona sırtını dönüyor ve yeni çocukla kumdan kaleler yapmaya başlıyor.

Anne gibi, kız gibi.

"Bunu seni seven biri olarak söylüyorum. Belki senin sevilmek istediğin şekilde değil ama benim için yaptığın her şey için seni gerçekten seviyorum. Seni acı çekerken görmek beni incitiyor. Hayatını yaşadığını ve mutlu olduğunu görmek istiyorum. Sen en iyisini hak ediyorsun."

Charlie'nin beni sevdiğini söylediğini duymak, hayatımın bu kısmının artık sona erdiğini anlamam için yeterli. Oturup bekleyebilirim -daha çok oturup homurdanabilirim- ya da yoluma devam edip Charlie'den ve etrafımdaki ayartıcı şeylerden uzakta kendime yeni bir hayat kurabilirim.

Amelia bize doğru koşarken sohbet kısa sürüyor. Üzerinde pelerinli bir Batman tişörtü ve küçük siyah botlar var ve üstü başı kum içinde. Yine de umursuyor gibi görünmüyor. Çocuklar ve kum havuzları arasında ne var?

"Anne! Ava bebeği salıncağa bindirebilir miyim?"

Charlie onun yanağına dokunuyor, bu fark edilmeyen bir anne jesti. "Buggy, o çok küçük. Neden babanı çağırıyorsun?"

Harika. Hesaplaşma.

"Ben artık Buggy değilim. Ben Batman'im! Bak, pelerinime bak."

İroni. Zümrüt yeşili gözleri ve yüzündeki her şey Lex'inkini yansıtıyor olmasaydı, babalığını ciddi ciddi sorgulayabilirdiniz.

Charlie küçük bir kıkırdama çıkarır. "Evet, ne düşündüğünü biliyorum."

Gülüştü bulaşıcı ve ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. "Yani Batman'i seviyor mu?"

"Geçen yıl kuzeninin doğum gününde gördüğünden beri ona takmış durumda. O çılgın biri. Evcil hayvan olarak uğur böceği besliyor. Odasında yirmi tane kadar vardı, bu yüzden 'Buggy' adını aldı. Bir kızımız olmasının çay partileri ve aşırı pembe anlamına geldiğini sanıyorduk ama size söyleyeyim, her şey bunun dışında oldu." Charlie'nin gülümsemesi sabit kalıyor. Kızı bir erkek fatma olsa da, yüzündeki gururlu ifadeyi görebiliyorsunuz. "Eric ona doğum günü için Londra'dan bu süslü çocuk çay setini bile aldı. Hediye açtı ve Rocky'yi bulmaya koştu çünkü onun hediyesi bir basketbol topuydu. Lakers'ın maçlarını izlemeye bayılıyor."

"Eric'in yıkılmış olacağını tahmin edebiliyorum," diye cevap veriyorum rahatlıkla. "Yıkılmak bunu karşılamıyor bile. Sanırım F-bombasını düşürdü ve

Size söyleyeyim, Amelia söylediklerinizi tekrarlıyor, bu yüzden Eric o gece bizden bir sürü laf işitti."

Lex yanımıza gelmeden önce bir süre daha gülüyoruz. Charlie'nin yanında duruyor, bebek Ava'yı onun üzerinden alıyor ve dudaklarını alnına götürüyor. Charlie'nin onu hayranlıkla izlediğini görüyorum, ama gözleri sanki bir şey söyletmeye çalışıyormuş gibi bir şey yapıyor.

Hepimiz sessiz kalıyoruz, sadece çocukların çığlık sesleri ve hafif bir esintinin ağaçlarda ara sıra yarattığı hışırtı duyuluyor. Bulutlar bir küme haline gelmiş, grinin tonları bizi olacaklar konusunda uyarıyor. Uzaktan gelen bir gök gürültüsü çocukları ürkütüyor ve ebeveynler yağmurdan önce ailelerini ve eşyalarını toplamak için çabalıyor.

Benim için farklı türde bir fırtına yaklaşıyor ve vurmak üzere. Lex boğazını temizliyor. "Karımı ve bebeğimi kurtardın."

Bu bir teşekkür değil, daha çok bir açıklama. Tek kelime etmiyorum.

Charlie elini benimkinin üzerine koyuyor ve bu dokunuş içimi acıtıyor. "Teşekkür ederim, Julian. Bunu kendine ver. Niyetin ne olursa olsun

bizi kurtardı."

Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum ve onun da bana bakmasını izliyorum. Ayağa kalkıyor ve beni kucaklamak için eğiliyor.

Gücüm, zayıflıklarım, mümkün olan her duygu kafamın içinde dönüyor ve bu anda oyalanmak istemediğim için geri çekilip ona hak ettiği gülümsemeyi veriyorum.

Lex onun yanında durmaya devam ediyor ve dikkatle bizi izliyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Gün gibi ortada.

Sonsuza dek uzaklaşmadan önce hepsine son bir kez gülümsedim. Hayatımda bir bölüm daha kapandı.

Ama kitabın bu bölümü onlar için mutlu sonla bitti, benim için değil. Hâlâ yapmam gereken bir sürü vicdan muhasebesi var.

Artık Chelsea yok, artık Charlie yok ve beyaz bir asit yığını içinde ölmeyi reddediyorum.

Ama yardıma ihtiyacım var.

Şimdi beni kim kurtaracak?

CHAPTER 13

Rahat etmek için bacaklarımı karıştırıyorum. Plastik sandalyeleri kim icat ettiyse tam bir sık kafalı. Belki de sorun sandalyeler bile değil, tıpkı benim gibi bu boktan plastik sandalyelerde oturan tamamen yabancılarla çevrili bir daire içinde oturuyor olmam. Bir yanımda yüklerim, diğer yanımda ise şeytanlarım var. *Odada bir kurtarıcı var mı?* İşte bu yüzden hepimiz burada oturup birilerinin bizi kaçınılmaz ölümümüzden kurtarması için dua ediyoruz.

Destek toplantısı yerel kiliselerimizden birinin arkasındaki sessiz bir salonda yapılıyor. Sanırım gazetedeki küçük ilana rastladığımda kader devreye girdi. Büyük bir rehabilitasyon merkezi istemedim. Bana saf diyebilirsiniz ama o kadar da kafayı sıyırmış değilim.

Kırılmış saçlarıyla yaşlı bir kadın oturuyor ve hepimize gülümsüyor. Huzurlu görünüyor ve etrafını saran sakin bir hava var. Kimseye bakmak istemiyorum ama merak beni ele geçiriyor. Bu ucube gösterisinde hepimiz kuklayız. Belki o kadar da berbat durumda değilim, ya da daha kötüsü, belki de bu odada oturan en deli kişi benim. İçimden bir ses karşımda oturan travestinin daha büyük sorunları olduğunu söylüyor.

Kadın boğazını temizler ve yakından bakıldığında elinde bir İncil olduğu görülür.

"İyi günler, dostlar." Sesi rahatlatıcı. Bana büyükannemi hatırlatıyor. "Benim adım Hazel ve yeni arkadaşımıza hoş geldin demek istiyorum."

Grupta birkaç gülümseyen yüz var ve bir de boşluğa bakanlar var.

"Size kendimden ve bugün neden burada olduğumdan bahsetmek istiyorum." Derin bir nefes alıyor. Söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini hissediyorum. "Yirmi yıl önce, bu binanın önünde kocamı ve oğlumu kaybettim."

Odaya ürkütücü bir sessizlik çöküyor. Travesti bir mendil tutmuş, göz kapaklarına bulaşmış aşırı miktardaki mavi göz farını bulaştırmamaya dikkat ederek her bir gözünü siliyor.

"Pazar sabahı ayinini yeni bitirmiştik ve kiliseden çıkıp arabamıza doğru yürüyorduk. Oğlum ayakkabısını bağlamak için durdu ve kocam onu bekledi. Büyük bir patlama sesi duyduğumda sadece birkaç adım ilerideydim. Bir dakika sonra kocamı ve oğlumu yerde yatarken gördüm." Hazel parmaklarını İncil'in kapağındaki oymalı haçın üzerinde gezdiriyor. "Ailemi benden alan bir çocuktü. Sadece on üç yaşındaydı, zorbalıkla bir çeteye sokulmuştu ve sokaklarda hayatta kalmak için ne yapması gerekiyorsa onu yaptı. Yıllarca neden cezalandırıldığımı, Tanrı'nın neden ailemi benden aldığını sordum. Acı dalga dalga geliyor ama bir şekilde neden bağışlandığıma dair bir amaç bulmam gerekiyor."

Onun için kalbim parçalanıyor. Kocanızın ve oğlunuzun gözünüzün önünde vurulması düşünülemez.

"Bunu yanımda taşımama rağmen Tanrı'yı vaaz etmek için burada değilim." İncil'i kaldırıp kısa bir süre için gözlerini kapatıyor. "Bu benim huzur bulma yolum. Herkes farklıdır ve bu iyileşmenin ilk adımdır."

Yanında oturan bir adam ileri geri sallanıyor. Adam sinirli bir şekilde kendini kaşıyor ve Hazel onun sabırsızlığını fark ediyor. Saçları kızıl renginde ve yüzünü kapatıyor, bu yüzden gözleri neredeyse hiç görünmüyor. Kahverengi bol bir kot pantolon ve donuk yeşil bir tişört giyiyor. *Scooby-Doo*'daki Shaggy'ye benzediğini düşünmek için uygunsuz bir an ama benzediği kesin.

"Hâlâ bulamadım Hazel," diye yakınıyor.

Hazel adama gülümsüyor. Bunu ilk kez duymadığından şüpheleniyorum.

"Jerry," diye yumuşakça azarlıyor. "O ilk adımı buldun, tek yapman gereken

kabul etmek için."

Sinirli olmaya devam ediyor, deli gibi kaşınıyor. Kaşınmasında bulaşıcı bir şey var. Kısa süre sonra kendimi kollarımı kaşırken buldum.

suçıçeği geçiriyorsun.

"Buradan defolup gitmem gerek," diye homurdanıyor.

Hazel yanına gider ve elini Jerry'nin omzuna koyar. Önce irkilir, sonra vücudu gözle görülür bir şekilde gevşer.

Bu da neydi böyle?

Kapının hafifçe gıcırdaması, Jerry'nin başına gelenleri yarıda keser. Bir kadın gizlice içeri giriyor ve çıkışa yakın bir sandalyeye oturuyor. Hepimiz ona doğru dönüyoruz, ancak başı eğik ve yüzü kapüşonla kapalı olduğu için yüzünü göremiyoruz. Hazel memnun görünüyor, ancak kadın başını kaldırmıyor.

Onu izlemekten kendimi alamıyorum. Dışarısı kavurucu sıcak ve bu odada, o zaman neden kapüşon giyiyor? Bir parçam bana doğru bakmasını umuyor ama yok. Vazgeçiyorum ve dikkatimi Hazel ve grubun geri kalanına veriyorum.

Altmışlı yaşlarının sonlarında olduğu tahmin edilen yaşlı bir adam, "Benim adım Fred," diye seslenir. "Merhaba Fred," diye herkes bir ağızdan selam verir.

"1992 yılıydı, Barselona Olimpiyatları. ABD'nin altın madalya kazanmasını kutluyorduk ve bir grup tatilci yerel bara gitmek için işlek bir caddeden geçiyorduk. Karşıdan karşıya geçerken birden bir taksi çıktı ve ben yolun ortasında donmuş bir şekilde onu izledim. Arkadaşım beni yoldan iterek ölümden kurtardı." Fred sindirici bir sessizliğe gömülüyor, hikayesi ölümle burun buruna gelmesinden daha trajik görünüyor. "Bende agyrophobia, yani karşıdan karşıya geçme korkusu var" diye itiraf ediyor.

"İlk başlarda çok büyük bir sorun değildi ama zaman geçtikçe işe gitmekte, market alışverişi yapmakta, hatta karşı komşumu ziyaret etmekte bile zorlanmaya başladım. Eşim sonunda beni terk etti ve kızımı da yanına aldı. Paranoyalarımдан bıkmıştı." Sesindeki hüznü ton, karşı karşıya olduğu kargaşayı ve ailesini kaybettiği için yaşadığı acı hayal kırıklığını sadece hafifçe yansıttırıyor - zavallı adam.

"Fred, geçen hafta bize yerel markete yürüyerek yaptığın yolculuğu anlatmıştın," diyor Hazel cesaretlendirici bir şekilde.

Fred yere bakıyor, aşınmış kahverengi botlarını sinirli bir şekilde birbirine vuruyor. "Evet, yürüdüm ama bir saat boyunca caddenin karşısındaki dükkânı izledim."

Aklımdan bir sürü soru geçiyor. Nasıl oluyor da bir yere gidebiliyor? Yolun karşısına geçmemesi mümkün mü? Çakal korkum şu anda çok önemsiz görünüyor.

"Siz yeni insanların ne düşündüğünü biliyorum... bir yere nasıl giderim? Araba kullanıyorum. Yolun karşısındaki postaneye gitmem gerekiyorsa, arabama biner ve giderim."

Jerry, Fred ile hararetli bir tartışma başlatarak nefesinin altında bir şeyler mırıldanır.

İkisine de dikkat etmeden, kendimi kapının yanında sessizce oturmaya devam eden gizemli kıza çekilmiş buluyorum. Yüzünü görebildiğim kadarıyla oldukça solgun. Elmacık kemikleri belirgin ve sağlıklı bir şekilde değil. Bol kıyafetler giymesine rağmen, vücudu bir deri bir kemik kalmış gibi görünüyor. Bakmak istemiyorum ama onda ilgimi çeken bir şey var.

"Dürüst olmak gerekirse, ikiniz kedi köpek gibi kavga ediyorsunuz. Biraz taşaklı olun ve çenenizi kapatın." Travesti onların didişmelerinden bıkmıştır. Adam mı, kadın mı, ne bileyim, göğsü görünen dekolte bir elbise giyiyor. İçgüdülerim, neredeyse üzerime fırlayan adem elması nedeniyle 'erkek' diyor.

Dik dik bakmayı kes.

"Sanki sen konuşuyorsun da, Penny," diye alay ediyor Jerry. "Eğer taşaklara ihtiyacım olursa, eminim külotunun içinde hâlâ bir çift taşak vardır."

"Jerry, Penny," diye sesleniyor Hazel usulca ve sihirli bir değnek değmişçesine susuyorlar, her ne kadar tartışmalarından dolayı hâlâ kızgın olsalar da. Hazel'ın bu odadaki herkes için ana tavuk olduğundan şüpheleniyorum. Ona saygı duyuyor gibi görünüyorlar ve üzerlerindeki sakinleştirici etkisi muhtemelen her hafta geri gelmelerinin tam nedeni. "Her zaman bireylere evlerine götürmeleri için bir görev vermeyi severim, iyileşmek için bir adım. Bu hafta sizi gülümseten tek bir şeye odaklanmanızı istiyorum. Bu, yediğiniz lezzetli bir dondurma ya da gördüğünüz biri olabilir. Bir an için bile olsa sizi mutlu eden bir şey ya da biri." Hazel her birimize umutla gülümsüyor.

"Bir taksi şoförüyle seks yapmak sayılır mı?" Penny hülyalı bir şekilde iç geçirir. "Senin seksle ne alıp veremediğin var? Yemin ederim Penny, bazen öyle bir

wh-" Jerry'nin sözü öfkeli Penny tarafından kesilir.

"Bir ne, Jerry? Fahişe mi? Seksten hoşlanmam beni fahişe yapmaz!"

Oha! Şimdi biraz garip bir bölgeye girdik.

"Yeni üyemizin önünde pislik gibi davranmayı kes, Jerry." Penny doğrudan bana bakıyor ve göz kırpmıyor. Jerry gözlerini devirdi.

"Teşekkür ederim... Penny?" Kibarca sordum.

"Evet, Penny... Penny Tration." Bu kez kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

Gülümsememi gizleyemeyerek başımı sallıyorum ve belli ki Fred yüzünde bir sırıtişla başımı eğerken tek ben değilim.

"Memnun oldum, Penny Tration." Kahkahalarımı elimden geldiğince bastırıyorum. "Benim adım Julian... Julian Baker."

Ahşap zeminde gıcırdayarak ilerleyen bir sandalyenin sesi odada yankılanıyor. Başımı kapüşonlu kızıdan gelen sese çeviriyorum. Başını hafifçe kaldırıyor ve yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Sadece dudakları görünüyor, soluk pembe ve sağ köşesi çiğnediği için çiğnenmiş, büyük olasılıkla bu toplantının endişesinden dolayı.

Onun nesi var böyle?

Her ne ise, hemen şimdi, burada durması gerekiyor. Buraya iyileşmek ve huzur bulmak için geldim, gruptan biriyle yatmak için değil. Bir dahaki sefere bu sandalyeye oturduğumda, geçmişimin kasasını açıp herkesin görebileceği şekilde gözler önüne serme sırasının bana geleceğinden neredeyse eminim.

Bu beni çok korkutuyor.

Hazel sanki korkumu hissetmiş gibi rahatça yanıma geliyor ve avucunu benimkinin üzerine koyuyor. "Korkma. Hazır olduğunda gerçekleşecek."

"Sanırım hazırım, sadece... Bilmiyorum," diye geveledim.

"Julian, sevgili oğlum, konuşmaya hazır olduğunda anlayacaksın. Kalbin ve zihnin senkronize olacak. Kendini zorlama."

Kalbimin ve zihnimin senkronize olması gerekiyor.

Tekrar ediyorum, *kalbim ve zihnim senkronize olmalı.*

CHAPTER 14

Dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Bay Grimmer'dan yanıt alamamaktan duyduğum hayal kırıklığı ve endişe beni kendimden şüphe duyduğum bir sarmala sürükledi. Hiç haber olmaması iyi haberdir saçmalığını siktir et. Haber alamamak benim koca bir başarısızlık olduğum ve hayallerimin bir kez daha son kokain zulamla birlikte boşa gittiği anlamına geliyor.

Saat akşam yediye çeyrek var, haftalık toplantı için ayrılmama sadece on beş dakika var. Bu haftanın büyük bir bölümünü ofiste hiçbir ipucu bulamadan geçirdim ve her an kovulabileceğimden eminim. Maaşımın kiramı karşılamaya yetmediği düşünüldüğünde, ev sahibini bana daha fazla zaman vermeye ikna etmeme rağmen tahliye edilmem kaçınılmaz. Hayat kesinlikle güllük gülistanlık.

Bir kez daha kendimi rahatsız plastik sandalyede otururken buldum. Kendime not: *Rahat plastik sandalyeler* icat et. Taşaklarınız penisinize karşı ezilmiş ve kıcınızın bir yerine sokulmuşken zihninizi iyileşmeye nasıl açabilirsiniz?

Hazel içeri giriyor ve kucağında İncil'iyle oturuyor. Gözlerini kapatıyor ve dudaklarının hareketini izliyorum. Haç işareti yaptıktan sonra sessiz bir dua etmiş olmalı ki gözlerini açıyor.

Fred içeri giriyor ve her zamanki yerine oturuyor, ardından Jerry ve Penny yine tartışmaya başlıyor. Onların konuşmalarını dinlemeye zahmet etmedim.

kısa süre içinde herkesin duyması için yayınlayacağız.

Penny yanıma oturdu. Bugün üzerinde şeker resimleri olan parlak sarı bir elbise giyiyor. Sendika bayrağıyla boyanmış platform topuklu ayakkabıları ona boy kazandırıyor ve bu odadaki herkesin üzerinde yükseliyor. Saçları parlak mavi - belki de saç değil, daha çok peruk gibi. Detaylara bu kadar dikkat ettiğim için kendimi rahatsız ediyorum.

Hazel herkese hoş geldiniz diyor ama ben hemen odayı tarıyorum ve gizemli kapüşonlu kızın burada olmadığını görüyorum. Biraz hayal kırıklığına uğradım. Bugün onun yüzünü görebileceğimi umuyordum.

Jerry bolca tırmalıyor ve herkese buradan gittiğini söylüyor. Hazel bir kez daha onu sakinleştirmeye çalışıyor.

Fred hikayesini *tekrar* anlatıyor.

Bugün *Groundhog Day* ve ben Bill Murray'im.

Belki de dikkatimi çeken tek şey Penny'nin beni baştan çıkarmak için elbisesini kalçasının üzerine çekmeye çalışması.

Testis ve penis. Eğer sende varsa, ilgilenmiyorum.

Fred'in hikâyesi sırasında gizemli kız içeri girer. Başlığını çıkarmış ve parlak kıvılcak saçları göze çarpıyor. Saçları bob tarzında kısa kesilmiş ve perçemleri gözlerinin altına düşen daha uzun bir uzunlukta. Bunaltıcı sıcakta siyah kapüşonlu ceketini giymeye devam ediyor. Beni yakalamadan önce başka tarafa bakmam gerekiyor.

Hazel bize görevimizin nasıl gittiğini, bu hafta bizi mutlu eden tek şeyi sormaya başlıyor.

İlk cevap Fred'den geldi. "*Seinfeld*'in tekrarını izledim. George'un soğan yediği bölümdü. Bir saat boyunca güldüm. Sonra komşum kapımı çaldı ve tartıştık, belki de o kadar gülmemeliydim." Gülümsemesi alaycılıktan dalgınlığa dönüşüyor.

Hazel onu övmekte gecikmedi. "Fred, kahkaha en iyi ilaçtır. Komşunun hoşnutsuzluğu cesaretini kırmasın."

Jerry homurdanıyor ve Hazel'ın da aynı soruyu sormasına neden oluyor. "Hiçbir şey beni mutlu etmedi, bir çocuğun bisikletten düştüğünü gördüğüm zaman hariç. Evet, belki o zaman kıs kıs güldüm. Çocuk hak etmişti, gösteriş yapıyordu falan."

Hazel kelimelerini dikkatle seçer. "Jerry, başkalarının acılarında neşe aramaktan bahsetmiştik."

"Evet, ne olmuş yani? Çocuk onun Kral Bok olduğunu sanıyordu."

Hazel ona, "O daha bir çocuk, yaptıklarının sonuçlarını henüz öğrenmedi," diye hatırlatıyor.

"Aman ne önemli. Ben de çocuktum, tamam mı? Bana ne yaptıklarını umursadıklarını mı sanıyorsun?" diye cevap veriyor uğursuz bir tonda.

"Jerry, onlara doğruyu yanlış göstercek kim vardı? Onlar daha iyisini bilmiyorlardı. Kardeşlerin senin yaşadığın acıyı hissettiler ve ne yazık ki acı ve kızgınlıkla başa çıkma yolları acısını senden çıkarmak oldu."

Jerry dizlerini göğsüne çeker ve ileri geri sallanmaya başlar.

Hazel sesini yumuşatır. "Bir döngünün kırılabilceğini anlamalıyız. Geçmişte yaşananların tekrür etmesine gerek yok. Resmin bütününe bakmalı, hikayeyi ve altında yatanları anlamalıyız."

Dönüp bana bakıyor ve hafifçe başını sallıyor. *Harika. Ya şimdi ya hiç, değil mi?*

Boğazım kurudu. Tanrım, şu anda buzlu bir viski için neler yapmazdım.

"Bir kafede oturuyordum. Yanımdaki bayan kırmızı kadife kek sipariş etti.

Bana hoşlandığımı, daha doğrusu aşık olduğum bir kadını hatırlattı. En azından aşk olduğunu sanıyordum, sanırım." Düşüncelerim ve kelimelerim Karmakarışık. Moron gibi konuşuyorum.

"'Aşk' kelimesinin etrafında bir tereddüt duyuyorum?" Hazel soruyor.

"Sanmıyorum..." Kelimelerimi çıkarmakta zorlanıyorum. "Chelsea'yi sevdiğimi sanıyordum. O benim komşumdu ve onun için deli oluyordum. Bana sataşırdı, benimle alay ederdi ve ben de bana attığı her şeyi, her kırıntıyı kabul ederdim. Onu sevdiğime ikna olmuştum ama on yedi yaşındaydım. Kim on yedi yaşında aşık olur ki?"

"On yedi yaşında aşık oldum... elime." Jerry güler. Penny elini dizine vurarak büyük bir kükreme çıkarır.

"Yaşınızı göz ardı edersek, onunla ilgili hangi duyguları hatırlıyorsunuz? Hangi duyguları aşkla ilişkilendiriyorsun?" Hazel'ın soruları beni afallattı.

"Çok güzeldi. Uzun kahverengi saçları vardı, sanki bir şampuan reklamına aitmiş gibi görünen türden. Çok ipeksiydi ve vanilya gibi kokardı. Ona her yaklaştığımda dizlerimin bağı çözülürdü." Onu sevgiyle hatırlayarak gülümsüyorum, bu uzun zamandır yapmadığım bir şey. "Chelsea bir gözüpekti, benim olmadığım her şeye sahipti. Bu beni hem korkutur hem de heyecanlandırırdı. Ailesi oturma odasında *The Price is Right*'ı izlerken gizlice eve gelip odasında erkeklerle sevişmesi beni çok kızdırdı."

"Tam benim tarzım bir kıza benziyor!" Penny kıkırdıyor.

"Seksi severdi, tamam. Belki de çok fazla." Midemdeki düğümler geriliyor ve hafifçe nefes nefese kalıyorum. "Öldüğü gece ona

onu sevdim...." Başımı eğerek, her yerimi istila etmekle tehdit eden acıyla savaşımaya çalışıyorum. "Yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Chelsea'nin o yönünü hiç görmemiştim, sanki onurlandırılmış gibiydi. Bilmiyorum, açıklayamıyorum ama o yüz bugün bile aklımdan çıkmıyor."

"Seni rahatsız mı ediyor yoksa acını mı hafifletiyor?" Hazel açıklığa kavuşturmak için sorar.

"İkisi de. Bazen yüzünü çok net hatırlıyorum, bazen de hatırlayamıyorum ve bu beni hayal kırıklığına uğrattıyor. İşte o zamanlar sadece alevleri görebiliyorum."

Grup dakikalarca sessiz kaldı. *Harika, buradaki deli benim.*

"Pek çok insanın iyi şeyleri unutup kötü şeyleri hatırlaması yaygın bir durumdur. Mümkün olduğunca çok sayıda iyi şeyi hatırlamaya çalışmanız önemlidir. Örneğin ben her Pazar günü ailemin kiliseden çıkıp dondurmacıya gittiğini hatırlamaya çalışıyorum." Gülümsüyor.

"Ailenin vurulduğu kilise mi?" Jerry şok içinde sorar.

"Evet. On yıl boyunca her Pazar aynı yoldan yürüdük ve sonuncusuna kadar her Pazar neşeli bir olaydı." Hazel'ın yüzü değişmiyor ve bu rahatsız edici anıyı yeniden yaşarken nasıl sakin kalabildiğini merak ediyorum.

Sesimi bulmaya başladım. "Kabuslar beni rahatsız ediyor, aynı sahne tekrar tekrar. Chelsea'nin arabayı ağaca sürmesi ve gözlerimin önünde alevlerin arabayı sarması. Çaresizlik hissi, cesedinin enkazdan çıkarılışını izlemek ve sağlık görevlilerinin onun öldüğünü ilan edişini duymak. Bunu durduran tek şey Charlie adında tanıştığım bir kadın oldu."

Odada bir öksürük sesi duyuldu ama kimden geldiğini görmek için çok geç kalmıştım. "Bize şu Charlie'den bahseder misin?" Penny elini benimkinin üzerine koyuyor.

beni her yönden.

"Chelsea'ye benziyor, güzel, akıllı. Tanrım, o mükemmel."

"Ve?" Penny beklenti içinde bekler.

"Başka birine aşıktı. Hiç şansım yoktu."

"Kadınlar kedicikleriyle düşünür, ne de olsa bilmem gerekir." Penny saçını omzunun arkasına attı.

"Gerçekten, Penny, sen tam bir-"

Penny, "Artık eskidi Jerry, tıpkı kıyafetin gibi," diye alay ediyor.

İkisinin de sözünü kesiyorum. "Charlie öyle biri değil. Onu seviyor, her zaman sevdi. Eğer ortada bir rekabet yoksa rekabet edemezsin."

"Peki, o zaman neden buradasın?" Fred soruyor. Milyon dolarlık soru. *Neden buradayım?*

"Çünkü Chelsea ve Charlie'yi kaybetmek beni uyuşturucu kullanmaya zorladı. Ben kendimin en kötü kabusuyum. Kaybettiklerimin yerini doldurmak için insanları kullanmadan hayatımda ilerlemenin bir yolunu bulmam gerektiğini biliyorum."

Hazel elini kalbinin üzerine koyar. "Oğlum, üstesinden gelmen gereken şeyi kabul ederek ilk adımı geçtin."

Tıpkı okuldaki gibiydi, öğretmen tüm sınıfın önünde sizi övüyordu. İçimde bir rahatlama hissediyorum, Penny eğilip sevinçle elimi sıkıyor. Fred başarıyı onaylayarak alkışlamaya başladı. Jerry her zamanki gibi somurtuyor, sonra cesur bir hareketle bana doğru eğiliyor ve yumruğunu uzatıyor. Onunla yumruk tokuşturuyorum, garip ama sorun değil. Her neyse.

Gözlerim gizemli kızın üzerinde geziniyor. Kolları yukarıdayken bileğinin hemen üstündeki kırmızı izleri görebiliyorum. Onları karıştırmak mümkün değil, bazıları eski yara izleri, diğerleri ise ham ve yeni görünüyor.

Onlar kesik.

Bana doğru bakması için ona gözlerimle yalvarıyorum. O acı çeken bir kız, belki de bu odadaki hepimizden daha fazla. Solgun tenini yaralayan her kesikte onu onarmak ve ona ihtiyacı olan umudu vermek istiyorum. Bu kızda beni kendine çeken her neyse, onu kontrol etmem gerekiyor. Bir şey beni ele geçirmiş durumda ve kafamda çalan alarm zilleriyle bir kez daha, bir sonraki saplantıyı bulmaya çalışmayı bırakmalıyım.

Başını kaldırdığını ve gözlerinin doğrudan benimkilere baktığını gördüğümde her şey durur.

Onlarda tanıdık bir şeyler var. Onları daha önce görmüştüm. Beynimi zorluyorum ama bir şey bulamıyorum.

Bu benim büyük bir hatam ve her seferinde yaptığım şey. Sanırım şimdiki zamanımda geçmişten insanlar görüyorum.

Bakışlarını kırarak başımı sallıyorum, düşüncelerimi temizliyorum.

"Sevgilim, köşedeki barda bir şeyler içmek ister misin? Ben ısmarlıyorum." Penny göğüs dekoltesinden bir yirmilik çıkardı.

Başımı sallıyorum ve onun maskaralıklarına gülüyorum, ancak gizemli kızın odadan çıkıp iz bırakmadan ortadan kaybolmasını kaçıyorum.

CHAPTER 15

"Bir gün babam beni annemin kilise kıyafetleriyle banyo aynasının önünde geçit yaparken yakaladı. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü ve ölüme terk etti. Bu o hasta piçi son görüşüm oldu."

Penny'nin korkunç hayat hikâyesi ancak bir şişe tekila ve iki kadeh shot ile dinlenebilir. Beni gülmekten kırıp geçiren bölümler de var, onu bu dünyaya getiren adamın boynunu sıkmak istememe neden olan bölümler de.

Barda oturmuş, 'hadi sırayla trajik hikayelerimizi anlatalım' oyunu oynuyor ve ardından güçlü bir tekila shot içiyorduk.

"Tamam, benim sıram," diye geveliyorum.

Penny soru sorulmasından hoşlanıyor, benim aksime.

"Peki, güneyde tam olarak neler oluyor? Erkeklerden mi yoksa kadınlardan mı hoşlanıyorsun?"

Ağzından bir kahkaha kaçıyor, neredeyse yediği fıstığı döküyordu. "Frankenweenie'yi kestirecek param yok ve ben tamamen erkeklerle ilgiliyim." Kolumu tutmadan önce bana yaklaşıyor ve yorumuna gülüyor. "Tatlım, göz kamaştırıcısın ve eminim ki senin aletine yaklaşan her kadın otur... tis... fied olmuştur." Parmaklarını şıklatıyor, sonra zarifçe bardağına biraz daha tekila dolduruyor.

"Penny, ben kukudan yanayım. Alınmak yok." Kıkırdıyorum.

"Tatlım, alınma ama kıcına iyi bir şaplak istersen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Bu düşünce beni acı içinde kıvrandırdı, zevk değil. Acaba Eric ilgilenir miydi? Tanrı aşkına Julian, eşcinsel çöpçatanlık yapma. Bu tam bir hatun işi.

Merakımı dizginleyerek günlerdir kafamı kurcalayan soruyu soruyorum. "Jerry ile aranızda ne var?"

"Ahh, yaramazlık köşesinde oturup yaptıklarını düşünmesi gereken olgunlaşmamış küçük bir velet," diye yakınıyor.

"Hikayesi nedir?"

"Ayrıntılardan emin değilim, sadece Fred'in bana anlattıkları var. Küçükken kardeşleri tarafından dövülmüş. Bu olay yıllarca sürmüş ve görünüşe göre ailesine mahalledeki çocukların bunu yaptığı yalanını söyletmişler. İşin iğrenç yanı, bunu diğer çocukların önünde gösteriş yapmak için yapıyorlarmış. Bir tür bahis gibi." Bir kadeh tekila içiyor ve boğazını yaktığı için yüzünü buruşturuyor. "Bir gün o kadar kötü yaralanmış ki acilen hastaneye kaldırılmış. Ailesine her şeyi anlattı ama ona inanmayı reddettiler, bu yüzden on iki yaşında falan sokaklarda yaşamak için kaçtı."

"Bu çok boktan. Kaç yaşında?" Penny'nin anlattıklarından sonra Jerry için üzülmekten kendimi alamadım.

"Sanırım yirmi yaşlarında."

"Çok daha yaşlı görünüyor," diye yüksek sesle düşündüm.

"Sokaklar sana bunu yapar. Tamam, bu kadar ciddi konuşma yeter, biraz eğlenmeye var mısın?" diye soruyor yüzünde şeytani bir sırıtışla.

"Elbette, Penny Traction, yolu göster."

Hazel ve bir oda dolusu insanla birlikte bir masada oturmuş bingo oynuyoruz. Bu oyunu en son muhtemelen seksenli yıllarda büyükannem, büyükbabam ve onların huzurevindeki eski dostlarıyla oynamıştım. Değişen tek şey artık tekila ile dolu olmam. Bingo ve tekila eşittir çok eğlenceli bir Perşembe gecesi. Benim aksime Penny içkisini fazla dramatik olmadan içiyor. Bingo diye bağırdığında bir kahkaha patlatıyorum ve herkesin dönüp bana bakmasına neden oluyorum. Neyin bu kadar komik olduğundan emin değilim ama duramıyorum ve çok geçmeden Penny ve Hazel da katılıyor, bu da durumun komikliğini daha da artırıyor.

"Doğru anlamış mıyım, bütün gece dışarıda tekila içip bir travestiyle bingo mu oynadın?" Tristan şaşkınlıkla başını kaşıyarak soruyor.

"Ben asla 'drag queen' demedim!" Savunmacı bir şekilde bağıyorum. "Tamam, travesti o zaman?"

"Bilmiyorum, muhtemelen sormak için uygun bir zamanda sormalıydım," diye itiraf ediyorum.

"Bu soruyu sormak için ne zaman uygun bir zaman?" Tristan kıs kıs güler.

Koltuktan doğrulduğumda kafam patlamaya hazırды. "Doğruyu oynarken ve onuncu tekilani içerken. Her neyse, burada ne halt ediyorsun?"

Daha önce fark etmemiştim ama Tristan'ın masada duran iki Starbucks bardağı vardı. Birini kapıp bir yudum alıyorum ve başımın ağrısına iyi geleceğini umuyorum. *Mmm... taze kahve.*

"Eric birkaç günlüğüne New York'a gitti, ben de neden en sevdiğim amcamla vakit geçirmeyeyim diye düşündüm!" Şeref.

"Ben senin tek amcanım," diye belirttim.

"Hem de harika bir tane." Yüzünde sevimsiz bir sırıtma var. Soytarılığına karşı bağışıklığım olmadığı için gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Aw shucks, evlat, güzel konuşmaydı. Şimdi, ne istiyorsun?" "Hiçbir şey." Sırıttırıyor.

"Pekala, Eric'in evinde neler oluyor?"

Tristan'ın omuzları nöbet tutan bir mirket gibi dikleşir. "Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey olmuyor."

"Tanrım, kafamı ısıрма. Sadece işlerin nasıl gittiğini soruyorum," diye homurdandım.

"Özür dilerim. Güzel. Harika. Sorun değil. Eric işle falan çok meşgul."

"Elbette. New York'ta Charlie için çalıştığında yeni müşterilerle dolup taştıklarını biliyorum. Los Angeles'ta da ünlülerle ilgili bir sürü iş vardır herhalde."

"Evet, eve geç gelme eğiliminde ve yorgun olduğunda tam bir sürtük gibi davranıyor. Mesela dün gece... Harika bir yemek yaptım ve tek yaptığı başım ağrıyor diye şikayet edip doğruca yatağa gitmek oldu. O yemek için saatlerce köle gibi çalıştım" diye yakınıyor.

"Evli bir çift gibi konuşuyorsunuz," diyorum gelişigüzel.

"Neden böyle bir şey söyledin?" Kelimelerinde tökezliyor.

"Çünkü evli bir çift gibi konuşuyorsunuz... Rahatla, evlat. Eric'in kendi hayatı var. Onun çatısı altında yaşadığını unutma."

Tristan bir saat daha kaldıktan sonra bir reklam filminin seçmelerine katılmak için ayrılıyor. İki dakikadan kısa sürede yemek pişiren çılgın bir cihaz için. Gülünç ama büyük bir amca olarak ona şans diliyorum.

Yine kendimi yalnız buldum ve endişeyle Bay Grimmer'dan bir yanıt bekliyorum. Hafta sonuna kadar bir haber alamazsam, inisiyatifi ele alıp onunla temasa geçeceğim. Bu belirsizlik hissi artık eskidi.

Perşembe günü geldi çattı ve ben daha ne olduğunu anlamadan yine sorunlar çemberinin içinde oturmaya başladım.

Herkes burada, *Survivor*'ın dün geceki bölümü hakkında, kimin oyun oynamış sayıldığından kimin ittifak yaptığına kadar sohbet ediyor. Neşeli bir sohbet ve Hazel bile konunun iyileşmenin gücü yerine reality televizyona kaymasını umursamadan sohbe katılıyor.

Sohbetin içinde kalmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak, gizemli kızın ortaya çıkmasını endişeyle bekliyorum. Buluşmamızın üzerinden yarım saat geçti ve hiçbir şey yok. Vazgeçtiğini anlıyorum, belki de çok zor geldi. Bu düşünce beni korkutuyor, kendine verebileceği zarar.

Bu gece Penny geçmişini, ailesiyle iletişim kurma çabalarını, sokaklarda geçen hayatını ve insanların yaşam tarzına nasıl tepki verdiğini anlatıyor. Neredeyse her gün çektiği acı ve alayları duymak yürek parçalayıcı ama yine de tanıdığım herkes arasında en güçlü omurgaya sahip olan o. Fiziksel olarak dayak yemiş olabilir ama zihinsel olarak çivi gibi sağlam.

Evli bir adama aşık olduğunu itiraf ettiği sırada kapı gıcırda ve bir ceset içeri süzülerek arka tarafa oturur.

Gizemli kız.

Gözlerim kendi kendine geziniyor, beynim kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyor. Bugün, üzerinde "Parıldayan Erkeklerden Hoşlanırım" yazan bir tişört giyiyor.

Harika, şu vampir seven kızlardan biri.

Kolları görünüyor, yara ve kesikleri örtecek bir ceket ya da kol yok. Çok solgun, Kaliforniya'da yaşamak için garip ama belki de yerli değildir ya da albinolar gibi hiç bronzlaşmadıklarını iddia edenlerden biridir.

Ateş kırmızısı saçları gözlerini kapatırken başını eğmeye devam ediyor. Kadının geri kalanını tararken, dikkatimi çeken parlak bir altın parçasında duruyorum. Sol elinde altın bir yüzük var. *O evli.*

Geri çekilme zamanı. Etrafımda dönüp duran düşüncelerden zihnimi arındırmak için arkamı dönüyorum. Skor yapmak için burada değilim, evli olması kimin umurunda? Hissettiğiniz şey, kendinizden başka biri için duyduğunuz gerçek bir endişedir. Yara izleri hepimizin görebileceği şekilde ortada. Onlara neden olan şey şimdi merakını uyandırıyor. Hepsi bu.

Penny'nin yüksek sesi dikkatimi dağıtıyor. "Ona 'Bay X' diyelim. Yaklaşık altı aydır görüşüyorduk. Onun doğru kişi olduğunu düşündüm. Kafası karışık, bunu anlıyordum. İstemediği bir hayata itilmişti, evliydi, iki nokta dört çocuğu vardı, beyaz çitleri vardı, Prius kullanıyordu."

"Prius mu?" Jerry alay ediyor.

"Uh-huh. Dediğim gibi, ikili bir hayat yaşıyordu. Bir gün benim için her şeyi bırakacağını söyledi. Bir kız ne düşünür ki? Havalara uçmuştum! Kiralamak için bir daire seçmiştik. Eşyalarını bile getirmeye başladı ve sonra bir gün ortadan kayboldu."

Fred eğilir ve Penny'nin sırtını sıvazlar. "Onu bulmaya çalıştım ama herkese göre ailesiyle birlikte şehri terk etmişti. Bir yıl sonra onunla havaalanında karşılaştım, tesadüf eseri. Ailesi ve hamile eşiyle birlikte oradaydı. Hâlâ acı çekiyordum. Neden ben? Yeterince iyi değil miydim?" Penny ağlıyor.

Hazel, gözyaşları yüzünden akarken Penny'ye bir kutu mendil uzatır. Belki de gücü zayıflığını maskeliyordu. Hıçkırıkları yüksek sesli, çirkin ağlamalardır.

"Bu kutsal evliliğin mahvedilmesinde nasıl bir rol oynadığınızı bir an olsun düşündünüz mü?" Ses gizemli kızıdan geliyor.

Konuşurken sesi savaşa gitmeye hazırmış gibi çıkıyor.

"Elbette, ama tatlım, bir adam sana seni sevdiğini söylese, bu sözleri ciddiye alırsın. Bazen kalbin başka birini görmez ya da umursamaz," diye kendini savunuyor Penny.

Gizemli kız öfkeyle, "Tam bir hıyar olsa da, hâlâ bir ailesi olduğu için şanslı yıldızlarına şükretmeli," diyor. Başını eğiyor, sözleri zar zor duyuluyor. "Her gün onun neden bizden alındığını merak ediyorum. Onu hayatta tutmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Oğluma baktığımda, onun da benim hissettiğim acıyı hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Bazen iyileştiğimi düşünüyorum ama sonra bir şey oluyor... radyoda onun şarkısı çalıyor,

yanımdan aynı saç rengine sahip biri geçiyor. Ya da ailenin kucaklaştığı o aptal bebek sabunu reklamı bile."

Grup sessizdir ve onun duygularını dile getirmesine izin verir.

"O bebek sabunu reklamı beni her seferinde etkiliyor," diye itiraf ediyor Fred. Jerry ve Penny hep bir ağızdan başlarını sallarlar.

Sinirlerini gizlemek için tişörtünü çekiştiriyor. "Oğlumun nasıl bir ailesi var? Bir aile nasıl sadece anneden ibaret olabilir?"

Hazel konuşuyor: "Aile bir baba, bir anne ve bir çocukla tanımlanmaz. Aile bir duygudur, bir statü değil. Richard ve George'u kaybettiğimde ben de aynı soruyu sormuştum."

Gizemli kız Hazel'a "Neden yeniden evlenmedin ya da daha fazla çocuk yapmadın?" diye sorar.

"Kırkklı yaşlarımda başındaydım ve daha fazla çocuk sahibi olmak benim için pek uygun değildi. Evliliğe gelince? Başka erkeklerle de çıktım. Aslında Miles ile neredeyse dört yıldır birlikteyiz."

"Ve onunla evlenmek istemiyor musun?" Belli ki gizemli kız sesini bulmuş.

"Miles ve benim zaten harika bir ilişkimiz var. Birkaç yıl önce eşini göğüs kanserinden kaybetti. Benim de çok sevdiğim iki kızı var. Bizim için bugün sahip olduklarımızın tadını çıkarıyoruz. Evlilik kutsaldır ve biz bu yemini artık aramızda olmayan insanlarla birlikte ettik. Miles'ı onun beni sevdiği gibi seviyorum."

Sanki bir kasa açılıyor ve sorular ve merak, bir tür cevap almak için istekli bir şekilde masaya yatırılıyor.

"Karısı hakkında konuştuğunda kıskanıyor musun? Anlamıyorum. Kocam hakkında konuşmayı asla bırakmak istemiyorum. O benim hayatımdı... O benim hayatım," diye kendini düzeltiyor gizemli kız.

"Oh, canım, hayır. Büyük aşklarımız hakkında konuşmayı severiz. Bu anıları canlı tutmanın bir parçası. Eşinin ailesiyle çok zaman geçirdim ve tüm harika hikayeleri dinlemekten keyif alıyorum. Olağanüstü bir kadındı ve Miles'ın onu neden çok sevdiğini biliyorum. Miles'ın onun hakkında konuşurken yüzünün aydınlandığını gördüğümde, bu beni tamamlıyor. O her zaman Miles'ın bir parçası olacak ve Miles'ın en iyi yönlerini ortaya çıkaracak. Onu bugün olduğu kişi yapıyor. İnsanların hayatlarımızda oynadıkları ya da oynadıkları rolleri anlamak bize bir rahatlık hissi verir ve bazen kontrolümüz dışında gelişen olaylara bir son verir."

Hazel kıza doğru yürür ve elini uzatır. Kız korkuyor, kendini tutuyor ama kısa süre sonra elini Hazel'ın elinin içine koyuyor ve onu çemberimize kadar takip edip yanına oturuyor.

Onu izlemeye devam ediyorum çünkü bir şey beni rahatsız ediyor, bu aşinalık hissi ve beynimi kurcalamak beni hiçbir yere götürmüyor. Grup önümüzdeki Cumartesi günü yapılacak okul gezisi hakkında konuşmaya devam ediyor. Hiç dikkatimi vermiyorum çünkü gizemli kız beni izliyor. Koyu halkalarla gölgelenmiş kasvetli gözleriyle bana bakmaya devam ediyor. Biz bu merak oyununa devam ederken kaşları hafifçe kalkıyor.

Etrafımızdaki herkes ayağa kalktı. Bakışlarımı kırarak veda ediyorum.

Penny, Hazel'ı horoz korkusu ve gezide bir horoz görürsek altına işeyebileceği konusunda uyarıyor - onun sözleri, benim değil.

"Julian." Ses yanımda, o kadar yakın ki, tatlı şeker kokusu etrafımıza yayılıyor.

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum... uh?" Kendini tanıtmamasını umarak kibar bir jestle elimi uzatıyorum.

"Sorun ne Batman? Dilini kedi mi yuttu?"

"Tamam, beni yakaladın. Tanıdık geliyorsun ama aklım bana oyun oynuyor olabilir. Bu grupta bariz olanı saklamanın bir anlamı yok."

"Burası büyük, berbat bir aile gibi," diye belirtiyor.

"Evet, ama kendimi normal hissetmemi sağlıyor." Heyecanla bekliyorum ve sadece birkaç dakika sonra elini uzatıp benimkini sıkıyor.

"Adriana," diyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Adriana-" Cümlemi yarıda kestim. "Adriana Edwards?"

"Öyleydi, şimdi Evans," diye düzeltti beni.

Elimi aniden çekiyorum, onun kimliğinin ağırlığı beni paniğe sürüklüyor. Odadan aceleyle çıkmadan önce bir yere gitmem gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyorum, yani *Roadrunner'in steroidler üzerinde* eve dönmesi gibi bir aceleden bahsediyorum.

Adriana Evans.

Charlie'nin en iyi
arkadaşı. Lex'in kız
kardeşi.

Gizemli kız sonunda ortaya çıktı.

Binamın önünde durmuş, gökyüzüne bakıyor ve evrenle iletişim kurmaya çalışıyorum. Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Bu grubun amacı unutmak ve yola devam etmek, ama hayır, sen beni kapasitemin ötesinde test etmek için araya başka birini sokuyorsun. Yani, o sınır dışı, bu toplantıda ruh eşimi aradığımdan değil.

Sadece ondan uzak dur. Bunu yapabilirsin.

Hangi yöne dönsem boku yiyorum. İçimi dökmeye, bana sunulan bu saçma sapan hayat bahanesinden dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Cep telefonumu çıkarıp numarasını çeviriyorum. "Hey, bebek, ganimet araması mı?" diye alay ediyor.

"Bingo araması mı?" Yenilmiş bir şekilde cevap veriyorum.

"Oh, tatlım, o kadar kötü mü? On dakika içinde orada ol."

Telefonu kapatıyorum ve Penny'nin kıcıma tekmeyi basacağını ve Adriana Evans'la karşılaşmamı unutturacağını umarak bingo salonuna doğru yürüyorum.

CHAPTER 16

Son toplantı kıcıma kocaman bir falsolu top gönderdi, her yöne zıpladı. Tamam, cidden, Penny ile çok fazla takıldım ve onun kıcıından konuştum.

Son toplantıda dikkatimi vermediğim için, neden saha gezisine gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Hazel her birimizin negatif enerjimizi pozitifliğe ve başkalarına yardım etmeye odaklamamız gerektiğini düşünüyor. Tamam, anladım. Sadece Adriana'yla nasıl yüzleşeceğim konusunda hiçbir fikrim yok ve bu iyileşme sürecinde geriye gitmek beni tedirgin ediyor. Onun en iyi arkadaşı hakkında konuşurken duygularımı nasıl açabilirim? Kardeşini birkaç kez nasıl kazıklamaya çalıştığımdan bahsetmiyorum bile.

Evet, lanet olası geri, tamam.

En son lisede otobüse binmiştim ve aradan on beş yıl geçmesine rağmen hiçbir şey değişmedi. Hâlâ aynı rahatsız koltuklar, yoldaki tümseklere her çarptığımızda hayalarımın ağırması ve en üzücü kısmı da otuz üç yaşındayım ve bir okul gezisine gitmek için otobüse biniyorum.

Otobüs bize ait olmasına rağmen Penny yanıma sıkışmaya karar verdi. Yol boyunca, küçükken bir horozun onu nasıl gagaladığını ve hiçbir lazer ameliyatının gideremeyeceği çirkin bir yara izi bıraktığını anlatıp durdu.

"Penny, madem tekrar olmasından korkuyorsun, neden kısa, sıcak pembe bir elbise giyiyorsun?" diye sordum.

Elbisesindeki kırıklıkları düzeltiyor. "Tatlım, böyle bir yerde kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin. Harika görünmem gerek."

"8 inç topuklu ayakkabı giymişsin."

"Merak ediyorsan diye söylüyorum, pembe bir tanga da var."

Dikkatim Adriana'ya yönelmeden önce bir kahkaha atıyorum. Bizden birkaç koltuk önce tek başına oturmuş, boş gözlerle pencereden dışarı bakıyor. Birden, o gün onu terk ettiğim için kendimi çok kötü hissettim. Düşmanım olarak tanımlanabilecek bir adamla aynı kanı paylaşmak dışında yanlış bir şey yapmamıştı.

Neyse ki bu sadece kısa bir yolculuk çünkü Fred ve Jerry politika üzerine hararetli bir tartışmaya giriyorlar. Jerry zekidir, ona bakarak bunu anlayamazsınız.

Hazel vardığımızı duyurduğunda, biraz temiz hava almak için çaresizce otobüsten fırlıyorum. Hazel başkalarına yardım etmekten bahsediyor ve ben hayvanlardan bahsettiğini fark etmiyorum. Bu seçimini sorguladığımda, birçok insanın diğer insanlara yardım etmekte büyük zorluk çektiğini ve bu dünyada yürüyenlerin sadece biz olmadığımızı hatırlamamız gerektiğini söylüyor.

Barınakta, girişe yakın bir yerde toplandık. Etrafı dönümlerce araziyle çevrili küçük, köhne bir bina. Farklı hayvanların birbirine karışmış sesleri girişte duyabileceğimiz kadar yüksek. Horozun baskın ötüşü Penny'yi ürkütüyor ve çocukça davranışlarından dolayı onu azarlayan Jerry'nin arkasına atlamasına neden oluyor.

Barınağın yöneticisi Amy bizi karşılıyor. Amy bize barınağı neden açtığını ve kurtardığı farklı hayvanların hikayelerini anlatıyor. Bizi her bir dostuyla tanıştırdığı bir tura çıkarırken, neler yaşadıklarını dinledikçe kalbim sıkışıyor. Jerry her zamanki gibi sinirli görünüyor. Fred daha şefkatli ve zamanını terk edilmiş bir evden kurtarılan hasta bir kedi ve yavrularıyla geçiriyor. Penny Hazel'a yapışmış, horozla ilgili hikayesini tekrarlıyor. Araya 'horoz' kelimesini çok fazla sıkıştırıyor.

Jerry, Jerry olarak, buradan gittiğini söylüyor.

Yanımda hafif bir kıkırdama duyuyorum. Adriana gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

Ona gülümseyerek karşılık verirken, ilk konuşan olmak konusunda biraz isteksizim. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Isırmam," diye teklif ediyor.

"Tişörtünde 'I Like Boys That Sparkle' yazıyordu, ben de bir vampir klanıyla çalıştığını düşündüm," diye cevap verdim.

"Ha! Daha kötü bir şey düşünemiyorum... ölememek ve sonsuza kadar yaşamak?"

Bu ifadenin altında yatan bir gerçek var ve Hazel gibi bir yanıt vermek için duygusal olarak yeterince güçlü olmadığımı biliyorum.

"Julian, Adriana, burada kim var?" Hazel önümüzde kafeste yatan bir köpeğe bakmak için diz çökerken soruyor.

Amy bize doğru yürüyor. "Bu Blaze. Bir Labrador. Birkaç hafta önce onu orman yangınından kurtardık."

Hazel'la birlikte zavallı köpeğe bakmak için eğildik. Yan yatmış, hızlı hızlı nefes alıyor, bir tarafı kocaman bir yara izi bırakacak şekilde yanmış. Gözleri donuk, içinde hiç hayat kalmamış. Acısı dayanılmaz görünüyor ve onu dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek içimi acıtıyor.

"O iyi mi?" zntm gizleyemedem, kelimelerim düzensiz bir şekilde soruyorum.

"İyileşeceğini umuyoruz. Yanık dokusunu onarmak için ameliyat yaptık. Sorun şu ki onu bulduğumuzda yavrularından biriyle birlikteydi. Adı Ash. Diğerlerini bulamadık," diyor Amy gözyaşlarını tutmakta zorlanarak.

Blaze'in yavrusunu onun yanında, karnına sokulmuş halde görüyorum. Tipik bir yavru köpeğin aksine, oşkudan yoksun ve uyumaya devam ediyor. Cinsine göre anormal derecede küçük.

Adriana bize katılmak için diz kyor. "Onları sevebilir miyiz?"

Amy gülümser. "Evet, elbette yapabilirsiniz ama nazik olun. Her ikisi de hâlâ iyileşme sürecinde ve ciltleri oldukça hassas."

Amy kulübeyi açarken soğuk ve kirli zeminde oturuyoruz. Hemen elimi uzatmıyorum, bunun yerine Adriana gibi onlarla konuşuyorum. Bir süre sonra kendimize güvenimiz geliyor ve Blaze'i nazikçe okşuyorum. Gözlerini kapatıyor ve dokunuşumuzdan hoşlanıyor. Ash'in kulakları dikiliyor ve sanki Blaze bize onay veriyormuş gibi elimi Ash'in karnına götürüp onu nazikçe okşuyorum. Küçük yavru patisiyle benimle oyun oynamaya, kavgaya çalışıyor ve bu hareket Adriana'nın yüzünü aydınlatıyor. Çok güzel bir gülümseme var ama çoğu zaman kalp kırıklığının ardına saklanıyor.

Jerry küfretmeye başlayınca sözümüz kesildi. "Siktirin gidin, sizi sinir bozucu küçük pislikler!"

Bir grup piliç onu takip ederken Jerry daireler çizerek koşuyor. Adriana'ya bakıyorum ve ikimiz de aynı anda kahkahayı patlatıyoruz.

"Jerry, sonunda kendine bir piliç bulmuşsun, tüylü olması ne yazık." Fred kıkırdar.

Jerry küfretmeye devam ederken, Hazel bile zavallı Jerry'yi görünce kıkırdar.

"Sence onları evlat edinecek biri çıkar mı Amy?" Adriana soruyor.

Amy bize katılmak için diz çöküyor. "Bazen buraya bir hayvanı kurtarmak ve ona bir yuva sağlamak isteyen gerçek insanlar geliyor. Diğer zamanlarda ise bu sadece bir hevestir. Evcil hayvan sahiplenmenin yeniliği geçince sık sık geri döndüklerini görüyoruz."

"Bu çok üzücü," diye mırıldanıyor Adriana. "O bebeğini korumaya çalışan bir anne."

"Tıpkı senin gibi."

Kahretsin, bunu ben mi söyledim?

Adriana Ash'i okşamayı bırakır. Yüzü düşer, farkına varması belki de aklını başına getirir. Birkaç dakika sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Tıpkı benim gibi."

Hayal kırıklığına rağmen Amy barınak turuna devam ediyor ve biz Blaze ile Ash'i yalnız bırakıyoruz. Dikkatimi diğer hayvanlara odaklamaya çalışırken büyük zorluk çekiyorum. Adriana da aynı sorunu yaşıyor gibi görünüyor, sürekli omzunun arkasından Blaze'in kulübesine doğru bakıyor.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordum.

Bu sözleri söylediğimde gülümsüyor, ikimiz de gruptan gizlice uzaklaşıp kulübeye geri dönüyoruz. Oraya vardığımızda yere oturuyoruz ve kulübenin kapısı açık olmadığı için Blaze ve Ash'i sevmek için parmaklarımızı metal ızgaradan içeri sokmak zorunda kalıyoruz.

"Çok çaresiz görünüyor." Karşımızdaki manzara karşısında üzülen Adriana, Blaze'i okşamaya devam ediyor.

"O bir savaşçı. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ölümle burun buruna geldi, çocuklarının acı çektiğini gördü ama bir şekilde üstesinden geldi." Avuç içimi çenesinin altına yerleştiriyorum ve onu nazikçe okşuyorum.

Adriana'nın yanağına yalnız bir gözyaşı düşüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum, gözyaşını silmeyi ve acısının üstesinden gelmesine yardım etmeyi çok istiyorum ama biliyorum ki buna karışmak bana düşmez.

"Yeğenimi kurtardın," diye mırıldanıyor gözyaşları arasında.

Bu konunun gündeme gelmesi kaçınılmazdı. Bu konudan kaçış yok. "Ve sen Charlie'yi kurtardın," diye devam ediyor.

"O durumda kim olsa ne yapardı, onu yaptım." Blaze ve Ash'e bakmaya devam ediyorum. Ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim, yaptıklarımın kaçamıyorum ve bu beni öfkeliyor. Başkalarının beni geçmişimden dolayı kınamasının imkânsız olduğu bir yere kaçmak istiyorum.

Kimsenin seni bulamayacağı tek bir yer var.

Ya da sadece şeytanın cennetinde sonsuza dek yaşamak için günahlarınızın unutulabileceği bir yer.

Kendimi yerden kaldırıyorum ve Adriana'yı bir kez daha terk ederek tek kelime etmeden uzaklaşıyorum.

Hazel bir kuş kafesinde yaralı bir kuşu besliyor. Ona gideceğimi bildirme nezaketini göstermeliyim. Her şey çok fazla. Anlıyor ama ben ayrılmadan önce ona ihtiyacım olursa diye numarasını ve adresini yazıyor. Gözlerindeki acıma duygusunu görebiliyorum ve bana yardım edemediği için kendisini kötü hissetmesine neden olduğum için utanıyorum.

Eğilerek ona sarıldım, o da bana sıkıca sarıldı ve tam şu anda duymam gereken sözleri fısıldadı: "Canım, kaybolmuşsun, bunu gözlerinde görüyorum. Herkes eve dönüş yolunu bulur. Sadece sana doğru yönde rehberlik edecek birini bulman gerekiyor."

Anlayışla başımı sallıyorum, şimdi kendimi eve götürme göreviyle karşı karşıyayım. Tek bir çıkış yolu var ve onu yürümeye başlamak için daha iyi bir zaman olamaz. Toprak ve taşları tekmelerken bir hışırtı beni ürkütüyor ve Adriana yanımda beliriyor.

"Benden neden kaçıp duruyorsun?" diye soruyor ve bende olmayan bir cevap istiyor.

Sorusunu duymazdan gelerek yürümeye devam ediyorum, geri döneceğini umuyorum ama kolumu geri çekiyor. Gözleri kısılmış, sabırsızlıkla cevap vermemi bekliyor.

"Ne söylememi istiyorsun? Herkes Charlie'yi *senin* kurtardığını söylüyor. Tanrıya şükür oradaydın! Ben herkes gibi hissetmiyorum. Yanlış bir şey yapıyordum. Orada olmamalıydım," diye bağırarak hayal kırıklığımı dışa vuruyorum.

"Ve sen orada olmasaydın, birkaç dakika içinde ölmüş olacaktı. Kardeşim de onunla birlikte ölebilirdi, kızları yetim kalırdı ve ailesinin ve arkadaşlarının geri kalanı ömür boyu kırılmış olurdu. Bu nasıl bir duygu?" diye bağırıyor.

Nasıl hissettirdiğini biliyorum. Chelsea'nin ölümü onu tanıyan herkesi etkiledi. Hatta ailesinin bile hayatını aldı. Bu en kötü duyguydu ve hiç kimse buna katlanmak zorunda kalmamalı.

"Aynen öyle. Hayatta kalanlar üzerindeki etkisini biliyorsunuz. O sırada seni oraya getiren her neyse ya da her kimse bir lütuftu. Olanla savaşmayı bırak." Cesur ifadesi beni konuşamaz hale getirdi.

Yere çömelip ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, yalnızlık için yanıp tutuşuyorum ama bir yandan da etrafımdaki bu zincirden kurtulmak istiyorum.

Boyun.

"Chelsea'yi kaybetmek dayanılmazdı. Charlie'nin bunu düzelteceğini düşünmüştüm.

Yanılmışım."

"Acıyı çok iyi biliyorum. Bir çözümü olduğunu sanmıyorum. Sorun da bu, değil mi?" Ağzından uğursuz bir kahkaha kaçıyor. "İşte bu yüzden hepimiz tımarhaneye gönderilmenin eşiğindeyiz."

Bileğini kendime doğru çekerek onu telaşlandırıyorum. "Bu durumu düzeltmez, Adriana."

Zorla geri çekiliyor, topuklarıyla uzaklaşıyor, sohbetten kaçıyor. Ayağa kalkıyorum, ona yetişmek için hızımı arttırıyorum. Omzunu geri çekerek durmasına neden oluyorum.

İstirap onu ele geçiriyor, gözyaşları isteksizce akıyor. "Sakın bana bunun düzelmeyeceğini söyleme. Acı hissetmekten çok sıkıldım. Beni terk etmeye nasıl cüret eder! Oğlumuzu terk etmeye nasıl cüret eder!" diye bağıyor.

Sözcüklerini söylemesine izin verdim, ona sıkıca sarılmak istedim ama anı karıştırmak istemediğim için kendimi tuttum.

"Başka seçeneği yoktu Adriana," diye fısıldıyorum, gözyaşlarını silmek için ceketimin kolunu çekiyorum.

"Seçme şansı vardı. Tedaviyi reddetti. Babam ve Lex ona yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Sonunda bencilce davrandı." Göğsü yükseliyor, kısa nefesler ve panik onu anksiyete krizine sokuyor.

"Adriana..." Sesimi alçak tutuyorum. "Kendi acısı içindeydi. Onun niyetini anlamamanın hiçbir yolu yok. Sen buradasın, Adriana. Annesini seven ve ona ihtiyacı olan bir oğlun var. Bu..." Kolunu yukarı çekiyorum, güneş derin yaralarından yansıyor. "Cevap bu değil."

Nefes alırken kolunu tutmama izin veriyor. "Bunu bilerek yapmadım, en azından ilk seferinde. Bahçeyle uğraşıyordum, Elijah'ın sebze tarlasını ayıklarken ayağım takıldı ve tökezleyerek gül fidanının içine düştüm. Canım çok yanmıştı ama aynı zamanda hissettiğim duygusal acıyı da yok etmişti. İkinci kez bunu bilerek yaptım, o gece toplantıya ilk katıldığım geceydi."

Yolun kenarında durmaya devam ederken kolunu bıraktım.

"Kaybın için üzgünüm Adriana. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama hatırladığım kadarıyla harika bir adamdı."

Gülümsemesi sabit kalıyor. "Harika bir adamdı, herkesin isteyebileceği en iyi arkadaş ve kocaydı."

Uzaktan bir korna sesi geliyor ve sarı otobüs bize doğru yaklaşıyor.

An kaybolmadan önce söylemek istediğim bir şey daha var. "Beni yargılamadığın için teşekkür ederim Adriana. Ama söylemem gereken bir şey var..." Duraksıyorum, onu bunaltmak istemediğim için cümleyi kafamda kuruyorum. "Eğer bir daha böyle hissedersen, sana sadece bir telefon kadar yakınlım. Lütfen bunu unutma."

Geniş bir sırtışla omzunu koluma vuruyor. "Ve eğer bir daha bize Charlie Sheen gibi davranırsan, sadece yarasa işaretini ver, ben de hemen orada olurum."

Otobüsün kapıları açılırken acı acı gülüyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Penny ön tarafta oturuyor ve Hazel onu teselli ediyor.

"Sorun ne Penny?" Endişeyle sordum.

"Bir horoz kıcımı gagaladı!" diye feryat ediyor.

Yüzümü asmamaya çalışarak Adriana'ya bakıyorum.

Fred ve Jerry'nin gözlerinden kahkaha yaşları akıyor ve otobüs şoförü kendini zor tutuyor, bu da içimde kabaran kahkahayı kontrol etmemi zorlaştırıyor.

"Bir horoz kıcını mı gagaladı? Zavallı Penny Traction," diye takılıyorum.

Penny'nin hıçkırıkları kahkaha krizlerine dönüşür. "Evet, tamam, buna alışmış olmalıyım."

Hepimiz histeri krizine giriyoruz ve Hazel her zamanki gibi gururla gülümsüyor.

Gülmek en iyi ilaçtır derler, bir travestinin maskaralıkları da öyle.

CHAPTER 17

Gerçeklerden kaçmak için sığınma evinden ayrılalı bir hafta oldu, ancak gerçekler gelip beni buldu.

Her şey Salı günü başladı. Ofisteki masamda oturmuş, her zamanki günlük işlerimi yapıyordum. Patronum beni ofisine çağırdığında saat ondu. Telefonda sesi alışılmadık gelmiyordu, bu yüzden bir şey düşünmedim. Ta ki ofisine girip İnsan Kaynakları personelinin içeride oturduğunu görene kadar.

Ekonomik kriz, falan filan derken son maaşımı aldım.

Eşyalarımı toplamak için masama döndüğümde bunu tartışmanın bir anlamı yoktu. Göz ucuyla kapı aralığında duran Nyree'yi gördüm. Bana ofisteki üç arkadaşının da işten çıkarıldığını söyledi. Oldukça üzgündü ama kendi cehennemimde olduğum için onu teselli etmek anlamsızdı.

"Peki, beni yemeğe davet etmeden önce ne kadar süre burada durup bacak göstermem gerekiyor?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Yüzümde bir sırıtma belirliyor ve gözlerinin içine bakmadan toparlanmaya devam ediyorum. "Büste o kadar dalmışım ki bacağı fark edemedim."

Bana bir kalem fırlattı ve kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Ev yemeğine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Önümüzdeki Cuma akşamı benim evime ne dersin? Bu hafta sonu şehir dışındayım."

Evine davet edilmesinin tek bir anlamı var, o da iyi bir sikiş ihtiyacı olduğu. Ona ihtiyacı olanı verecek doğru kişi ben olabilirim.

Gözlerinin içine baktığımda şehvet ve zevki bir arada görüyorum. "Tatlı getireyim mi?"

Gözleri vücudumda geziniyor ve sikime doğru iniyor. "Bu harika olacak. Kimse eli boş gelmek istemez..."

Bu kısırtı beni ürkütüyor. Uzun zaman oldu ve biriyle yatmaya ihtiyacım var.

Düzenli işimi kaybetmek çok önemsiz geliyor. Bir park bankında oturmuş bir sonraki hamlemi düşünüyordum. Harvard'daki günlerimi hatırlıyorum da, gazeteci olmak için içimde çok fazla istek, hırs ve arzu vardı. Anlatılması gereken hikayeleri haberleştiriyor, hayatları değiştirmeye çalışıyor ve yazdıklarım aracılığıyla insanların hepimizin birbirimize ulaşması ve yardım etmesi gerektiğini görmesini sağlıyordum. Hepimiz ağzımızda gümüş kaşıkla doğmuyoruz ve en küçük bir insanlık eylemi bile nasıl fark yaratıyor.

Burada, Kaliforniya'da, suç, ünlülerin düşüşleri ve diğer anlamsız konular hakkında haberler yapıyorum. Olmak istediğim kişi bu değil ve bu benim daha iyi bir insan olma arzumu tatmin etmiyor.

Ne yapmak istediğime hâlâ karar verememiş bir halde eve dönerken kapımda bir tabela görüyorum.

Tahliye edildim.

Bildiride tüm eşyalarımın buradan çok uzak olmayan bir depoya gönderildiği yazıyor. *Tek kelimeyle harika.*

Resmi olarak, artık evsizim.

Hazel'in evinin tarifini takip ediyorum ve evinin aslında o gün kaybolduğumda tesadüfen bulduğum çiftlik olduğunu görünce şaşıyorum. Dinginlik ve huzurlu ortam, dairemi kaybetmiş olmanın üzerimde yarattığı baskıyı hafifletiyor. Temiz bir nefes alıyorum ve bulutlara doğru bakıp beni bu muhteşem kadınla, dostlukla ve onsuz yaşayamayacağım bir destek sistemiyle kutsayana teşekkür ediyorum.

Ben toprak yolda ilerlerken Hazel verandada oturuyordu. Küçük ve şirin bir yer, etrafı güller ve karanfillerle çevrili. Ben verandanın merdivenlerinden çıkarken ayağa kalkıp beni selamlıyor.

Adımı söylüyor ve ellerini nazikçe yüzüme koyuyor. Onun sevgisini hissediyorum, annemden umutsuzca özlediğim anne sevgisini. Beni evine götürüyor. Sıcak ve davetkâr, Richard ve George'un hatıralarıyla dolu. Verandaya geri döndüğümüzde, taze limonata ve ev yapımı yaban mersinli keklerin olduğu küçük masaya oturmamı istiyor. Manzara muhteşem.

"Arkadaşlarımın olmasından hoşlanıyorum. Miles şehir dışındayken genellikle briç gecesi için eski tanıdıklarla buluşmaya giderim."

"Miles burada mı yaşıyor?"

Bu kekleri yiyip bitiriyorum ve neredeyse ağzımda eriyorlar.

"Oh, hayır, canım. Hemen köşeyi dönünce bir evi var. Çok güzel bir ev ve kızı ile torunu onunla birlikte yaşıyor."

"İş için şehir dışında mı?"

"Görev işi. Miles bir hemşire. O korkunç kasırgalar vurduğunda güneyde gönüllü olarak çalıştı. Önümüzdeki hafta dönecek ve biz de Hollanda'ya tatile gideceğiz" diye ekliyor.

"Hollanda mı?"

"Evet. Kız kardeşim orada yaşıyor ve onu çok özliyorum." Hazel huzurla konuşuyor. Memnun. Şu anda onun kafa yapısında olmayı ne kadar isterdim.

"Siz yokken grupta ne yapıyorsunuz?"

"Fred anlıyor ve tatil için zamanı kendisi seçiyor. Jerry... bazen geri adım atıyor. Teklifimi kabul etmene sevindim." Gülümsüyor.

"Yardım isterken kendimi zayıf hissediyorum."

"Sevgili oğlum..." elini benimkinin üzerine koydu, "... yardım istemek bir zayıflık değil, bir güçtür. Odanı senin için hazırladım."

Gülümsüyor ve ben başka bir şey söylemiyorum.

Hazel'in evine yerleşmek tam da ihtiyacım olan türden bir terapi. Beni şımartmasına izin vermiyorum ve çoğu zaman mutfakta birlikte çalışarak akşam yemeği hazırlıyoruz.

Bir gece benden iki tabak daha hazırlamamı istedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan kapı çaldı.

Ses koridordan süzülüyor ve kalbim küt küt atıyor. Ben daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan Adriana kafasını mutfığa uzatıyor ve beni sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor.

Onu gördüğümde içimde biriken gerilim boşalıyor. İğrenç geçmişim yüzünden benden nefret edeceğini düşünerek hemen sonuca varmam aptalca.

Yüzü farklı görünüyor, belki hafif bir parıltı, belirgin yanaklarında bir kızarıklık. Koyu halkalar hala gözlerini çevreliyor olsa da, yüzünü aydınlatan sıcak bir kahverengi tonu var. Üzerinde sadece 'Zombi Kıyameti İçin Eğitimde' yazan bir tişört giyen kadının kolları artık ham kesiklerle kaplı değil. Ne yazık ki yara izleri hâlâ duruyor.

Penny'nin tiz çığlığı mutfığa girdi. Eğilip Adriana'yı iki yanağından öpüyor ve yanıma gelip elini uzatıyor, ardından da erkeksi bir şekilde "Nasıl gidiyor dostum?" diye soruyor.

Bir erkeği canlandırmak için gösterdiği zayıf çabaya gülmekten kırıldık. Penny, kalçalarının arasında duran dev yarağa rağmen tamamen kadın.

Gece, hazırladığımız ve bana kalırsa harika olan yemeği yiyerek geçiyor. Yemekten sonra sessiz sinema oynamaya karar veriyoruz. Adriana ve Penny, Hazel ve bana karşı takım olurken başarısızlıklar birbirini izliyor. Penny bu gece oyunu getiren kişi ve birkaç turdan sonra bunun yetişkin sessiz sinema olduğunu keşfediyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde Hazel alınmadı ve kaba mizahtan hoşlandı.

"Kedi mi? Uh... popo? Aman Tanrım, Penny, ne halt ediyorsun?" Adriana hayal kırıklığı içinde sorar.

Penny eğilmiş saçma sapan bir şey yapıyor ve ben bile ne olduğunu anlayamıyorum.

"Um... kanguru mu? Bilmiyorum," diye bağırır

Adriana. Zil çalıyor.

"Köpek stili!" Penny kızgınlıkla ağzından kaçırır.

"Ne? Gerçekten mi? O zaman neden bir kanguru gibi zıplıyorsun?"

"Bu zıplamak değil! Bu arkadan vurmak," diye bağırıyor Penny.

Hazel ve ben gülmekten yerlere yattık.

Penny açıkça bu oyunda berbat.

Hazel geceyi bitirmeden önce birkaç tur daha devam eder. Penny, çıkarları olan bir arkadaş olduğunu itiraf ettiği arkadaşlarından birinden bir telefon alır ve

faydalarından bahsederken, çok iyi baş verdiğini kastettiğini açıklığa kavuşturuyor.

Sistemimde alkol olmadan benim için çok fazla bilgi var.

Adriana ile baş başa, sessizce etrafı temizliyoruz. Saniyeler geçiyor ve ikimiz de aynı anda sessizliği bozmaya çalışana kadar saatler gibi geliyor.

"Önce sen." Sırıyorum.

"Haftanın nasıl geçtiğini soracaktım ama muhtemelen berbat geçtiğini fark ettim çünkü Hazel'la kalıyorsun."

"Biliyor musunuz? Burada olmaktan gerçekten keyif alıyorum. Bir sonraki adımımı düşünmek için bana zaman veriyor," diye rahatça cevap veriyorum. Oda normale döndüğünde yere oturup kalan tatlıları karıştırıyoruz. "Haftan nasıl geçti?"

Bir iç çekiş ve ardından bir hıçkırık. "Özür dilerim. Nedense dondurma bana bunu yapıyor."

"Bence çok şirin," diye onu rahatlatıyorum.

"Sevimli olan tavşanlar ve kabarık kedi yavrularıdır. Bu utanç verici." Tekrar hıçkırır ve yüzü kıpkırmızı olur.

Konuyu değiştirip sohbeti Penny'ye ve onun Eric'le ne kadar ortak noktası olduğuna getiriyoruz.

"İkisi de eşcinsel diye mükemmel bir çift olduklarını varsaymamalıyız," diye belirtiyorum.

"Eric'i aldılar zaten," diyor.

"Biriyle görüşüğünü fark etmemiştim. Aferin ona."

Dönüp bilmiş bir sırıtışla bana bakıyor. "Gerçekten mi? Onun senin yeğenin olduğunu düşünürsek, tüm kirli sırları bildiğini düşünmüştüm."

Az önce ne dedi o?

"Affedersiniz? Tristan'ın bununla ne ilgisi var?"

Bu sefer elini koluma koydu. "Oh, Julian. O kadar kör olamazsın?"

"Belki de öyleyim. Ya da belki de etrafımda olup bitenleri göremeyecek kadar sorunlarıma dalmışımdır. Yani... Bir ara bir şeyler sezmişim ama bu fikrin saçma olduğunu düşünmüştüm. Sikişiyordu... Yani bir kadınla yatıyordu."

"Kimin aklına gelirdi ki, değil mi? Ve senin sayende nasıl bir araya geldiklerine bir bak. Sen farkına bile varmadan düğün çanları çalabilir."

Josie beni öldürecek, sanırım. Oğlunun eşcinsel olup olmadığını biliyordur.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor.

"Hayır, onu mutlu edecekse olmaz. Onu özlüyorum. Onunla takılmayı özlüyorum. Bazen gerçekten yalnız kalıyorum."

Başını sallıyor, sonra geri çekiliyor. "Yalnızlık hissedilir. Sürekli çiftlerle birlikte olmayı deneyin. Sanki bir el sürekli suratınıza tokat atıyor. Beni yanlış anlamayın, onlar için mutluyum, sadece bana sahip olmadıklarımı hatırlatıyor."

"Sanırım Charlie ve Lex'ten bahsediyorsun." Bir kenara bakıyorum. *Bu konuyu neden açtım ki?*

"Evet... üzgünüm. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Onlar hakkında konuşmak seni incitiyor." "Hayır, Adriana... Sadece artık onları düşünmek istemiyorum. Ayrıca,

Bir gün yine o yerde olacaksın. Hazel'a bak."

Gözleri odada geziniyor, sonra benimkine odaklanıyor. "İstemiyorum. Onu hayatımın sonuna kadar hatırlamak istiyorum. Başka birinin anılarımı silmesinden korkuyorum."

Nazik bir gülümsemeyle tüm dikkatini ona vermesini bekliyorum.

"Adriana, imkansız.

Hiç kimse onun ya da anıların yerini dolduramaz."

Konuyu değiştirmek için hızlıca yüzü aydınlanıyor ve hızla ayağa fırlıyor. "Bir fikrim var. Çılgınca ve spontane ama tam da şu anda ikimizin de ihtiyacı olan şey" diyor heyecanla.

Seks olamaz. *Gerçekten mi, Julian? Neden onun hakkında böyle düşünüyorsun ki?* Sığ bir pislik olma.

Sırıtiyorum ve "Kulağım sende" diyorum.

"Detaylar için seni sonra ararım."

"Bekle, bana çılgınca ve spontane bir şey yapmak üzere olduğumuzu söylüyorsun, sonra da ayrıntılar için beni daha sonra arayacağını mı söylüyorsun?"

Gülüyor ve elini güven verici bir şekilde koluma koyuyor. "Tamam, belki de spontane demek yanlış olur. Yarın sabah seni alırım."

"Hepsi bu mu? İpucu yok mu?"

Adriana başını sallıyor ve merakımın beni yenmesine rağmen, sonunda onu bir amaç uğruna mutlu görmek güzel.

"Söz veriyorum Julian, pişman olmayacaksın." İki elini de omuzlarıma koyuyor, küçük boyu sadece çeneme ulaşıyor. "Bana güveniyor musun?"

Ona güvenmemek için her türlü sebebim var.

Kardeşine olan bağı sandığımdan daha derin olabilir. Ama kaybedecek neyim var ki?

Kesinlikle *hiçbir* şey.

"Sana güveniyorum... Adriana."

CHAPTER 18

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Yüzde yüz," diye cevaplıyorum kendimden emin bir şekilde. "Bunu yapmak istediğine emin *misin*?"

"Yüzde yüz bir." O da gülümsüyor.

Amy yanımıza gelip ikimize de imzaladığımız evrakları verdi. Blaze'i sevmek için eğildim. Gözlerinde bir heyecan parıltısı var. Adriana Ash'i tutuyor.

"Ayrılmanın onları travmatize etmeyeceğinden emin misin?" Adriana tekrar soruyor.

Amy, "Yeterince ilgi ve sevgi gördükleri sürece, hayır," diye bizi rahatlatıyor.

İkimizin de tam olarak ihtiyacı olan şey bu ve Hazel, Blaze'in bizimle yaşamasından çok mutlu. Ona bir yer aradığımı söylüyorum ama her zamanki gibi bana susmamı söylüyor.

Blaze ve Ash başlarını Adriana'nın kucağına yaslarken eve dönüş yolculuğu sessiz geçiyor. Gözlerinde umut ışıltısı olan sadece köpekler değil, Adriana da öyle. Kulaktan kulağa sırtıyor ve inkar edilemez bir şekilde, yaraları ve her şeyiyle çok güzel.

"Andy Ash'e aşık olacak. Bu gece onu makul bir saatte yatırabileceğimden çok şüpheliyim."

"Tipik bir çocuğa benziyor."

"Evet, iyi bir çocuk. Sadece hiper, babasının tam tersi." İç geçiriyor, pencereden dışarı bakıyor.

Doğruca toplantıya gidiyoruz ve tahmin edildiği gibi grup bir saatini köpeklerle oynayarak geçiriyor. Sonlara doğru Hazel kibarca dikkatimizi çekmemizi istedi.

Jerry kocaman bir inilti çıkarırken, "Haftalık göreviniz," diye anons ediyor. "Mutlu olduğun yeri ziyaret etmeni istiyorum."

Ağzını ilk açan Penny oldu. "Betty'nin Arka Kapı Genelevi sayılır mı?"

"Tanrım, Penny, sen tam bir-" diye başlar Jerry.

"Yada, yada, yada... elinle konuş çünkü yüzün dinlemiyor," diye karşılık veriyor Penny.

Fred başını sallar, mutlu olduğu bir yeri kabul etmeyi reddeder, ancak Hazel sihirli yöntemleriyle onu etkilemeye çalıştıkça yavaş yavaş kendine gelir ve ön vitrininde izlemekten hoşlandığı motorlu bir tren olan bir hobi dükkanından bahseder.

Öte yandan benim hiçbir şeyim yok.

Bir zamanlar keyif aldığım her yer hoş olmayan bir anıyla lekелendi, bunların hepsi de kafanın güzel olmasıyla ilgiliydi.

Adriana sesini diğerlerinden alçak tutarak, "Zorlanıyorsun, bunu görebiliyorum," diyor. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Ama Andy var," diyorum ona, sıkıntılı yüzünü görebilmek için yan gözle bakarak. "Onu mutlu eden ve karşılığında seni de mutlu eden bir yer olmalı."

Sessiz kalıyor, düşüncelere dalmış. Normalde sesli düşünme sürecinden alışılmadık bir durum. Onu rahatlatmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Bir şekilde bize gelecektir. Bu arada, gerçekten Betty'nin Arka Kapı Genelevi diye bir yer olduğunu düşünüyor musun?"

Adriana'nın omuzları aşağı yukarı hareket etmeye başlar, dudaklarından kahkahalar dökülürken dudakları yukarı doğru kıvrılır. Ruh hali aydınlanırken, güneşin tadını çıkaran solgun bir gül gibi açmaya başlar.

Elini koluma koyuyor, ben de bu özel şakaya katılıyorum, onunla birlikte gülüyorum, diğerleri bizi görmek için dönerken kendini kontrol etmeye çalışıyor.

Penny, ne olduğunu bilmeden, Adriana'nın gözünün köşesi yaşarana kadar katılıyor ve durmamız için bize yalvarıyor, yoksa altına işeyecek.

Hazel gururla gülümseyerek arkasına yaslandı, "Her zaman ne derim?"

Adriana ve ben tekrar histeri krizine girmeden önce hep bir ağızdan "Penny *her zaman* en iyi ilaçtır" diyoruz.

Blaze'in tüylerini okşarken yan yatıyorum. Gözlerini kapatıyor, sakın ve jestime minnettar. Sessiz bir zamanda bir motor sesi duyuyorum. Blaze de varlığı hissedebiliyor ama işitme duyusu zayıf. Paravan kapıya vuruluyor ve orada kimin olduğunu görmek için ayağa kalkıyorum. Onu görmeden önce hissediyorum ve Adriana bana gülümsüyor.

"Hey."

"Selam," diye selamlıyor. "Blaze için ev yapımı ikramlar yaptım."

Kapıyı açtım ve onu içeri aldım. Beni geçip gitti ve içimi garip bir his kapladı. Ne olduğunu bilmiyorum ama görmezden gelmenin en iyisi olduğunu biliyorum.

Adriana Blaze'in hizasına diz çöküp karnını okşuyor.

"Ne yani, benim için ev yapımı atıştırmalıklar yok mu?" Alay ediyorum.

"Mesele şu ki, ben berbat bir aşçıyım. Yani, yemek yapmaya çalışıyorum. Fena değil, ama en iyi yaptığım şey değil."

"Sana inanmıyorum Adriana. Her şey hakkında böyle söylüyorsun ama ben senin yanlış yaptığın tek bir şey bile söyleyemiyorum."

"Yeterince dikkatli bakmıyorsun," diyor ve işte o kendinden şüphe duyuyor.

"Onu aramıyorum."

Okşamaları yavaşlıyor ve vücut dilinin değiştiğini görüyorum. "Elijah bir keresinde rosto pişirmeyi bildiğim sürece yemek pişiremememin umurunda olmadığını söylemişti, önemli olan da buydu. O ve ağabeyim rosto manyağı ve ben de en acımasız rostoyu yapan annemi suçluyorum."

"Annen çok iyi bir kadına benziyor."

"En iyisi. Tanışmanı çok isterim-" Cümlesinin ortasında durdu

Kendini rahatsız hissetmesini istemiyorum. "Arkadaşın olarak onunla tanışmaktan onur duyarım." Onu rahatlatmak ve içindeki suçluluk duygusunu yatıştırmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Neredeyse anında, bana bakmak için başını hafifçe eğdiğinde omuzlarının gevşediğini görüyorum. Bugün onlar bir umut işaretini, hayatın zorluklarına karşı elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir kadını yansıtıyor.

"Peki, gitmemiz gereken şu mutlu yer... Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini göstermeye ne dersin?" Teklif ediyorum.

Bir kahkaha atar. "Anlaştık, önce sen..."

"Birkaç saatin var mı?"

"Andy'yi almadan önce iki saatim var."

Ayağa kalktım ve onu yukarı çekmek için eline uzandım. Verandada durana kadar beni arka kapıdan takip etti.

"Buradayız."

"Uh... Anlamadım?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Los Angeles'a ilk geldiğimde, bir gün kaybolmuşken tesadüfen burayı buldum. Bunu açıklayamam, beni buraya çeken bir şey var. Atlar, yeşillik... Çok dingin." Manzarayı takdir etmek için bir an duruyorum. "Hazel'a ait olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, hem de hiç."

"Yolda kaybol-"

Hafif bir kızgınlıkla sözünü kesiyorum. "Hayır, eğer sorduğun buysa."

"Ben... Ben gerçekten... Yani, bunun yanlış olduğunu söylemiyorum, sadece bunun-"

"Adriana, olmadığımı söyledim."

Elini ön koluma koyuyor, dostça bir jest ama çok alıştığım bir jest, endişeli sinirlerimi yatıştırıyor. "Özür dilerim Julian, ishal-ağız sendromu. Doğruyu söylediğine inanıyorum."

"Bu sizi rahatsız ediyor mu? Kabul edelim, bu konuda çok fazla konuşmadık ve bu odadaki dev fil."

"Charlie'yi sevdiğini biliyorum. Sevmemen mümkün değil. Ama ben kardeşimi seviyorum ve onlar ruh ikizi. Her zaman öyleydiler ve öyle olacaklar. Kefaret, Julian. Onu kurtardın."

"Onu seviyordum Adriana, ama o bir yara bandıydı. Hazel'ın grubunda olmak bana bunu öğretiyor."

"Tıpkı hayatıma giren herkesin Elijah için bir yara bandı olacağı gibi," diye mırıldanıyor.

Kolumu ona doladım. "O senin kocandı, Andy'nin babasıydı. Kimse onun yerini dolduramaz. Tek yapabileceğin seni ve Andy'yi hak ettiğiniz şekilde sevmek. Zamanla, bunu hissettiğinde onu kendinden uzaklaştırma."

"Peki ya sen? Mutluluğu hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

"Dürüstçe mi? Hayır. Ben neyim Adriana? Sevdiklerimi incitmeden sevemiyorum."

"Chelsea'ye zarar vermedin."

"Ama ayağımı yere bassaydım, o hâlâ burada olurdu."

"Evet, hamileliğime bu kadar kapılmasaydım belki Elijah'ın hasta olduğunu fark edebilir ve ona yardım edebilirdim," diye cevap veriyor.

İkimiz de sessiz kalıyoruz, kabullerimizin büyüklüğü bir anlık sessizliği hak ediyor. Hafif bir esinti bizi sarıyor ve havayı dolduran lavanta kokusu aramızda bir sakinlik yaratıyor.

"Yalnız kalmaktan korkuyorum, şimdi değil ama sonsuza kadar," diye itiraf ediyorum.

"Blaze var... ve ben varım. Biz arkadaş olduğumuz sürece yalnız değilsin," diyor rahatlıkla.

"Bu, erkek PMS'sinden muzdarip olduğumda bana rosto pişireceğin anlamına mı geliyor?" Şaka yapıyorum.

"Evet, ama senin için bir paket tampon almakla sınırı çiziyorum."

"Harika. Güzel görsel," diye alay ediyorum.

"Hey, sen söyledin... erkek paçavraları!"

"Çok fazla. Eric... eşcinsel vebası gibi."

"Aman, bunu söylediğini ona söyleyeceğim."

"Sakin buna cüret etme," diye uyarıyorum onu.

Gülüyor, bakışları çiftliğe doğru kayıyor. Tüm yüz hatları yumuşuyor, bu da onun dinginliğini ima ediyor. Kendini dinginliğe bırakıp nimetlerine odaklandığında onu izlemeyi seviyorum.

"Burası çok sakin bir yer. Kendinizi içinde yaşlanırken görebileceğiniz türden bir yer, sizce de öyle değil mi?"

Dinginliğe takılıp kalmışken, dünyanın etrafınızda dönmeyi bıraktığı ve inancın yeniden oluşmaya başladığı bir yerde ya da varlıkta olmanın verdiği huzur hakkında söylenecek bir şey var. En çılgın hayallerimde bile burada, onca yer arasında, Adriana Evans'la birlikte, temiz ve damarlarımda kokain akmadan oturmayı beklemiyordum.

Ve sözlerimiz kendimize kalsa da, aramızdaki sessizlik tam da ihtiyacım olan şey ve belki de ikimizin de ihtiyacı olan şey. Niyetimiz kendimizi en zayıf anlarımızdan canlandırmak, sonsuz mutluluğu yeniden inşa etmek için temel atmak, sadece her zaman hayal ettiğimiz şekilde değil ve ömür boyu yanımızda olacağını varsaydığımız insanlarla değil.

"Evet, Adriana." Ona umutsuzca gülümsüyorum, sakinliğin günahlarımı yıkmasına ve bana hak ettiğim huzuru vermesine izin veriyorum. "Tam da kendimi yaşlanırken gördüğüm yer."

CHAPTER 19

Hazel'la yaşamak çok terapötik olmaya başladı.

Bu bana düşünmek için çok fazla zaman veriyor, bahçesinde hayvanlarıyla sayısız saatler geçiriyorum, Blaze de bundan hoşlanıyor gibi görünüyor. Hâlâ apartman avcılığı yapıyorum ama bulduğum her şeyde evcil hayvan yok yazıyor ve Blaze'i terk etme şansım yok. Hazel atılmış gazeteleri karıştırırken beni azarlıyor, boş yerleri gösteren kırmızı daireleri hemen fark ediyor. Bir gün uzun bir tartışma yaptık ve ben kendi yolumu bulma ve ona yük olmama niyetimi açıkça söyledim. Kendini bulma sürecinin bir gecede gerçekleşecek bir şey olmadığını, ayrıca benim arkadaşlığımdan gerçekten hoşlandığını açıkladı. Mısır gevreğini yeme şeklim ona rahmetli oğlu George'u hatırlatıyormuş.

Hafta boyunca Adrianna Ash'i Blaze ile oynaması için getirdi. Oldukça güzel bir buluşmaydı, her iki köpek de gördüğüm en mutlu iki yaratık gibi arka bahçede koşuşturuyordu. Amy'ye göre Blaze iyi iyileşiyor ve koşabiliyor olması büyük bir gelişme. Amy bana Blaze'in gelişimi hakkında bilgi verdiğinde kendimi hiç bu kadar rahatlamış hissetmemiştim. Belki de etrafımdaki herkesi incitmiyorumdur.

Tembel bir Perşembe öğleden sonrasını verandada dizüstü bilgisayarım ile oturup iş arayarak geçiriyorum. Taslağımdan haber alamadım, bu da moralimi bozuyor.

İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum; bir şeyler bulma umuduyla gönderilen sayısız özgeçmiş ve çoğunlukla eyaletler arası olmak üzere bir dizi kişiye gönderilen e-postalar. New York'ta herhangi bir pozisyona başvurmaya direniyorum, en azından henüz değil. İyileşme yolunda olabilirim ama tüm bu karmaşayı başlatan yere geri dönmeye hazır değilim.

Zihnim Arizona'da küçük bir kasabada bulunan bir gazetenin iş ilanıyla meşgulken cep telefonum bip sesi çıkararak dikkatimi dağıttı.

Adriana: *Benim sıram!*

Dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayan bir gülümseme yayılıyor yüzüme. O gün okul gezisinde numaralarımızı değiş tokuş etmiştik, 'bana ihtiyacın olursa, yardım için ağla ya da bana bir vızıltı ver' olayı.

Beni pediküre falan götürmüyorsun değil mi? Kızlar ve mutlu yerler = şımartmak ve alışveriş.

Adriana: *Kahretsin, mahvettin! Güzellik uzmanım Henrietta, erkek ayak parmaklarına manikür yapmak için cennette olurdu. Bir saat içinde seni almak için Hazel'da olacağım. Yakında görüşürüz. xx*

Adriana hakkında öğrendiğim tek şey dakik olduğu. Size bir saat diyorsa, bir saat demek istiyordur.

Tam bir saat sonra, kornasını çalıyor ve acele etmem için bağıırıyordu.

Arabasının içinde, yolcu tarafında oturuyorum, ne gittiğimiz yolu tanıyorum ne de nereye gittiğimize dair bir yön duygum var.

"Tamam. Şimdi bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Yalvarıyorum, sızlanıyorum ve hiç erkekçe değil.

Sürprizleri pek seven biri değilimdir. On üç yaşımıdayken annem ve kız kardeşim bana sürpriz bir doğum günü partisi düzenlemeye karar verdiler. Eve girdiğimde herkesin dışarı fırlayıp "Sürpriz" diye bağırdığı anı hala hatırlıyorum. Kelimenin tam anlamıyla altıma sıçmıştım. Utanç verici demek hafif kalır, aşağılayıcı demek daha uygun olur. Kimse ne olduğunu bilmiyordu. Sadece banyoya koştum ve herkes gidene kadar kapıyı kilitledim.

"Bərbatsın. Fazla uzun sürmeyecek, tamam mı? Merak etme, seni baltayla öldürebilmek için ormanın تنها bir yerine götürmeyeceğim." O

gözlerini eğlenerek bana çevirdi. "Huh...

öyleyse bagajdaki baltayı açıkla?"

"Ateş yakmak için ne zaman odun kesmeniz gerekeceğini asla bilemezsiniz," diye ekliyor şeytani bir sırıtışla.

"Kaliforniya'da yaşıyoruz. Burası yüz derece falan. Şimdi 911'i arayayım mı yoksa size biraz zaman vereyim mi?"

"Tamam, geldik." diye bağıyor.

Pencereden dışarı bakıyorum ve parlak renklerle 'Çiftçi Joe'nun Elma Toplama Çiftliği' yazan bir tabela görüyorum. Arabadan iniyoruz ve daha yakından baktığımda, sonu görünmeyen sıra sıra elma ağaçları görüyorum. Neredeyse bir labirent gibi görünüyor.

"Burası benim mutlu yerim. *Bizim mutlu yerimizdi*," diye hemen kendini düzeltiyor. "Elijah ölmeden önce, sahile giderken burayı keşfettik. Birkaç elma almak için mola vermemiz gerekiyordu ama saatlerce burada kaybolduk. Elma topluyor ve her şey hakkında konuşuyorduk."

Kocası hakkında açıkça konuşurken yüzü ışıldıyor ve Adriana'nın nadiren gösterdiği bu yönünün tadını çıkararak hevesle dinliyorum.

"Onun hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki, çocukluğuna dair en küçük şeyler bile."

"Bu çok güzel, Adriana, ve benim elmalara karşı bir ilgim var."

Bana bir sepet uzattı. "Peki o zaman, neyi bekliyoruz?"

Hayatım boyunca elma toplamanın bu kadar tatmin edici olacağını, mükemmel elmayı bulmak için elma üstüne elma arayacağımı hiç düşünmemiştim. Bazıları küçük, bazıları büyük, bazıları çürük ve bazıları da garip şekilli. *Mükemmel bir elma var mı?* Kim bilir. Tek bildiğim mükemmel olanı, ağzımı sulandıracak lezzetli, mükemmel şekilli yakut kırmızısı bir elmayı aradığım.

Başta Andy olmak üzere hayat hakkında çok konuşuyoruz. Adriana mutlu bir şekilde sohbet ediyor ve ben de hevesle dinliyorum. Konu değiştiğinde, çocukluğum hakkında konuşmaya başlıyoruz ve kendimi Chelsea hakkında açılırken buluyorum.

"Chelsea'nin sürekli öpüşmekten bahsetmesinden nefret ederdim. Altıncı sınıfta olmalıydım ve tek konuştuğu şey öpüşmekti. Bunun dünyadaki en iğrenç şey olduğunu düşünmüş olabilirim. Bana yastığının üzerinde nasıl pratik yaptığını bile anlatmıştı." O anıyı dün gibi hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum.

"Bunu hepimiz yaptık. Ergenliğe geçiş töreni gibi bir şey. Yastığımı öperdim ve aslında onu bir yüz gibi tutardım." Yüzü kızarır, hemen bir

Gül.

"Sen..." Alay ediyorum.

"Elbette. Ara sıra yastığın poposunu okşardım ama o konuya girmeyelim." Kıkırdıyor.

İtirafı karşısında başımı sallıyorum. "Kimi öptüğünü hayal ederdin?"

"Bakalım... o sıralarda benim *Saved by the Bell* dönemim vardı ve Slater'a büyük bir aşk besliyorum."

diye itiraf ediyor. "Mario

Lopez'deki gibi mi?"

Beklenmedik bir şekilde ağzından kaçırmadan önce kaşları dikleşiyor, "Bunu bildiğin için endişelenmeli miyim?"

"Hayır... Jessie'ye büyük bir aşk besliyordum," diye itiraf ediyorum.

"Lütfen... Bahse girerim sadece o striptizci filmi yüzündendi. Tanrım, kardeşim neredeyse her gece o filmi sessizde izlerdi."

"Rahatsız edilme sırası bende. Elbette... harika bir filmdi. Gerçekten eğiticiydi," diye acınası bir yalan söyledim.

"Eğitici, kıçım. Oh, şu elmaya bak... popoya benziyor!" Çok sert gülüyor ve ben de kendimi tutamayıp onun hareketlerini taklit ediyorum. J.Lo'nun poposunun bir klonu olabilirdi, o kadar kesin.

Konuşma daha ciddi bir konuya geçerken kahkahalar azalır.

"Chelsea bugün burada olsaydı, sence birlikte kalır mıydınız?" diye soruyor.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Şimdiye kadar hiç düşünmediğim bir şeydi.

"Chelsea'yi tanıyorum, bir sporcuyla evlenirdi. Popüler olmaya çok düşkündü."

"O yaşta bu normaldir." "Belki..."

"Charlie geçen gün senden bahsetti," diye ağzından geçiriyor.

Başımı eğiyorum. *Buna cevap vermem mi gerekiyor?* Sessizliğim yardımcı olmuyor ama bir süredir Charlie'yi düşünmemiştim.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum," diyorum sesimi alçaltarak. "Peki, kafanda oluşan ilk tepki ne oldu?"

"Seni görmezden gelmek için. Onun hakkında konuşmamam gerektiğini. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bir süredir onu düşünmediğimi."

Adriana dudaklarını büzüyor. "Yaptığın şey için inanılmaz derecede minnettar. Ne de olsa sen olmasaydın, şu anda yaşıyor ve nefes alıyor olamazdı..."

Kızı Ava da öyle."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum. "Ve senin iyileşmeni umuyor."

"Sen-"

"Hayır," diye araya giriyor Adriana. "Terapimi, Hazel'ı ve grubumuzu kendime saklıyorum. Her şeyi özel ve Elijah'ı tanıyan herkesten uzak tutmayı seviyorum."

Ailesinin ve arkadaşlarının müdahaleci olduğu bilindiğinden, bazı şeyleri kendine saklama ihtiyacını anlayarak başımı sallıyorum.

"Charlie sana ulaşabilseydi, eminim ulaşırdı. Ama kardeşim _."

"Buraya onların arasını açmaya gelmedim, tamam mı?" Ellerimi saçlarımda gezdiriyor, düşüncelerimi anlamlandırmaya çalışıyorum. "Sadece..."

"Korkuyor musun?"

"Korkmuyorum. Sadece bir kez olsun hayatımda ilerlediğimi hissediyorum. Tüm duvarlarımı yıkıyorum. Aslında bu gece biriyle randevum var."

"*Randevu* mu?" Sesinin tonu yüksek ve sabırsızca bir elmayı sapından koparmaya çalıştığını görüyorum. Omuzları gerilirken vücut dili değişiyor.

Başımdan savmak için hızlıca cevap verdim, "Eskiden birlikte çalıştığım biri. Sadece akşam yemeği."

"Akşam yemeği sekse yol açar, Julian. Ne de olsa sen bir erkeksin," diyor açıkça. "Bu çok basmakalıp bir yorum," diyorum ona, hafifçe kırılarak. "Bu seksle ilgili değil."

İnsanların düşündüğünün aksine, gerçekten öyle değil. Hayatımda aradaki farkı bildiğim bir noktadayım. Bazen iyi bir sevişmeye ihtiyacım oluyor, bazen de arkadaşlık arzuluyorum. Bunlar her zaman birbirine karışmıyor ve işte tam da bu nedenle sınırlar koymam ve bariz olana kanmamam gerekiyor.

Elmalarını karıştırarak oflayıp pufluyor. "Her zaman öyledir. Senin yaşında bekar bir adam neden yeni bir kız arkadaşıyla seksten başka bir şey istesin ki?"

"Beni o kategoriye sokma Adriana. Ağır bir ilişki peşinde değilim, ama kendimi sadece sekse dayalı bir ilişkinin içine atmaya da pek istekli değilim, ki bunu birden fazla kez yaptım. Sonu asla iyi bitmiyor," diye açıkça itiraf ediyorum, hakkımdaki varsayımına sinirlenerek. "Yapmam gereken çok fazla vicdan muhasebesi var. Sadece iki ciddi ilişkim oldu,

üniversitedeki bir kız ve Charlie. Bak o nereye gitti."

"Ben dünkü çocuk değilim, Julian. Kadınlar kendilerini sana atıyor. Bu hatun daha azını beklemezdi." Ses tonundaki kötülük beni hazırlıksız yakaladı, yorumuyla beni rencide etti.

"Yani, yatak odasında iyi vakit geçirmekten başka bir şeye değmediğimi mi söylemeye çalışıyorsun?" Aceleyle sordum.

Kelimelerinde tökezliyor. "Hayır... Öyle demek istemedim. Tam tersi. Mesajımı düzgün iletemiyorum." "Ne mesajıymış o?"

"Sen ne istersen iste, kadınlar seni yatak odalarında hayal ettikleri muhteşem bir erkek olarak görüyorlar. Kendini bulmaya çalıştığını biliyorum ve sana kendini değersiz hissettirdiğim için özür dilerim. Benim sadece bir ilişkim oldu... ve eğer Tanrı bu kadar bencil olmasaydı, o hala tek olurdu." Ayağa kalktı ve pantolonunun tozunu aldı.

Aklım hemen Adriana'ya kayıyor, tartışmamızı unutuyorum. "Hey, iyi misin?"

Durur, gözleri hafifçe kayar. "Hayır... bu berbat. Biriyle çıkmak hakkında ne bilebilirim ki? Düşüncesi bile kurdeşen dökmeme ve bolca kusmama neden olsa da bir gün muhtemelen bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyorum."

"Randevu mu?" Soruyorum.

"Evet. Ve başka biriyle seks yapmak. Ben rahibe değilim."

Ses tonumu yumuşatarak, "Bir rahibeye yazık olur," diyorum.

"Bu boktan bir tavlama cümlesi, Baker." Koluma hafifçe vuruyor ve ardından rahat bir kahkaha atıyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Profesyonel olduğumu hiç söylemedim, dış görünüşüme aldanmayın."

Bir saat daha tarlalarda yürüyoruz, akılsızca sohbetin içinde kayboluyoruz. Güneş yavaş yavaş batarken, günü sonlandırıp eve dönüyoruz.

Adriana arabayı Hazel'ın evinin önüne çekerek kemerimi çözmemi istedi.

"Bugün için teşekkür ederim Adriana. Bir sürüyü besleyecek kadar elmam var" diye şaka yapıyorum.

Pencereden dışarı bakmaya devam ediyor, düşüncelere dalmış. Ona biraz zaman veriyorum. Adriana'nın düşüncelerini işlemek için zamana ihtiyacı var ve onu zorlamak sizi hararetli bir tartışmadan başka bir yere götürmez.

"Hayır, teşekkür ederim Julian. Elijah hakkında açıkça konuşabilmek benim için çok şey ifade ediyor ve onun hakkında konuşmayı ne kadar özlediğime inanamıyorum."

"Keşke ondan bahsederken yüzünü görebilseydin. Çok canlı görünüyorsun," diye itiraf ediyorum.

"Ne zaman onun adı geçse ailem diken üstünde yürüyor. Sanki yıkılacağımı düşünüyorlar, bu yüzden onun hakkında konuşmaktan kaçınıyorlar. Bunu yapmalarından nefret ediyorum."

Elimi güven verici bir şekilde onunkinin üzerine koyuyorum. "Adriana, onlara onun hakkında konuşmanın sorun olmadığını, hatta bunun tedavi edici olduğunu söylemelisin. Bazen kötü günler geçirecek ve duygusallaşacaksın, bunda da bir sorun yok."

"Haklısın. Bana porselen bebek muamelesi yapılmasına bir son vermeliyim. Porselen bir bebek kırıldığında ne yaparsınız? Yüzünü süper yapıştırıcıyla yapıştırırsın," diye saçmalıyor.

Kahkahalar beni tüketirken omzum istemsizce hareket ediyor. "Bilemem Adriana, hiç araba sahibi olmadım ve yakın zamanda da olmayı düşünmüyorum."

Beni dışarı atmadan önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve randevumda bana başarılar diliyor.

CHAPTER 20

Nyree'nin masasının karşısına oturdum.

Randevuda şu ana kadar sıra dışı bir şey olmadı. Harika bir aşçı, telaffuz etme şansımın olmadığı bir İspanyol yemeği hazırlıyor. Çoğu zaman iş hakkında konuşuyoruz çünkü tek ortak noktamız bu gibi görünüyor.

Daire Long Beach'in karşısında, okyanus manzaralı, tuz ve nem kokan bir havaya sahip. Balkon kapıları açıkken, kapının yanında asılı duran şeffaf mor organize perdelere doğru hafif bir esinti esiyor.

"Güzel bir eviniz var," diyorum kibarca.

Açık plan oturma ve yemek odası bir arada. Mobilyalar tamamen beyaz ama çok steril görünmüyor. Parlak renkler ve milyonlarca minder ile güzel bir şekilde dekore edilmiştir.

Bu minderler de neyin nesi? Seçici bir adam değilim, ama minder seven kadınların bir uyarıyla gelmesi gerektiğini düşünüyorum.

"Burayı çok seviyorum. Buraya yaklaşık iki yıl önce taşındım." Şarabının son damlasını da bitirdi, biraz daha alacağını ve kanepede rahat etmemi söyledi. İnsanların "rahatına bak" demesini hiçbir zaman anlamamışımdır. Doğal olarak yapacağın şey bu değil midir? Neden kendinizi bilerek rahatsız edesiniz ki?

Kenara geçip oturuyorum, dikkatlice hizalanmış minder olayını bozmaya iznim olup olmadığından emin değilim. Cep telefonumu elime alıp, sırf meraktan bir mesaj atıyorum, terapi seanslarımızda bu konuyu açmamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Ben: *Kadın olduğunuza göre, bir kanepede neden bir milyon mindere ihtiyaç duyduğunuzu bana açıklayabilir misiniz?*

Adriana'nın bir işi olduğunu bildiğim için hemen bir yanıt beklemiyorum. Birkaç dakika sonra ekranımın aydınlandığını görünce şaşıırıyorum.

Adriana: *Sanırım randevu gecesi rahat geçiyor. Dürüst olmak gerekirse, minderlerden nefret ederim. Sadece bir tane lazım. Her gün takip çıkarman mı bekleniyor?*

Bu yorum beni şaşıırttı. Hiç de öyle değil. *Bunu istemiyorum, değil mi?* Nyree muhteşem, seksi, ama bu gece bir şeyler ters geliyor.

Ben: *Biraz daha şarap almaya gitti, yani soruna cevap vereyim, bu o randevulardan biri değil. Eric'in seri yastık manyağı olduğunu biliyorsun.*

Nyree'nin şarap alması uzun sürüyor. Başıımı yana çeviriyorum, mutfaktaki gölgesini göremiyorum. Belki de şarabı evinde başka bir yerde saklıyordur. Mesela nerede... yatak odasında mı? O yokken mesajlaşmanın avantajını kullanarak yalnızlığın tadını çıkarıyorum.

Adriana: *Eric her şeyde bir ucube. Daha fazla şarap ha? Bu iyiye işaret olamaz. Dokunuşunu mu kaybediyorsun, Baker?*

Bu his içime işliyor, bir parçam hemen gitmemi söylüyor. Ama neden? Adriana doğru olmayan bir şey söylemiyor. Rekor hızda yazarak bir mesaj gönderiyorum ve ardından pişmanlık geliyor. Bunu söylememeliydim, ne anlama geldiğini bilmiyorum ve en kötüsü de onun suçlu hissetmesini istemiyorum.

Ben: *Belki, ya da belki sadece yanlış kişidir.*

Arkamdan gelen hafif ayak seslerini duyuyorum ve Nyree'nin omuzlarıma masaj yapan ellerinin dokunuşunu hissediyorum. Dokunuşunun benimle bir şekilde bağlantı kurmasını umarak birkaç dakikalığına gözlerimi kapatıyorum ama bana doksan yaşında bir kadın da dokunuyor olabilir çünkü yanlış hissettiriyor. Tamamen yanlış.

O mesajı göndermemeliydim.

Bunu neden söyledim ki?

Cevap vermiyor. Onu incittim. Onu suçlu hissettirdim ve bunu biliyorum.

Arkadaşlığımızdaki çizgiyi aştım ve sadece bu düşünce bile içimi parçalıyor.

Nyree kaslarımdaki gerginliği hissediyor olmalı ki daha sert sıkıyor, sonra da kanepeye doğru ilerliyor. İnce siyah bir gecelik giyiyor. Çok şeffaf, pembe meme uçları giysinin altında dikleşiyor. Uzun, bronzlaşmış bacakları ve mükemmel göğüsleri arasında, kesinlikle çarpıcı ve karşısındaki her erkek için karşı konulmaz.

Ben hariç.

Bu manken gibi kadının önümde durup beni uzun zamandır zevk almadığım bir şekilde zevklendirmeye hazır olduğunu görünce, pantolonumun patlamaya hazır olduğunu düşünebilirsiniz. Yine de burada oturuyorum, bir denizyıldızı gibi sarkık ve tek düşünebildiğim onun teninin ne kadar pürüzsüz olduğu.

Tek öpmek istediğim yara izleriyken.

Gözleri *nasıl* da ılık ılık parlıyor, hayat dolu.

Tek istediğim bir savaşçının gözlerine bakmakken.

Dudakları nasıl da dolgun ve tatlı kırmızı.

Tek tatmak istediğim kırmızı, çiğ, çatlamış dudaklarken.

Nyree bana dokunmak için elini uzatıyor ve verdiğim tepkiyle irkilerek anında geri çekiliyorum. Adriana hakkında böyle hissedemem. Sen onun arkadaşısın ve onunla koparılamayacak özel bir bağ kurdun. Bu düşünceler hastalıklı bir duygu atlıkarıncası gibi zehirli. *Bu güveni kırma.*

"Bir sorun mu var?" Nyree şaşırmış görünüyor. "Ben..."

Aklımda çok şey var," diye cevap veriyorum.

Geri çekiliyor, yüzündeki acı belli oluyor. "Aklında çok şey mi var yoksa aklında başka biri mi var?"

Ona tüm dikkatimi veriyorum ve bir sonraki adımı atmanın yanlış olacağını biliyorum. *Belki* kendimi cinsel olarak tatmin edeceğim ama bir kez olsun sonuçlarını biliyorum ve sorunu geçici olarak çözmek için başka bir yara bandına ihtiyacım yok.

"Gitmem gerek. Üzgünüm, Nyree."

Kendini bir yastıkla örtüyor. *Ha! Demek bunun için kullanılıyorlar.*

"Buna değer mi?" diye soruyor.

Cevabımı düşünüyorum. "O buna değer. O sadece başkasına ait. Her zaman da öyle olacak."

Saat sabahın ikisi ve ben tamamen uyanığım. Bu gece planladığım gibi gitmedi ve yangına körükle gidiyorum, duygularım su yüzüne çıkıyor ve şimdi tek düşünebildiğim bu. Hangi yöne dönsem, ikiye bölünüyorum. Bencil yanı, arkadaşlıktan öteye uzanan hislerimi görmezden gelmeyi reddediyor. Ancak göletin öbür tarafında, huzursuz beynimin içinde, mantıklı tarafım düşüncelerimin berraklaşması ve ulaşılamaz birini arzulamanın büyüklüğünü anlamam için yalvarıyor.

Bir ulaşılamaz var, bir de Adriana var.

Ertesi gün, ondan hala haber alamadım. Sessiz kalmayı tercih ettim ve bulabildiğim bazı serbest işlerle meşgul oldum. Çok iyi bir gelir değil ama banka hesabım uzun zamandır olmadığı kadar sağlıklı görünüyor.

Öğleden sonra yaklaşırken Hazel hayvanları beslememizi öneriyor, bunu çok terapötik buluyorum. Hayat, kocası ve oğlu hakkında bol bol konuşuyoruz. Hazel yurtdışında geçirdiğim zamanlardan çok etkileniyor ve buraya gelmeden önceki hayatım hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyor. Konuştukça hayatımın ne kadar değiştiğini daha iyi anlıyorum. Eski Julian uçağa atlayıp üçüncü dünya yoksulluğuna dair bir gazetecilik görüşü edinmek için dünyanın ücra köşelerine seyahat etmekte tereddüt etmezdi. Düşündüğümde, New York'a ulaşana kadar bir yerde uzun süre kaldığım bile söylenemez. *New York Times* için tam zamanlı bir pozisyonun yanı sıra serbest çalışmanın getirdiği istikrar, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla sorunu beraberinde getirdi.

Hareket etmeyi bıraktığım anda tüm bağımlılıklarım başladı.

"Korkuyorum Hazel," diyorum Hazel'in çiftlikteki vahşi at olarak bilinen California Vaquero'su Cletus'u okşarken. "New York'ta geçirdiğim zamandan bu yana tek bir noktada bulunduğum en uzun süre bu."

"Bir gün buraya yerleşmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır, Los Angeles bir kaçıştı. Üniversiteden ayrıldığım andan itibaren tek yapmak istediğim seyahat etmektir. Yaptım da, her dakikasını çok sevdim ama sonra neredeyse kendimi o hayatı geride bırakmaya ikna ediyordum."

"Wanderlust." Elini koluma koyarak gülümsüyor. "İçine işlemiş."

"Nasıl bilebilirim ki? Ya bu gömülü değil de bir başa çıkma mekanizmasıysa?" "Canım, bence seyahatlerinin ardındaki duygusal dürtü çok derinlerde.

şüphelerinizden daha ağır basıyor. Dünyanın dört bir yanındaki insanlara yardım ettiniz. Tatlı suyu olmayan köylere, kölelikte doğan çocuklara dikkat çektiniz. Kalbin itiraf etmek istediğinden daha saf ve şu anda, tıpkı Cletus gibi, bir şey seni ürkütüyor."

Hazel'in yüzüne dönüyorum, yarı yarıya elinde kristal bir küre görmeyi bekliyorum. İnsanların henüz kendi gözleriyle görmedikleri şeyleri görüyor.

"Geç oluyor," diyorum ona, uzun uzun iç çekerek. "Bu akşam yemeği benim pişirmeme ne dersin?"

Geri yürümeye başladığımızda kolunu benimkine doluyor. "Bunu çok isterim."

Yurtdışında geçirdiğim zamanla ilgili daha önceki konuşmamızdan beslenerek Tanzania'da çok sevdiğim bir yemeği yaptım - pilau. Hazel yemeği afiyetle yedi ve yemek pişirme becerilerim konusunda beni övdü. Kalanları bir kaba koyuyor ve Miles'in evine gideceğini, onun da yemekten keyif alacağını söylüyor.

Yalnız başıma, düşüncelerimle ve hala yanıt alamayınca, aramızdaki sessizliğin herhangi bir düşmanlık ya da istenmeyen ilgi yaratmasına izin vermemeye karar verdim.

Ben: *Seni ve biriyle çıkmayı düşünüyordum. Muhtemelen bu konuda berbat olduğun için kendimi kötü hissediyorum, bu yüzden seni yarın bir randevuya götüreceğim ama bu resmi bir randevu değil. Daha çok mutlu sonla bitmeyen bir randevu provası gibi - evet, oraya gitmek zorundaydım. Neyin var göster bakalım.*

Telefonumu yastığımın üzerine atıyorum, cevap vereceğini ve bu fikri memnuniyetle karşılayacağını umuyorum ama saatin gece yarısını geçtiğini fark ediyorum. 'Çıkma' konusunun Adriana için geçerli bir nedeni olan hassas bir nokta olduğu açık. Bunu açıkça belirtti - Elijah onun ilk her şeyi oldu. Ve bununla birlikte, korkusu da haklı.

Yastığımın karşısında, cep telefonu yanıyor.

Adriana: *Berbat olduğumu söylediğin için teşekkürler, ki öyleyim. Mutlu son yorumunla ilgili hiçbir yorumum yok ki bu garip çünkü her zaman her şeye bir cevabım vardır, değil mi? Tamam,*

Baker'dasın. Randevu kıyafetimi giyeceğim, ya da sürtük siyah elbisesi mi desem, bacaklarımı bile tıraş edeceğim!

Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum, mesajımdan rahatsız olmadığı için mutluyum.

Ben: *Neden uyanıksın? Ben de bacaklarımı tıraş etmeli miyim? Aslında bacaklarımı tıraş ettim... daha doğrusu kestim. Yıllarca basketbol oynadım. Eric birden fazla kez tıraş becerilerime iltifat etti.*

Adriana: *Evet, tamam, tekrar yap. Ama bana başka neleri tıraş edeceğini söyleme çünkü bu TMI. Uykusuzluk bir sürtük.*

Yarın akşam yedide küçük bir Fransız restoranında buluşmaya karar veriyoruz. Adriana bir bakıcı bulup bulamayacağına bakacağını söylüyor ama sonra Eric'in son gelişinde saç spreyinin hepsini kullandığı için ona bir iyilik borçlu olduğunu söylüyor.

Ben soru sormam. Eric'in saçını yönetecek bir komiteye ihtiyacı var.

Hâlâ doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum. İçgüdülerimi takip etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ve beni en çok endişelendiren şey her zaman *ona* götürüyor.

CHAPTER 21

Garson bizi restoranın تنها bir yerine götürdü.

Kibar bir jestle Adriana'nın sandalyesini çekiyorum, giydiği bu muhteşem siyah elbisenin içinde loş ışık altında parlayan tenini görmezden geliyorum. Yumuşak bukleler halindeki saçları ve zaten mükemmel olan yüz hatlarını daha da güzelleştiren makyajıyla kesinlikle nefes kesici görünüyor.

İkimiz de garip bir sessizliğe bürünene kadar nazik jestim için teşekkür ediyor. Bunun neden zor geldiğine dair hiçbir fikrim yok ve sonra aniden bakışlarım onunla buluşuyor ve ikimiz de gülüyoruz.

"Bu çok tuhaf," diye itiraf ediyor.

"Alınmalı mıyım emin değilim ve senin de bu gerçek bir randevuymuş gibi davranman gerekiyor. Şimdi benimle flört etmeye falan başla," diye şaka yapıyorum.

"Oh, anladım! Şehirde yeniyim, bana dairenizi tarif edebilir misiniz?" Düzgün bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor.

Bu sevimsiz tavlama cümlesi karşısında neredeyse şarabımı tükürecektim.

"Devam et."

"Göğüslerin bana Rushmore Dağı'nı hatırlatıyor, benim yüzüm de onların arasında olmalı" diye devam ediyor.

Kocaman bir kükreme sesi çıkardım, neredeyse gözyaşlarımın eşliğindeydim. Yüzünü hiç bozmuyor ve onu bu kadar kaygısız ve rahat izlemeye bayılıyorum.

Gülüşmeler arasında "Artık göğüslerimin büyüklüğü konusunda endişeliyim," diyorum.

"Bekle, bir tane daha.... En iyisini sona sakladım. Davul zurna lütfen..." Ellerimi masaya vurarak bir davul sesi çıkarıyorum.

"Sen benim küçük parmağım gibisin çünkü seni evimdeki her mobilyaya vuracağım."

Bu sefer kendini tutamıyor.

"Adriana, dünyanın neresinde? Hayır, bekle... Sanırım kimden olduğunu biliyorum."

"Oh, onlar G dereceli olanlardı. İnan bana, kabalığın en güzel halini duydum. Eric'in ağzı bir denizcininkine benziyor ama sanırım artık onun kirli esprilerine karşı bağışıklık kazandım."

Garson döndü ve siparişimizi aldı. Bize konuşmak için daha fazla zaman tanıyarak hemen gitti.

"Ne sipariş ettiğinizi biliyor musunuz?" diye soruyor.

"Evet. Fransızca'yı biraz anlıyorum."

"Tuhaf bir şey mi sipariş ettim?"

"Bir centilmen asla söylemez," diye takılıyorum.

"Bu beyin, değil mi? Tıpkı Donna'nın lapa olduğunu söylediği ve Brenda'nın ona beyin olduğunu söylediği bölüm gibi," diye yakınıyor.

"Dana eti sipariş ettiğini sandığı zaman mı?"

O yükseltir bir sorgulama kaş. "Uh, Evet. Tamam, senin 90210

Bilgi, tarihin bu bölümünde kırmızı bayrak olabilir."

Şarap kadehini dudaklarıma götürerek sırtıyorum. "Kelly Taylor. En büyük. Aşık.

Hiç. Aslında Jennie Garth'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyorum." "Bir sarışın. İlginç," diyor daha sessiz bir tonda.

Onun yorumunu düşünüyorum. "İlginç çünkü..."

"Çünkü belirli bir kız tipinden hoşlanıyor gibisin, bilirsin, kahverengi saçlı, bronz tenli, çarpıcı," diye geveliyor.

"Bu beni yargılamak oluyor, değil mi? Benim bir tipim yok. Aslında, sen-" İlişkimizi değiştirecek sözleri neredeyse söylediğime inanamayarak hemen sözümü kestim.

Aramızda bir ilişki yok, sadece arkadaşız.

Bir ilişki olamaz.

Ağzınızdan çıkan kelimelere dikkat edin. Adriana herkes gibi değil.

"Bana ne söyleyecektin?" Yutkunuyor, gergin bir şekilde kucağındaki peçeteyle oynuyor.

"Uh, hayır... Ben..." *Çabuk, bir şeyler düşün!*

"Lütfen... sadece bana karşı dürüst ol," diye yalvarıyor.

Yeşil gözlerine bakıyorum, bana söylemek istediklerimi, içimi kemiren ve beni parçalara ayıran şeyleri söyleme cesareti verecek bir parçasını arıyorum. Bir şey görüyorum, ama bu kolayca benim aşırı aktif hayal gücüm olabilir. Onu incitmekten korkuyorum. Hayatında böyle bir yüke ihtiyacı yok.

"Adriana, sana duygularımı itiraf edemem çünkü bu senin için adil değil." "Buna karar verecek kişinin ben olmam gerekmez mi?"

"Bence çok güzelsin..." Susuyorum, ona bakmaya devam edemiyorum. Avuçlarım terliyor ve masa örtüsünün kenarıyla oynuyorum. Gözlerinin içine bakmak çok samimi ve bu samimiyet seviyesi Adriana'nın rahatsız olduğunu bildiğim bir şey.

"Ben öyle hissetmiyorum."

Yüzüm onunkiyle buluşuyor ve içinde bulunduğu kargaşayı görüyorum. "Neden?"

"Çünkü ben kırıldım. Kendimi bir mağazada kırılmış, çatlamış ve doksan dokuz sente indirimli satış rafına bırakılmış ve tamir edemedikleri için herkesin görmezden geldiği bir vazo gibi hissediyorum."

"Belki de tamir edilmesine gerek yoktur. Belki de kusurlu mükemmelliğiyle kabul edilmesi gerekiyordur."

Gözleri bulutlu, dudakları titriyor. Ağlamasını istemiyorum. Kendi değerini ne kadar küçümsemediğini görmek bana acı veriyor.

Yemekler geldi ve bizi yoğun sohbetten uzaklaştırdı. Yemeği tabağında gezdiriyor, bu gecenin farkındalıkları zihninde ağırlaştıktan sonra iştahını kaybetmiş.

"Adriana, bu konuşmayı bir kenara bırakalım. Bu gecenin tadını çıkarmanı istiyorum.

Randevu falan yok... sadece arkadaş olarak, tamam mı?"

Konu değişikliği ruh halini düzeltmiş gibi görünüyor. "Bugün Andy'yi kreşten aldım ve etrafta el çantalarıyla dolaşıyordu."

Gülüyorum. "Eric'ten çok mu etkilendin?"

"Kuzeni Amelia ise tam tersi. Her gün süper kahraman kostümleri giyiyor ve kızlara özgü her şeyden tiksiniyor."

"Charlie nedenini açıklayana kadar bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm."

Adriana'nın omuzlarının gerildiğini görüyorum. "Lex'in onunla konuşmana izin vermesine şaşırdım."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden, Adriana'nın artık sürpriz olmayan ruh halindeki değişimi görmezden gelerek yemeğimden bir ısırık alıyorum.

"Özür dilerim. Sanırım onun adını duymak istemezsiniz. Ne de olsa senin kız arkadaşını çaldı, değil mi?" Gülümsemesi kaybolur.

"Başımdan beri benim değildi."

Cep telefonumun zil sesi bizi böldü. Tanıdık numarayı görüyorum ve aramaya cevap verirken izin istiyorum; arayan Bay Grimmer.

Restoranın dışına çıktım ve telefona cevap verirken kapının yanında durdum. Bay Grimmer önce taslağım ve incelemesi hakkında konuşmaya başladı. Bazı bölümlerden, kişilerden, bunu nasıl yakaladığımdan ve bazı anlarda duygularının onu nasıl ele geçirdiğinden ve devam edip edemeyeceğinden emin olmadığından bahsedip duruyor. Saatlerdir burada dikiliyormuşum gibi geliyor, Adriana beni kontrol etmek için dışarı çıktığında hiç şaşırmadım.

Aramanın uzaklaşmasını gerektirecek kadar önemli olduğunu anlamış gibi görünüyor ama ben uzanıp kolunu tutuyorum ve kalması için ağzını kapatıyorum.

"Evlad, kendine bir yayıncılık anlaşması buldun. Lantern Yayın Grubu'na hoş geldin," diye duyurdu Bay Grimmer.

Şok beni hareketsiz
bıraktı. Doğru mu
duydum?

Aslında bir hayali gerçekleştirdim.

Durumun muazzamlığı beni nefessiz bıraktı. "Ciddi misin sen? Yapamam... vay canına... çok teşekkür ederim."

Bay Grimmer yarın sabah ilk iş olarak yayın sözleşmesinin üzerinden geçmek için benimle ofisinde buluşmak istiyor.

Başardım!

Telefonu kapattım, Adriana şimdi sabırsızlıkla bir şey söylememi bekliyordu.

"Hadi ama, seni böyle gülümseten her neyse iyi bir şey olmalı. Ne oldu? Meraktan ölüyorum."

"Yayın anlaşmasını aldım," diyorum, sonuç karşısında şok olmuş bir halde. "El yazmam yayınlanacak."

Onun tebrikleri arasında bir yerde, bir anlık bir berraklık yaşıyorum. Her şey bir araya geliyor, hayatın yeniden bir amacı var ve en önemlisi, bu anı paylaşmak istediğim başka kimseyi düşünemiyorum.

Bu ezici his beni tüketiyor ve hiç düşünmeden Adriana'nın yüzünü kendime doğru çekip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Dudaklarının tadı o kadar doğru geliyor ki, sanki böyle bir anı hissetmek için bir ömür boyu beklemişim gibi, ama göğsümü itip beni bu andan koparmadan önce sadece birkaç saniye sürüyor.

Gözleri suçluluk duygusuyla dolu, elinin tersiyle dudaklarını siliyor.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum ve hemen yaptıklarımın pişmanlık duyuyorum.

Gözünden yalnız bir damla yaş kaçıyor ve ben ona dokunmak için uzandığımda arkasını dönüp gecenin içine doğru kaçıyor.

Beni bir kez daha hatalarımın tadını çıkarmaya bıraktı.

CHAPTER 22

Restorandaki geceden beri Adriana'yla konuşmadım.

Tam olarak beş gün oldu.

Zamanım Bay Grimmer'la ve taslağımın düzeltmeleri üzerinde çalışmakla geçti. İşle meşgul olmama rağmen, yaptıklarımın suçluluğu zihnimde ağır bir yük oluşturuyor. Adriana'nın zaten uçurumun kenarında olduğunu bildiğim halde onu çok fazla zorladım. Arkadaşlık kurmak için bana ulaştı ve ben bunu yanlış yöne çektim. Aptal duygularım yoluma çıktı. Tekrar. Çaresizce onu arayıp özür dilemek isterken geçmişimi ve bu durumda normalde ne yapacağımı düşündüm.

Ben olsam kızı

kovalardım. Ama bu kız

farklı.

Yarıшта bile olmayan birinin peşinden gidemem.

O başkasına ait, bu asla değişmeyecek. Ve bu yüzden onu daha da çok seviyorum. Neden? Hiçbir fikrim yok.

Onu sevdiğini söyledin, ahmak. *Bu kadar kolay aşık olmaman gerektiğini hatırlıyor musun?*

Hayır, değilim ve aşkın ne olduğunu bile bilmiyorum. Chelsea'ye onu sevdiğimi söyledim ve şehvetle aşkı karıştıracak kadar safmışım.

Ve sonra Charlie vardı. Onu sevdim, bunu inkar edemem, ama şimdi aşkın birçok şekilde geldiğine inanıyorum ve bazen, yeterince güçlü

nefes alma sebebin olabilir. Charlie, onu ne kadar sevsem de, asla nefes alma sebebinim olmadı. O benim can yeleğimdi, fırtınada beni hayatta tutan.

Öğleden sonra geç saatlerde verandada en sevdiğim yerde oturmuş Blaze'in tüylerini okşuyordum. Cep telefonum çalmaya başlıyor ve verandanın pervazında oturan birkaç mavi kargayı ürkütüyor.

"Evlat, sana heyecan verici haberlerim var," diye selamlıyor beni Bay Grimmer, olumlu havası merakımı uyandırıyor.

"Şu anda heyecan verici haberler işime yarayabilir," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum, bunu hissedebiliyorum," diyor ses tonunda yargılama olmadan. "Lantern Yayıncılık'ın bir kardeş şirketi var ve çalışmalarınızdan çok etkilendiler. Uçakla gelip ülke çapında imza günleri yapmanı istiyorlar, bir kitap tanıtım partisi de dahil."

Heyecan damarlarımda dolaşıyor, sıkı çalışmamın karşılığını almanın verdiği o tanıdık telaş. Harvard'dan onur derecesiyle mezun olduğumdan *New York Times*'ta ilk kez bir makale yayınladığım zamana kadar buna benzer pek çok an yaşadım. Son birkaç yıldır kendi güvensizliğim içinde kaybolan unutulmaz anlar.

"Bana bu fırsat verildiği için minnettarım. Ne kadar süreyle ve nerede?" "En az altı ay ve... Avustralya'nın Sidney kentinde," diye açıklıyor.

Beynim bir an için dünyanın öbür ucunda altı ay geçirdiğimi fark etti. Avustralya'yı ziyaret etmek her zaman yapılacaklar listemde olmuştur. Böylesine güzel bir ülkeden keyif alacağımdan hiç şüphem yok.

"Tüm masraflar ödenecek. Sana karşı dürüst olacağım evlat, uzun zamandır bir yazara bu kadar cömert bir teklif yapıldığını görmemiştim. Kendinle gurur duymalısın."

"Öyleyim... Bu çok büyük ve harika bir fırsat." Heyecan yavaş yavaş yeniden artmaya başlar. "Ne zaman gideceğim?"

"Pazar gecesi."

"Beş gece sonra gibi mi?"

"Evet. Noel'e kadar raflarda olmasını istiyorlar. Bavullarınızı toplamaya başlama zamanı. Bu son derece ödüllendirici bir kariyerin başlangıcı olacak." Beni tebrik etmeye devam ediyor ve kısaca ince detaylardan bahsediyor.

Maddi olarak oyuna geri döndüm ve tekrar ilerleyebiliyorum. Bu altın bir fırsat, ancak uzakta olma düşüncesi kalbimin anormal bir şekilde atmasına neden olduğu için bunun değerini tam olarak bilemiyorum. Bu çok saçma, bir rüya gerçek oldu ve ben birisini terk etmek istemiyorum...

bana karşı asla istediğim gibi hisler beslemeyecek, ve ikincisi... sadece bir arkadaş.

Yanımda bir hışırtı duyuyorum. Hazel, Blaze ile birlikte ortamıza oturdu.

"Kulak misafiri olmak istememiştim."

"Hazel, burası senin evin. Burayı bana açtığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Bana birkaç dakika verdi. "Bana hayatımın fırsatı verildi Hazel. Neden havalara uçmuyorum?"

"Çünkü kalbin ne istiyorsa onu istiyor." Gülümsüyor.

"Kalbim geçmişte çok yanıldı. Şimdi neden ona inanayım ki?"

"Julian, insanların, olayların bir nedeni olduğunu kabul etmelisin. Hayatına giren bu insanlar... onlara olan sevgini sorgulama. Minnettar ol ve bu deneyimin değerini bil."

"Sydney'e gitmek zorundayım... Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum."

"O zaman git. Burada ne olduğunu takip et." Kalbimi işaret ediyor. "Tüm dürüstlüğüyle dinlediğinde asla yanlış olmaz."

"Sorun şu ki, sanırım biri kararlarımı gölgeliyor." İlk kez duygularımı birine itiraf ediyorum, tabii ki Adriana dışında. Sihirli bir şekilde yok olup olmayacağını görmek için içime atıyordum. Görünüşe göre, sadece yoğunlaşıyor. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sadece istediğim zaman onun yüzünü göremeyeceğimi düşünmenin canımı yaktığını biliyorum."

"Yaşıyor, yaşıyor ve nefes alıyor mu? Bu dünyada yürüyor mu?" "Evet."

Hazel'in bununla nereye varacağını bilmiyorum.

"O zaman mesafe sadece küçük bir engel. Demek istediğim, onu istediğin zaman görebilir ve onunla istediğin zaman konuşabilirsin. Bugünlerde teknoloji olağanüstü. Keşke cennette de Skype olsaydı." Sevgiyle gülümsüyor.

Kolumu omuzlarına dolayarak ona her şey için teşekkür ediyorum. Hazel her zaman fırtına boyunca sakin, umudun tükendiği anda bir sebep olacak. Bir anne, bir arkadaş, bir sırdaş.

"Peki ya Blaze?" Endişe içinde sordum. Onu hiç düşünmemiştim bile.

"Ait olduğu yerde, tam burada kalacak. Başka türlüünü istemezdim. yol."

Ve böylece, karar verildi. Altı aylığına Avustralya'ya taşınıyorum.

Beş gün içinde yapılacak çok şey var ve üstüne üstlük Hazel normal toplantımız yerine burada, onun evinde bir veda toplantısı yapmayı öneriyor. Beni şaşırtmadığı için ona teşekkür ediyorum çünkü sürprizlerden nefret ederim ve o da bunu çok iyi biliyor.

Cumartesi gecesi hızla geçiyor. Zaman ilerliyor. Ev, biricik Penny'den oluşan dekorasyon komitesi tarafından flamalar ve balonlarla süslenir.

"Sadece hayal mi görüyorum yoksa tüm balonlar a-" şeklinde mi?

Penny sözümü kesti. "Sen pis bir çocuksun ve bence kendini kaygan bir su samurunda boğmalısın."

"Kaygan su samuru mu?"

"Puu... ss... yy," diye telaffuz ediyor.

Sırıtarak başımı sallıyorum ve kapının çalınmasına cevap vermek için kapıya doğru ilerliyorum.

"Merhaba, ben homo!" diye anons ediyor Eric.

Tristan onu takip ediyor, Eric'in maskaralıklarına gözlerini deviriyor ve şimdi onun cinselliğinin farkında olduğum için farklı bir şey arıyorum. Karşımda aynı eski Tristan'dan başka bir şey yok. Uzanıp ona sarılıyorum. Çocuğu özleyeceğimden eminim.

"Beni boğuyorsun," diye öksürdükten sonra bakışlarını kaldırıp Penny'yi görüyor. "Ve bu bir erkek mi?"

Onu bıraktım. "Eric, Tristan, iyi arkadaşım Penny ile tanışın."

"Penny... Penny Traction," diye ekliyor.

Eric kahkahalarla kükrer ama Tristan biraz daha çekingendir. "Oh, tatlım, bayıldım!" Eric'in nefesi kesiliyor.

Penny, Eric ve Tristan'ı kollarından tutup arkaya çekiyor, sohbet ediyorlar. Ben sadece şu sözleri duyuyorum: "Ah, siz genç oğlanlar, birlikte çok tatlısınız. Saçını kim yapıyor hayatım?"

Kapı tekrar çaldı, Fred ve Jerry'ydi.

Fred bir tabak jöle taşıyor. Hazel ona teşekkür eder ve mutfağa gitmesini söyler. Jerry farklı görünüyor. Saçları kısa kesilmiş ve sanırım fırçalanmış.

"İyi görünüyorsun, Jerry. O şekilde sallanmıyorum ama umursadığını bilmek güzel," diye şaka yapıyorum.

"Ha-ha. Penny beni bir kuaföre götürdü ve orada bana bir numara yaptılar. Bu gece yerel çizgi roman dükkânımdan bir kızla randevum var," diye homurdanıyor.

"Çizgi roman dükkanında çalışan bir kız mı? Kahretsin, işte bu bir av."

"Evet, o da benim gibi birçok eski çizgi romana ilgi duyuyor," diyor omuzlarını silkerek.

"Seninle gurur duyuyorum." Sırtını sıvazlıyorum. "Sadece kendin ol ve eğlen, tamam mı?"

Başını sallayarak atıştırmalık masasına doğru ilerliyor ve bütün Cheetos'ları ağzına tikiştiriyor -zavallı çizgi roman kızı.

Kaynaşmak için verandaya çıktım. Biraz gerginim ve Hazel'a Adriana'yı sormuyorum. Buradaki herkes ilgimi hak ediyor ve hatalarımdan dolayı göğsümün daralması hayal ettiğimden daha büyük olmasına rağmen, herkese minnettar bir gülümseme takınmayı başarıyorum.

Tristan, Penny ve Eric'ten uzaklaşarak bana, "Sydney'i seveceksin," dedi.

Biramdan bir yudum alarak, "Eminim öyle yapacağım," diye kabul ediyorum. "Hey, evlat, gitmenin gerçek sebebi neydi?"

Tristan ayaklarını sürüyerek yürüyor, soru karşısında tedirginleşirken omuzları çöküyor. "Annemin kocası John'un benimle bir sorunu vardı..." Eric'e bakıyor ve sanki aralarında bir bağlantı varmış gibi Tristan sesini buluyor. "Beni dövdü çünkü eşcinsel olduğumu öğrendi."

Şüphelerimi doğrulayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Roy zavallı çocuğa dokunduğu için tam bir pislik.

"Sana yardım etmeliydim, seni ondan kurtarmalıydim," diye bağıriyorum, başımı öfkeyle sallayarak. "Etrafımdakilerin acı çektiğini göremeyecek kadar berbat durumdaydım."

"Sen yaptın, bana kalacak bir yer verdin. Beni yolumu bulmama yardımcı olan yeni arkadaşlarla tanıştırdın. Hayal edebileceğinizden çok daha fazlasını yaptınız."

"Evlat, beni ağlatacaksın." "Erkek

sarılması mı?" diye şaka yapıyor.

Onu kendime çekiyorum ve saçlarını kıvrarak sıkıca

sarıyorum. "Saçlar olmaz!" diye yakınıyor.

Blaze'in kulaklarının dikildiğini ve evin yan tarafına doğru koştuğunu fark ediyorum. Saniyeler sonra, Ash'in mutlu bir Blaze'le birlikte çimenlere doğru koştuğunu görüyoruz.

Bunun tek bir anlamı olabilir, *o burada*.

Toprağa bakarak, onun yüzüne bakacak cesareti yeniden kazanmaya ve ona karşı hissettiğim yasadışı duyguları bir kenara itmeye çalışıyorum. Köşeyi dönüyor ama ondan önce çimenlikte köpekleri kovalayan küçük bir çocuğun koştuğunu görüyorum.

Oğlu olduğuna şüphe yok. Çok küçük ve Adriana'ya hiç benzemiyor. Elijah'la tanıştığım zamanları doğru hatırlıyorsam, onun tıpatıp aynısıydı. Şimdi Adriana'nın sevdiği adamı sonsuza dek hatırlatacak bir oğlu varken hayatına devam etmesinin neden bu kadar zor olduğunu anlıyorum.

"Eric!" Andy bağılıyor. "Anne Ash'i getirmeme izin ver!"

Eric koşarak Andy'nin yanına gelir ve onu kucaklayarak başını saçlarına gömüp Andy'yi kızdırır.

Bir an sonra Adriana, üzerinde yırtık kot şortu, beyaz Adidas spor ayakkabıları ve altında yarasa logosu olan 'Sakin Ol ve Batman'i Ara' yazılı tişörtüyle beliriyor. Onu gördüğüm anda anlık olarak duran kalp atışlarım, o bize doğru yaklaştıkça göğsümün içinde atmaya başlıyor. Onun varlığı güçlü ve manyetik bir güç ve tam da bugün, belki de hayatım boyunca eksik olan şey.

Verandada durup hemen Andy'yi tanıtıyor.

"Oh, sevgilim, o muhteşem. O çocuğu küçücük vajinandan nasıl çıkardın?" Penny kendini düzeltiyor.

"Sezaryenle doğdu, yani sapasağlam Penny." Penny onu beşlik çakarak alkışlamak için elini kaldırdığında göz kırıyor.

Onun rahatladığını görmek rahatlatıcı ama henüz bana doğru gelmedi. Geldiği anda sinir küpü oluyorum ve beni ne kadar rahatsız olduğumu hissedecek kadar iyi tanıyor.

Her şeyi mahvettim. *Tekrar.*

"Andy, annen için buraya gel lütfen." Eric'in elini bırakıyor ve Adriana'ya doğru koşuyor. "Andy, bu benim yakın arkadaşım Julian," diye tanııştırıyor beni, gözleri içten bir gülümsemeyle benimkilerle buluşuyor.

Andy gözlerini kısarak yüzüme bakıyor.

"Anne, Bruce Wayne'e benziyor," diyor kolundan çekiştirerek.

"Öyle." Gülüyor, bakışlarını benimkilere sabitliyor ve ben onun bakışlarında affediciliği görüyorum.

Onun hizasına diz çöküyorum. "Selam dostum, tanıştığımıza memnun oldum." "Sen Blaze'in babası mısın?" diye sordu.

"Sanırım öyle de denebilir," diye cevap veriyorum.

"Benim bir babam yok. Babam sonsuza dek cennette çalışmak zorunda."

Bu sözleri söylediğinde kalbim parçalanıyor ve Adriana'nın yüzünün anında düştüğünü görüyorum.

"Eminim seni tıpkı baban gibi seven bir sürü insan vardır. Blaze ve Ash için biraz yiyecek almak ister misin?"

Heyecanla başını sallıyor, bir anlık kabullenışı köpekleri beslemekle aşıyor.

Hazel gelip onu öpücüklerle boğuyor ve tekrar gidiyor. Adriana'ya dönüyorum, özrümün söylenmesini istiyorum. "Adriana-"

"Kaçmamalıydım. Özür dilerim," diye araya giriyor.

"Hayır, kaçmak için her türlü hakka sahiptin. Bunun seni nasıl etkileyeceğini düşünmeliydim. Kendimi heyecana kaptırmıştım ve bencillik ettim. Arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum."

"Ben de..." diye devam ediyor, elleri ceplerinde ileri geri sallanıyor.

"Demek Avustralya, ha?"

"Biliyorum, değil mi? Ne büyük bir fırsat." Etrafımda, gözlerim bizi çevreleyen insanlarda geziniyor. "Bu çılgın grubumuzu özleyeceğim."

"Biz de seni özleyeceğiz." Sırıttıyor ve koluma kendi koluyla vuruyor.

Öğleden sonra boyunca yemek yiyip eğleniyoruz. Hazel, mutfakta ona yardım etme girişimime rağmen fırtına gibi yemek pişirmekten geri durmadı ve bunu kesinlikle reddetti.

Jerry kendini Andy ile oynamaya kaptırdı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim -canlı, gülümsüyor. Çocuklara karşı önceki nefreti göz önüne alındığında, onu böyle görmenin Hazel'i ne kadar mutlu ettiğini fark etmeden edemiyorum. Andy tüm ilgiyi üzerinde topluyor ve Jerry de yeniden küçük bir çocuk gibi köpekleri kovalıyor ve getir götür oynuyor.

Fred, Tristan'a Mahjong oynamayı öğretmekle meşgul. Tristan bir oyuncu, bu yüzden daha fazla kendi alanında olamazdı. Fred, bilgeliğini ve bilgisini başkalarıyla paylaşmaktan hoşlanıyor çünkü bu ona bir değer duygusu veriyor, korkularının üstesinden gelmek ve normal bir hayat yaşamak için ihtiyaç duyduğu gücü inşa ediyor.

Eric ve Penny saç muhabbetine dalmışlar. Ben dikkatimi dağıtmayı seçiyorum, saçla ilgili konuşmalarla ancak bu kadar başa çıkabilirim. Vücut dillerine bakarak bunun Rus siyaseti üzerine hararetli bir tartışma olduğunu düşünebilirsiniz, oysa her şey basitçe kâküller hakkında.

Adriana ve Hazel, çikolatalı ve şekerlemelerle kaplı bir pasta getiriyor. Çok lezzetli görünüyor. Jerry ve Andy onlara doğru koşar ve neredeyse onları devirirler.

Jerry heyecanla, "Çikolata parçalarına bayılırım," diyor.

"Ben de Jerry! Artık çok iyi arkadaş olabiliriz... lütfen?" Andy yalvarıyor.

"Elbette, neden olmasın evlat?" Jerry ona içten bir gülümseme verir.

Hazel pastayı dilimledi ve herkese birer parça verdi. Sanırım bir konuşma yapmamın zamanı geldi, minnettarlığımı ifade etmek için yapmak istediğim bir şey.

Çabucak herkesin dikkatini çekiyorum, sesler yumuşuyor ve sadece ağaçları hışırdatan ılık bir esintinin sesi duyuluyor.

"Bu, şey... gerçeküstü," diye başlıyorum, baskın duygularımı sıralamak için boğazımı temizleyerek. "Bu gruba yardım, destek, hayat dediğimiz bu şeyi atlatmamı sağlayacak bir şey aramaya geldim. Bunu buldum ama en önemlisi bir aile buldum."

Hazel yanımda gözlerini ovuşturuyor; duygularını her zaman kontrol altında tutan Hazel'in nadir görülen bir yönü bu. Yine de yanımda dururken gururunu hissediyorum.

"Bırakın kimseyi, hiçbir şeye layık olduğumu düşünmezdim ama bu odadaki her insan kusurlarıma ve hatalarıma rağmen beni hayatlarına kabul etti. Doğru kararlar vermeme yardımcı oldular ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım."

Penny, tıpkı Hazel gibi gururla göğsüne bastırmadan önce gazoz kutusunu kaldırıyor.

"Birkaç kelime söyleyebilir miyim?" Boğazını temizleyerek sahnenin ortasına geçti. "Julian, sen inanılmaz derecede muhteşem bir adamsın, yani bir kalp atışında seni yatağa atacak kadar muhteşem!"

Hepimiz gülüyoruz. Neyse ki Andy çoktan uzaklaştı.

"Bu dış görünüşün. İçinde ise altın gibi bir kalbin var. Uygunsuz yaklaşımlarıma rağmen kim olduğumdan utanmayan ilk erkek. Beni olduğum gibi gördün... Peter... sevilme isteyen, herkes gibi olmak ve gerçek beni saklamamak isteyen yalnız bir çocuk. Beni hayatına kabul ettin ve ben senin arkadaşlığını özleyeceğim. Beni bingo gecesine kim götürecekt?"

"Bingo mu? Oh, bayıldım," diye ciyaklıyor Eric. "Tam *Altın Kızlar*'a göre... Ben de varım!"

Eric yeni bulduğu hobisinin tadını çıkarırken sırtarak başımı sallıyorum - bingo gecesinde benim yerime geçmek.

Fred ve Jerry birkaç kelime söylüyor, ardından Hazel geliyor. Hazel'in nazik sözleri bana buradan ayrılmak için ihtiyacım olan güveni veriyor, ama sadece geçici olarak.

"Burası, Julian, her zaman senin evin," diye ekliyor gülümseyerek. "Burası hepiniz için bir yuva. İhtiyaç duyduğunuzda, huzur bulduğunuzda size kucak açıyor ve sizi yargılamıyor çünkü hepiniz burada olmaya layıksınız."

Penny yüksek sesle feryat ediyor ve hepimizi ona doğru dönmeye

zorluyor. Kendisi de bir baba olan Fred, elini Penny'nin omzuna koyuyor ve ona

mendil. Mendili alan Penny yüksek sesle burnunu siler, sonra da Fred'in rahatsızlığına rağmen mendili geri verir.

Adriana konuşmak isteyerek boğazını temizler. "Andy'yi eve götürmem gerek.

Yatma vakti geçti."

Biraz kırgın bir şekilde, içimi kemiren bu yersiz acıyı görmezden gelerek Ash'i toplayıp arabasına götürmeye yardım etmeyi teklif ediyorum. Bencilce ihtiyaçlarımın hareketlerimi haklı çıkarmasına izin verecek bir an değil bu. Adriana'nın alana ve zamana ihtiyacı var ve aramızda arkadaşlıktan öte bir şey inşa etme arzuma rağmen yollarımız uyuşmuyor.

Koşuşturmaktan bitap düşmüş Andy'yi arabaya bindiriyor. Kapıyı arkasından kapatarak bana doğru döndü. "Arkadaş olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldıyor, gözlerimin içine bakamıyor.

"Başka türlü olmazdı. Kendine iyi bak, Adriana."

Başını sallıyor ve arabaya doğru ilerliyor. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğim için kucaklamayı, kollarıma almayı çok istiyorum ama zamana ihtiyacı var ve onu zorlayamam.

"Hoşça kal, Julian. Kendine de iyi bak, tamam mı?"

Bakışlarımız kilitlenene kadar gözleri yavaşça yukarı doğru hareket ediyor. Sonunda onun ruhunun içini görebiliyorum, acısını, çatışmasını, kafası ve kalbi arasındaki savaşı anlayabiliyorum. Aramızdaki konuşulmayan kelimeler, yüksek sesle söylenen tüm kelimelerden daha büyük. Bu sefer bunun benim hayal gücüm olmadığını biliyorum. Hatalarımdan ders aldım ve onu da benim için aynı şeyleri hissetmeye zorlamak gibi bir seçeneğim yok.

Adriana solmuş bir çiçek gibi ve doğru sevgi ve ilgiyle yeniden çiçek açacak. Ben onun için o kişi olmayabilirim ama emin olduğum bir şey var ki mutluluğu bulmayı Adriana kadar hak eden başka kimse yok. O bir savaşçı. Aşkı ve kaybı yaşadı, savaş yaralarını aşkının unutulamayacağını hatırlatan bir hatıra olarak taşıyor. Ona yaklaşan hiç kimse onun yerini tutamaz.

Ama yakın bir ikincilik umabileceğim tek şey.

EPILOGUE

Yolcuların hızlı koşuşturması beni gizliyor, bir elimde bilet, diğesinde ağır bir kalp, koltuk sırasına oturuyorum.

Bu kadar çok insan varken bile yalnızlığım hissediliyor. Bir kez daha, kalbimi neşeyle çarptıran şeyi keşfetmeye istekli olarak kendimle bir yolculuğa çıkıyorum.

Yapılması gereken doğru şey budur.

Altı aylığına Avustralya'ya taşınmak hayatımda bir kez karşıma çıkacak bir fırsat ve karışık duygular yüzünden kaçıramayacağım bir fırsat. Kalbim aşk acısı çeken bir aptal gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyor ama aklım *"Bir kez olsun beni dinle"* diyerek bayrağını sallıyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Adriana daha iyisini hak ediyor. Kendisini ve Andy'yi koşulsuz sevecek, birlikte bir bütün olacak bir adamı hak ediyor. Ve en önemlisi, bunu doğru zamanda hak ediyor, kederli zamanında ona dayatılmayı değil.

Onu seviyor muyum?

Bir şeyler hissediyorum ama inkar ediyorum. Julian Baker'ın sırılsıklam aşık olmak ama hep unutmak gibi bir huyu var.

Adriana kimsenin yerine geçmez. Kendi başına ayakta duruyor.

Ve duygularımın haklı olduğundan emin olmak için uzaklaşmam gerekiyor. Yine de, genellikle zedelenmiş bir ego yüzünden çekip gittiğim diğer zamanların aksine, bu an farklı.

Midem bulanıyor. Tarifsiz acı bir amaca hizmet ediyor. İkimiz de hayat denen bu oyunda kim olduğumuzu yeniden keşfetmeye zorlanıyoruz. Sözde gökkuşağını bulmak için neden bu aşılmaz acıya zorlandığımızı henüz anlamış değilim.

Okyanusun binlerce mil ötesinde son biniş çağrısı için anons yapıldı. Gerçekten ondan daha fazla uzaklaşamam. Bavulumu kapıp sıraya giriyorum. Yavaşça, bir yürüyüş düzeni gibi, tek bir sıraya girerek yürüyoruz.

Önümde bir aile var; baba, anne ve iki küçük çocuk. Çocuklar anne ve babanın etrafında koşuşturup duruyorlar. Annenin kollarında yeni doğmuş gibi görünen bir çocuk var. Kaosun ortasında bile bebeği mutlu bir gülümsemeyle sallıyor.

Önümdeki sahneye kayıtsız değilim, bir erkek ve kadın arasında olandan daha büyük, daha koşulsuz bir sevgi olduğunu anlıyorum. Bu, bir anne ve çocuğununki; öyle güvenli bir bağ ki, bu dünyada hiçbir şey onu bozamaz. Bu düşünceyle, sağ salim vardığımı haber vermek için iner inmez annemi aramayı aklıma not ediyorum.

Birden ismimin anons edildiğini duyunca dikkatim dağılıyor. Etrafımdaki insanların gürültüsü ve hoparlörlerden yapılan anonslar nedeniyle bunun benim hayal gücüm olduğunu varsayıyorum.

Sadece devam et.

Adım tekrar söyleniyor, yaklaşıyor ve arkamı döndüğümde Adriana'nın bana doğru koştuğunu görüyorum, önüme gelene kadar diğerlerini yoldan itiyor. Ellerini dizlerinin üzerine koymuş, nefes almaya çalışıyor.

Onu kenara çekiyorum, kalp krizi geçirip yere yığılacağından endişeleniyorum. Zayıf yapısına rağmen, formda olmadığını söylerken yalan söylemiyordu.

"Adriana? Burada ne işin var?"

Konuşmaya çalışıyor ama ciğerlerindeki havasızlık nedeniyle konuşmıyor. "Aman Tanrım, hiç uygun değilim."

Bir kakhaha attım. Çantamı yere bırakıp yavaşça adını tekrar söylüyorum. Kocaman yeşil gözleriyle bana bakıyor, umutsuzca ağzı yerine gözleriyle konuşmaya çalışıyor.

"Ne olacağını bilmiyorum. Söz veremem. Emin olduğum tek bir şey var... Andy'nin büyüdüğünü göreceğ kadar yaşamak istiyorum. Ve..."

Konuşurken gözleri korku ve çaresizliğin karışımıyla irileşiyor, "... Nereye gidebileceğimizi görmek istiyorum. Zor olacak, biliyorum. Kardeşim beni öldürecek ama bu benim hayatım ve artık duygularımı inkâr edemem."

Duymayı çok istediğim ama o ana kadar ne kadar istediğimi hiç fark etmediğim sözleri söylediğinde ağır göğsüm hafifliyor.

Yüzüne düşen gözyaşını siliyorum, başparmağımı dudağına sürterek gözyaşlarının durmasını istiyorum.

İsteddiği her şey, kalbimin umutsuzca ihtiyaç duyduğu her şey tam önümüzde duruyor. Tek bir şey hariç - bu terminalin dışında beni bir sonraki yolculuğuma götürmeye hazır bir uçak. Dudaklarım hafif bir yüz buruşturmayla birbirine yapışıyor, ne yapacağımı bilemiyorum.

Ama bu acele niye?

Sonsuza kadar

vaktimiz var, değil mi?

"Bunu yapmak zorundayım, Adriana. Gidip kendimi bulmalıyım, ama..." Yüzüne bakıyorum, gitmemin önemini anlaması için dua ediyorum, "... Bunun nereye gidebileceğini ben de görmek istiyorum."

Yüzünde kocaman bir sırıtişla ayaklarını sürüyerek önümde duruyor. Vücudu gevşiyor ama bunu fazla ileri götürmemem gerektiğini biliyorum. Hazel'in dediği gibi, o yaşıyor ve nefes alıyor. Bu işi yürütmenin yolları var. Kaderi ya da bizi birbirimizin hayatına sokan her ne haltsa onu aceleye getirmeme gerek yok.

"E-posta atacağına söz verir

misin?" diye soruyor. "E-posta

atacağıma söz veriyorum."

Adriana dudaklarını büzüyor. "Arayacağına söz

verir misin?" "Arayacağıma söz veriyorum."

Anons hoparlörlerden bangır bangır duyuluyor ve sıra giderek kısalıyor. Sadece birkaç dakika kala, yapacağım doğru hamleyi dikkatlice düşünüyorum.

"Beni beklemeni beklemiyorum, Julian. Aslında, eğer birini bulursan, bilirsin... gibi-"

Sözünü kestim ve elimi onun elinin içine koydum. "Adriana... sen beklemeye değersin."

Ve böylece elini ağzıma doğru kaldırıyorum ve yana doğru eğerek dudaklarımı bileklerini kaplayan yara izlerinin üzerine yerleştiriyorum. Onları öpmek içimde sıcak bir heyecan yaratıyor ve o anda, bu andan önce olan her şeyin neden olduğunu biliyorum.

Hepsi bu öpücükte.

Ona duygularımın ne kadar güçlü olduğunu göstermekten başka bir şey istemediğimi biliyorum ve şu anda bizim için yapabileceğim en iyi şey kendi başıma iyileşmek.

"Teşekkür ederim," diyor, yüzündeki o güzel gülümseme beni derinden sarsıyor.

Sonsuza kadar değil ama şu an için bırakıyorum ve iyi şeylerin bekleyenlerin başına geleceğini bilerek uzaklaşıyorum.

Ve Adriana Evans *harika* bir şey.

TO BE CONTINUED

içinde

Onun Peşinde

Yasak Bir İkinci Şans Romantizmi

Karanlık Aşk Serisi 4. Kitap

[Satın almak için buraya tıklayın](#)

BLURB

Yeminlerimiz edildi.

Tüm hayatımızı planlamıştık.

Ve hatta oğlumuzu bu dünyaya getirdi.

Ta ki saatler sonra her şey durana ve sen aniden gidene kadar.

Hayat, birlikte olduğu tek adamın, henüz on yedi yaşındayken kalbini çalan adamın elinden alındığı güne kadar mükemmeldi onun zamanından önce.

Çaresiz, öfkeli ve iyileşemeyen Adriana dibe vurur ve oğlunun iyiliği için yardım aramak zorunda kalır. Hiç beklemediği bir kaynaktan, en yakın arkadaşının eski nişanlısı Julian Baker'dan bir dostluk görür.

Julian, hayatına girmesini beklemediği kadar zeki, esprili ve son derece yakışıklı bir adamdır. Aralarındaki benzersiz arkadaşlık kısa sürede yasak bir ilişkiye dönüşür. Aşıklar olarak, birbirlerine bağlanmaları gereken bir bağ kurarlar.

ailelerinden ve arkadaşlarından saklı kalır, ancak sırlar ancak bir yere kadar saklanabilir.

Adriana'nın kardeşi Lex, Julian'dan nefret etmektedir ve onları ayırmak için elinden geleni ardına koymayacaktır.

Lex'in kontrolcü doğası ve karısına karşı aşırı korumacı tutumu
Adriana'nın hayatındaki bir büyük aşkı daha bitirmesine neden olacak mı?
Yoksa sonunda bir aşkla mı iyileşecek?
kalbini çalmaya hiç niyeti olmayan adam mı?

OTHER BOOKS BY KAT T. MASEN

[#JERK](#)

[#B!TCH](#)

[Kötü Çocuk](#)

[Oyuncu Kötü](#)

[Cocuk Zengin](#)

[Mister Rebound](#)

[Kibirli Avustralyalı: Bir Kahramanlar Kulübü Romanı](#)

[Oda Arkadaşı](#)

[Savaşları](#)

[Düğün](#)

[Savaşları](#)

[Bebek](#)

[Savaşları](#)

[Oda Arkadaşı Savaşları Kutu Seti \(1'den 3'e Kadar Kitaplar\)](#)

Karanlık Aşk Serisi

[*Buraya tıklayın*](#)

Aşkın Peşinde: Bir Milyarder Aşk Üçgeni Bizi

Kovalamak: İkinci Şans Aşk Üçgeni Onun

Peşinde: Bir Sapık Romantizmi

Onun Peşinde: Yasak Bir İkinci Şans Romantizmi

CONNECT WITH ME ONLINE

Yazar Kat T. Masen'in diğerk kitapları için bu bağlantılara göz atın.

OKUYUCU GRUBU

Eğlenceye, ödüllere ve gizli bakışlara erişmek ister misiniz?

Facebook Okuyucu Grubuma katılın.

[Buraya tıklayın](#)

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu
görmek ister misiniz?

Haber bültenime
kaydolun.

[Buraya tıklayın](#)

BOOKBUB

Benimle Bookbub'da bağlantı kurun.

[Buraya tıklayın](#)

İYİ KREŞLER

Goodreads profilimde kitaplarımı TBR listenize ekleyin.

[Buraya tıklayın](#)

AMAZON

Kitaplarımı Amazon profilimden satın almak için tıklayın.

[Buraya tıklayın](#)

WEB SİTESİ

[Buraya tıklayın](#)

TWITTER

@authorkattmasen

İNSTAGRAM

@authorkattmasen

E-POSTA

[Buraya tıklayın](#)

FACEBOOK

[Buraya tıklayın](#)

ABOUT THE AUTHOR

Avustralya'nın Sidney kentinde doğup büyüyen **Kat T. Masen**, dört çılgın erkek çocuk annesi ve akli başında bir kocanın karısıdır. Sosyal medyanın ve süslü aletlerin olmadığı bir nesilde büyüyen Masen, küçük yaşlardan itibaren okumaktan keyif aldı ve kendini bu hikayelerin içinde buldu. Twitter'da kendisi gibi okumayı seven arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra yazma tutkusu başladı ve arkadaşlıkları mesafelere rağmen devam etti.

"Çılgın ve esprili biri olarak tanınırım. Bana peruk takmış bir köpeğin rastgele bir fotoğrafını gösterin, günlerce gülerim."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.